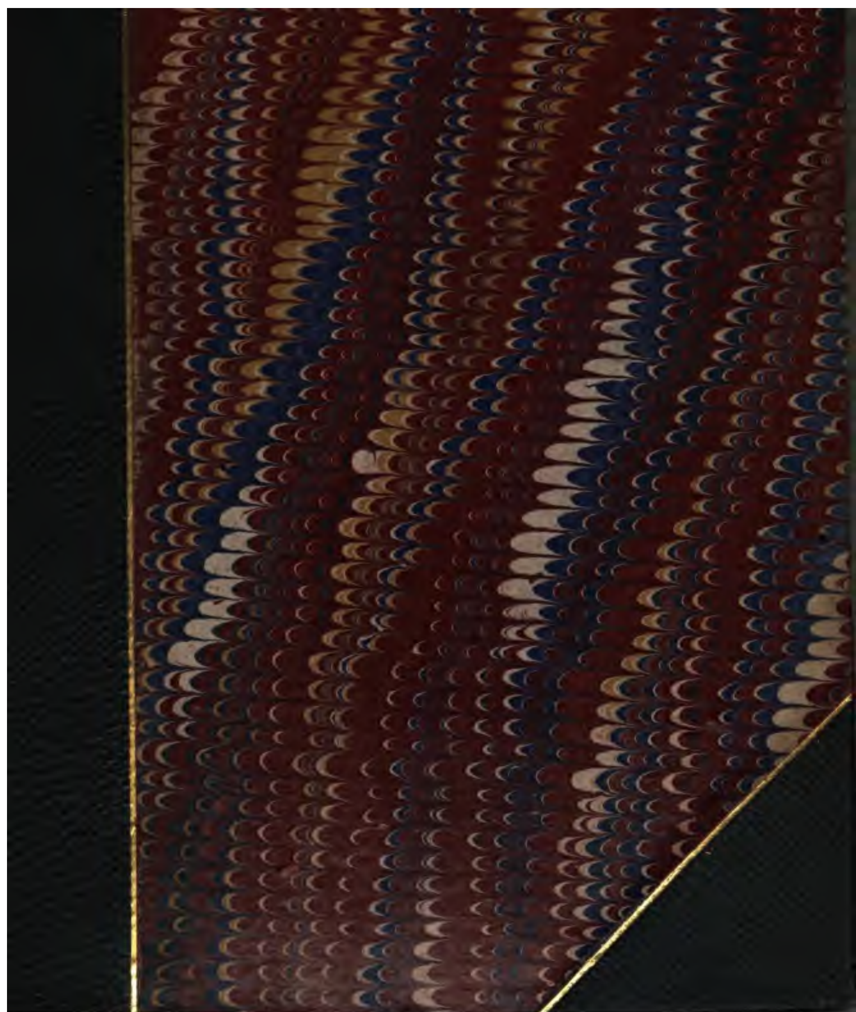
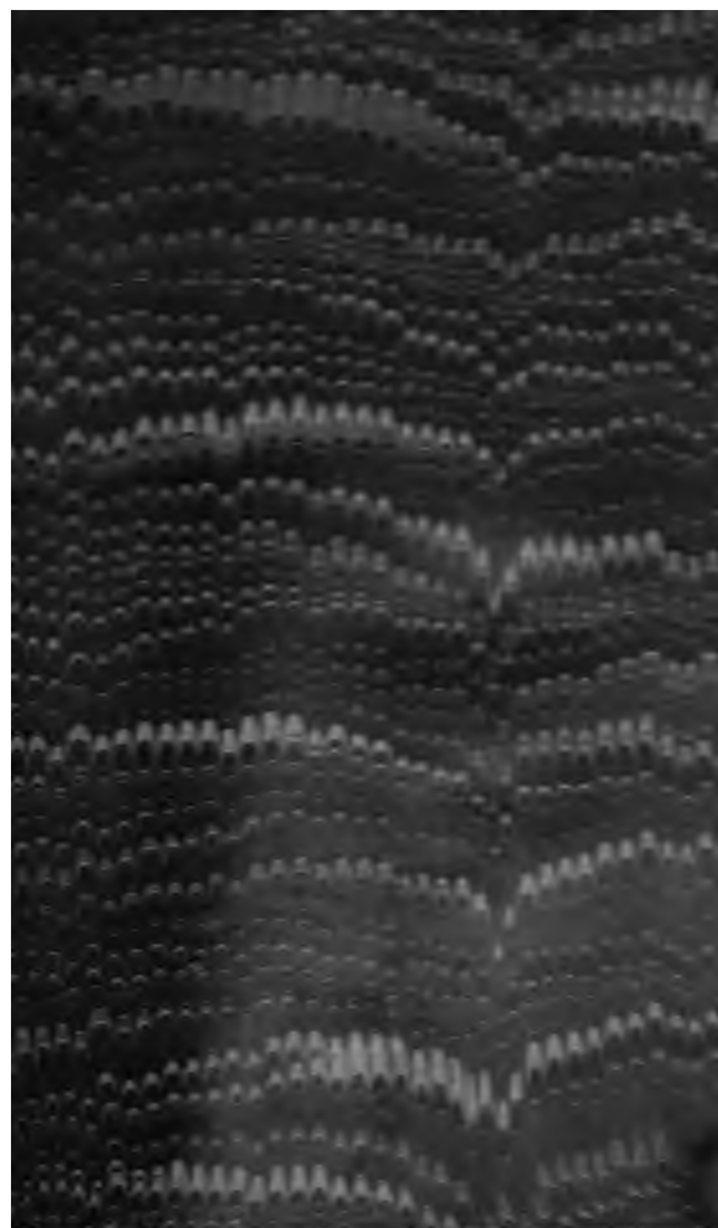

DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA
Taylor Institution.

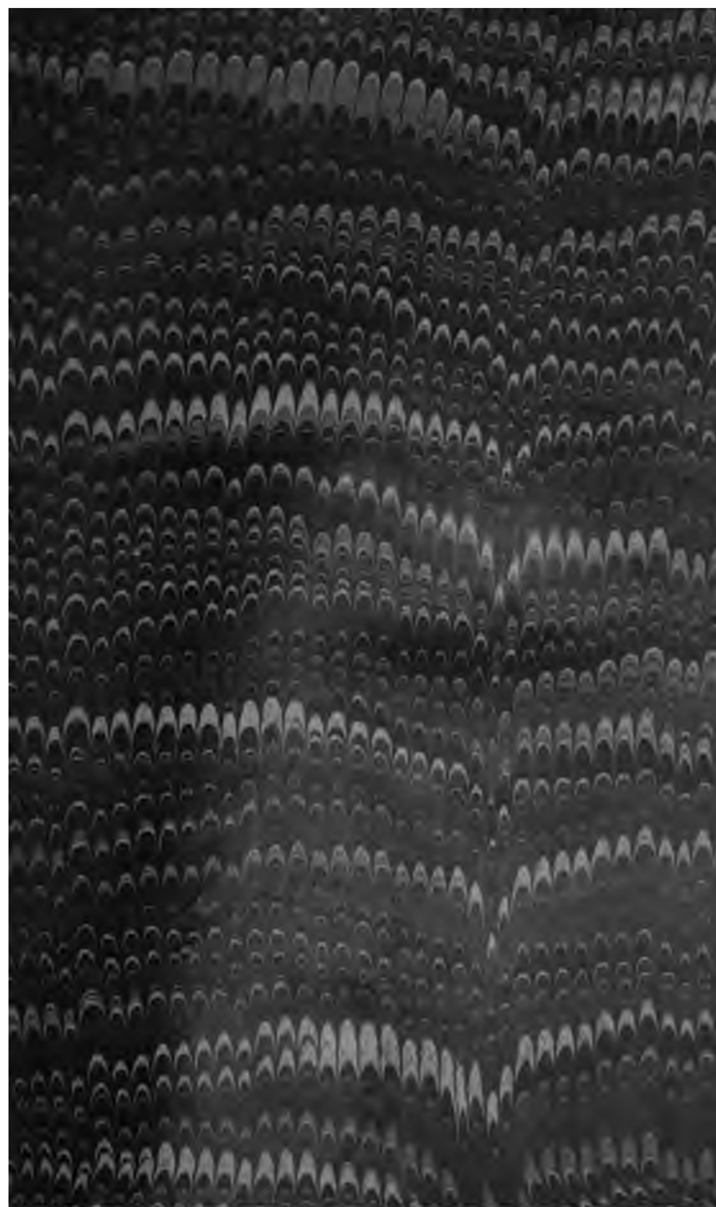
Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Syvende Bind.

DOMI NUS ILLU MINA TIO MEA
Taylor Institution.

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Syvende Bind.

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Syvende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

En Aften i Foyeen,

Vaudeville i een Act.

(Skreven 1842.)

Personerne.

St. Remi, rig Privatmand.
Durand, Regisseur.
Marion, Skuespillerinde.
Surville, } Skuespillere.
Vigoureux, } Skuespillere.
Courtois, } Skuespillere.
Hippolyte, } Skuespillere.
Oscar, Elev.
Madam Poupelin, Pyntekone.
Elisa, Dandserinde.
Ledoux, Chor-Instructeur.
En Conditor-Dreng, Chor af Skuespiller- og Balletpersonalet.

Handlingen foregaaer om Aftenen i Skuespillernes Foyer, paa et af Theatrene i Paris.

Skuespillernes Foyer. Langs Væggene i Baggrunden Sophaer. Noget foran tilvenstre (for de Spillende) et stort Paaklædnings-Speil. Paa Væggene nogle Portraiter og forskjellige Tavler med Bekjendtgjørelser om Forestillinger, Prøver o. s. v. En Hoved-Indgang i Baggrunden, en Dør til hver af Siderne.

Første Scene.

Ledoux. Endeel af Chorpersonalet. Siden **St. Remi** og **Durand.**

Chor
af „Regimentets Datter"*), mens Ledoux slaaer Tact.

Dombiderom, rom, rom!
La'er man Trommen slaae,
Strax parat vi staae
Til Kampen kjækt at gaae.
Dombiderom, rom, rom!
Der er Ild i dens Klang,

*) Første Act tiende Scene, Begyndelsen af Finalen, efter Overskous Oversættelse.

Og, til Harmonie,
Med sin muntre Sang
Soldaten stemmer i.
Dombiderom, rom, rom!
Høit leve Krigen med al dens Jammer!
Glad i et Slag jeg styrter mig.
Jeg leer ad Død, naar kun den rammer
Mig i Striden blandt Fjendernes Lig.
Dombiderom, rom, rom!

(Lidt før Chorets Slutning træde St. Remi og Durand ind fra Hoved-Indgangen og blive staaende for at høre til.)

Durand
(til Ledoux).

Nu, hvordan gaaer det?

Ledoux
(trækker paa Skuldrene).

Nu gaaer det i det mindste.

Durand
(til St. Remi).

Vi pleie ellers ikke at holde Prøve herinde. Men der var ikke Leilighed dertil i Formiddag paa Theatret. Den ene Prøve staaer iveien for den anden.

St. Remi.

Men dette Chor var jo af Regimentets Datter, som jeg saae igaaraftes; det maa jo være indstuderet for længe siden.

Durand.

Det har sin Rigtighed; men igaaraftes faldt man paa at hysse ad vore Chorister; og det maa man have Respect for.

St. Remi.

Hyssede man? Det bemærkede jeg ikke. Jeg var ganske henrykt over den hele Forestilling. Den forekom mig saa animeret, saa afrundet, at de mulige Feil i Enkeltheder ikke stødte mig.

Durand.

Ak, min Ven, alle Tilskuere ere ikke som De, der gaaer hen med Begeistring og for at begeistres. Man hænger sig langt heller i Enkeltheder. Imidlertid, man har en ubestridelig Ret dertil, og vi maae føie os saa godt vi kunne. Det Værste er kun, at det gaaer ud over den stakkels Regisseur. (Til Lebour.) Herr Lebour, naar De nu troer, at vi kunne slippe med Anstændighed derfra iaften, saa behag at lade Chorpersonalet gaae.

(Lebour og Choret gaae bort gjennem Hoved-Indgangen.)

Nu, Herr St. Remi! De er bleven indført i vort Theaters Allerhelligste, De har været tilstede ved en Prøve i Formiddag, De befinder Dem for Øieblikket i Skuespillernes Foyer, De seer Alting nærved — hvad synes De nu derom?

St. Remi.

Jeg finder mig meget tilfredsstillet, jeg forsikkrer Dem det. Det var et lykkeligt Indfald, at jeg tilkjøbte mig denne Adgang til Theatret ved at lade mig indskrive som en af dets Actionairer.

Durand.

Og ovenikjøbet en af de vigtigste, der kjøbte alle de Actier, vor Directeur ikke kunde blive af med. Ja, for ham var det et meget lykkeligt Indfald.

St. Remi.

Men ogsaa for mig; og jeg er Dem meget forbunden for at De har gaaet mig tilhaande i denne Sag. Ved Prøven iformiddag havde jeg en Nydelse, jeg hidtil kun har anet og ofte ønsket mig. Denne forunderlige Blanding af de forskjelligste Gjenstande, af Coulisser til en Stuedecoration og Bagtæppet til en Skov; denne Mylr af nedhængende Lufttæpper, af malte Klipper, Kildevæld og Løvhytter; — og alt dette seet i den mystiske Dunkelhed ved nogle faa Lamper og det indtrængende Dagslys: det var mig ligesaa singulairt som tillokkende. Jeg blev frapperet over de Midler, Kunsten betjener sig af, for at frembringe saa store Virkninger. Jeg følte, at den raadede som en usynlig Guddom og gjennem de ubetydeligste Dele.

Durand.

Jeg vil ønske, at De maa bevare denne lykkelige Stemning, men jeg tør ikke love Dem det. Træder man bag Coulisserne, da berøver man sig den mægtigste Understøttelse for den sceniske Kunst: Illusionen.

St. Remi.

De mener, at jeg nu seer, at Træerne ere malte, at Vandfaldet er af Lærred og Lægter?

Durand.

Jeg mener ikke blot dette, skjøndt det allerede er slemt. Jeg mener, De vil faae at see, at vi, Skuespillerne, hvis Stemme kalder alle disse døde Masser til Liv, at ogsaa vi, om jeg tør udtrykke mig saaledes, ere af Lærred og Lægter. De vil komme til at see Meget i Nærheden, der er bedst tjent med Frastand. De vil for Fremtiden indvies i vort private Liv, et Liv, der har sin Misère ligesaa godt som hvert andet. De vil komme til at staae midt imellem vore smaa Intriger, vore smaa Bagtalelser, vore Stridigheder, vor Letsindighed, vor Jalousie og al den Kummerlighed, der ikke kan undgaaes i et Samfund, hvis Bestanddele ere saa forskjelligtartede.

St. Remi.

Ah, De taler som Regisseur! Det er paa Embedsvegne, De seer Alting i et saa trist Lys. Ellers

vilde De ikke glemme Lysstderne: Deres Kammeraters Munterhed, deres Fordomsfrihed, deres Begeistring og poetiske Sving. Jeg forsikkrer Dem, at dengang jeg traadte ind i Foyeen, greb mig en Følelse af Ærbødighed, som var det et helligt Sted, en Forgaard for Muserne, inden de vise sig i Templet.

Durand.

Men det er ikke Muserne, De træffer i denne Forgaard. Her træffer De os, her ere vi forsamlede. Bliv nede paa Tilskuerpladsen, sæt Dem foran Tæppet. Naar dette gaaer op, vil De, haaber jeg, spore Musernes Nærværelse. De ere i den hele Bygning, vor Kunst opfører for Dem; men de ere ikke i dens enkelte Dele. — Dog, kjære Ven, jeg vil ikke fordærve Dem Deres Nydelse. Kun eet Spørgsmaal maa De tillade mig: er det virkelig blot af Interesse for Kunsten, at De med saa store Penge-Opoffrelser har søgt Adgang til det Indre af vort Theater?

St. Remi.

Hvad mener De?

Durand.

Nu, Fordelen kan neppe have lokket Dem. For det Første er det et Spørgsmaal, om der er Gevinst at vente af vore Actier, og for det Andet er De rig, ja, hvis Rygtet ikke lyver, endog en af vore

rigeste Privatmænd. Jeg kan heller ikke antage, at De kommer til os paa Commercens Vegne, for at gjøre Bekjendtskab med vore lystige Fyre, vore unge, smukke Actricer. Da jeg for en sexten Aar siden havde den Ære, daglig at komme sammen med Dem, var De endog bekjendt for Deres Kulde mod det smukke Kjøn, og for Deres stille, tilbageholdne Liv. Jeg husker grant, uagtet jeg dengang var meget ung, at meer end een Dame forgjæves lagde Snarer for den rige, smukke Kjøbmands-Søn. Altsaa, Herr St. Remi —

St. Remi.

Altsaa .... ja blot og bar Interesse for Kunsten er det sandtnok ikke, der har lokket mig, uagtet jeg altid har været en stor Enthousiast for Theatret. Men, naar De taler om min Kulde mod Damerne i mine yngre Aar: sæt, at en Inclination, der beherskede alle mine Tanker, var Grunden dertil? sæt, at jeg dengang i al Hemmelighed allerede var — gift?

Durand.

Gift? Med hvem — om jeg tør tillade mig at spørge.

St. Remi.

Med en Dame, De har kjendt ret godt; med en af dette Theaters første Prydelser, med Mathilde Lavallée.

Durand.

Hvad hører jeg! Det er Dem, der har været gift med hende? Men af hvad Grund hemmeligt? Og nu Deres lange Fraværelse . . . .

St. Remi.

Det skal jeg Alt forklare Dem, og gjør det saa meget hellere som jeg ved min Ankomst til Paris har gjort Regning paa Deres venskabelige Bistand. — Tiderne, min Ven, vare dengang ikke de samme som nu. Der herskede, især hos ældre Folk, en Rest af Fordomme mod Skuespillerstanden, som til Ære for vort Aarhundrede nu er forsvunden. Min Fader, hvem jeg betroede min Kjærlighed, afslog mig haardnakket sit Samtykke. Han var gammel og svagelig; jeg elskede ham for høit til at sætte hans Helbred, maaskee hans Liv i Fare ved aabenbar at trodse hans faderlige Myndighed. Men hertil kom endnu en slem Omstændighed. Dersom Mathilde havde villet forlade Theatret, kunde jeg maaskee endda haabet, med Tiden at formilde min Fader. Men, uagtet al hendes Kjærlighed, var hun i dette Punkt ubevægelig. Det er Dem bekjendt, med hvor megen Begeistring hun holdt fast ved sit Kald som Skuespillerinde. Vi havde altsaa kun een Udvei: vi lode os hemmeligt vie. Efter Mathildes Ønske blev Theatrets daværende Directeur, en fortræffelig Mand af streng Moralitet, vor Fortrolige;

og jeg levede nu tre lykkelige Aar med min Kone, lykkelige uagtet alle Hindringer, uagtet al den Forsigtighed, jeg maatte iagttage. Men enten nu min Fader alligevel fattede Mistanke eller han meente, at et forandret Opholdsted og nye Forhold skulde forjage den Ligegyldighed, jeg viste mod alle de Partier, han foreslog mig: efter de tre Aars Forløb lod han mig reise til Martinique, for at staae i Spidsen for et Comptoir, han der havde oprettet. Det var mit Haab at kunne vende tilbage, naar nogle Aar vare gaaet hen. Men Forretningerne voxede med hvert Aar; mit Ansvar var for stort, og jeg maatte blive. Jeg stod i stadig Brevverling med Mathilde og sørgede for hendes Subsistance saa meget hun blot vilde tillade. Men desværre, allerede efter fem Aars Forløb døde hun.

Durand.

Ja, hun døde ung, beklaget af Alle.

St. Remi.

Ak min Ven, det var en smertelig Tid for mig. Jeg tabte al Lyst til at vende tilbage til Europa, jeg begravede mig i anstrengende Forretninger og levede et bedrøveligt Liv. For to Aar siden døde min Fader. Samtidig dermed erfoer jeg, at den gamle, brave Directeur, der havde taget sig saa smukt af Mathilde,

havde overdraget dette Theaters Bestyrelse til en Anden. Min Nærværelse i Paris blev nu nødvendig, for at opfylde ikke blot en Søns, men ogsaa en Faders Pligter. Mit Ægteskab med Mathilde havde gjort mig lykkelig med en Datter —

Durand.

En Datter! Marion er Deres Datter!

St. Remi.

Det er hun. Hun var den eneste Frugt af vor Kjærlighed. Og hermed har jeg formodentlig allerede løst den Gaade, De forgjæves har søgt at gjætte. Det er for hendes Skyld, jeg har ønsket at komme i nærmere Berøring med dette Theater, hvor hun nu træder i sin Moders Fodspor. For i Stilhed at iagttage hende, for at erfare, om hun er værdig at bære mit Navn . . . .

Durand.

Ingen kan være det mere end hun! Hun er ligesaa meget en Prydelse for sit Kjøn som hun er udmærket som Kunstnerinde. Hun er tilbedet af Publicum og tilbedet af sine Kunstfæller . . . .

St. Remi.

Virkelig, Herr Durand? Kan jeg stole paa Deres Ord? Eller — tilgiv mig denne Frygt — eller har maaskee hendes Ungdom, hendes Skjønhed gjort Dem lidt partisk for hende?

Durand (forvirret).

De troer —?

St. Remi.

Jeg troer, at Talent og Skjønhed maae gjøre Indtryk paa en Mand som Dem; men jeg som Fader tør ikke tage Hensyn til disse blændende Egenskaber. Uden at jeg enten kunde eller nænte at forhindre det, har hendes Moder ladet hende voxe op paa Scenen, ja fra en saa spæd Alder, at man, som jeg hører, almindeligt kalder hende Theatrets Datter. Her er hun opdraget, her, midt iblandt saa mange Fristelser ... tilgiv mig, at jeg ængstes, uagtet al min Forkjærlighed for Skuespillerstanden.

Durand.

Berolige Dem. Hendes Liv er pletfrit. Selv ikke Bagtalelsen har fundet Noget at udsætte derpaa. Hun er venlig og utvungen mod Alle, men hun glemmer aldrig hvad hun skylder sig selv. Jeg vil ikke fragaae, at hendes Elskværdighed har gjort Indtryk paa mig. Men jeg har for længe siden resigneret. I dette Punkt maa den Ældre altid vige for den Yngre.

St. Remi.

Vige for den Yngre? Hun skulde dog ikke have valgt?

Durand.

Hun har valgt; jeg veed det med Vished, skjøndt det ikke er bekjendt heroppe. Men hun — hun har selv tilstaaet mig det, engang da ... da jeg var svag nok til at ville friste min Lykke.

St. Remi.

De gjør mig forskrækket. Hvem har hun da valgt?

Durand.

Vor første Tenorist, den unge Hippolyte.

St. Remi.

Men, min Gud — er Pigebarnet da ikke ret klog! Saaledes paa egen Haand ....

Durand (smilende).

De vil dog vel ikke træde op her som den strenge Fader?

St. Remi
(fatter sig).

Nei — De har Ret .... jeg vilde kun gjøre mig latterlig. Men hvorledes er han da, denne unge Herre?

Durand.

Det er en brav ung Mand, der med Tiden vil gjøre en god Carrière.

St. Remi.

Saa? Nu, det er .... det er endda en Trøst. Men hvad De her fortæller mig, gjør mig dog urolig.

Det opfordrer mig endnu mere til at bevare mit Incognito. Jeg maa ogsaa see til at lære den unge Hippolyte at kjende. Af, min Gud, knap har jeg begyndt at glæde mig over Synet af en elsket Datter, førend Sorgerne indfinde sig.

Durand.

Det kan ikke være Andet. Men, frygter De ikke for at røbe Dem for Marion?

St. Remi.

Jeg vil ikke haabe det. St. Remi er, som jeg allerede har sagt Dem, min Moders Navn, og Marion har ingen Anelse om, at hendes Fader kan være her. Iformiddag paa Prøven, da De forestillede mig for hende, holdt jeg mig tappert, uagtet mine overstrømmende Følelser et Par Gange bragte min Stemme til at zittre.

Durand.

Hm — hun er vant til at Stemmen zittrer, naar man taler med hende. — Men tys! der kommer Nogen.

Anden Scene.

De Forrige. Surville.

Durand.

Mine Forretninger kalde mig nu bort; men de tvende Herrer have jo allerede gjort Bekjendtskab ifor-

middag. (Til St. Remi.) Hvis De ønsker Oplysninger eller historiske Noticer, da kan De ikke henvende Dem til Nogen bedre end til Surville. Han er vor levende Chronique —

Surville.

Tael De kun ud: Chronique scandaleuse. Men hvis jeg er det, saa er det ikke min Fortjeneste. En Historiker maa holde sig til det Stof, han forefinder.

Durand.

Altsaa, Hr. St. Remi, til vi sees igjen.

(Gaaer.)

Surville.

Ønsker De en Cicerone, er jeg til Deres Tjeneste. Iaften har jeg Intet at bestille heroppe. Jeg er her for min private Fornøielse. Ja, jeg formoder, at De ogsaa er kommet herop for Deres private Fornøielse.

St. Remi.

De mener, fordi jeg er kommet saa tidligt?

Surville.

Nei, det mener jeg ikke. Forestillingen begynder ret snart. Men det første Stykke er et ubetydeligt Cenacts-Skuespil, af dem, der spilles mens Tæppet trækkes op, som man siger. Dernæst følger en Ballet og tilsidst Regimentets Datter. Jeg formoder, det er Balletten og Operaen, der lokker Dem herop.

St. Remi.

Unægtelig — eftersom her udkræves flere og sjeldnere Talenter, der Alle skulle stræbe hen til samme Maal.

Surville.

Det er meget sandt. Har De allerede lagt Mærke til den unge Demoiselle Elisa?

St. Remi.

Jeg har været saa kort Tid i Paris . . .

Surville.

Hende skal jeg vise Dem, naar Balletpersonalet samles. Det er mærkværdigt som denne unge Pige har gjort Fremskridt.

St. Remi.

Det er jo glædeligt, især naar hun er saa ung.

Surville.

Ja, jeg mener, det er mærkværdigt som hun har udviklet sig. For eet Aar siden var hun et Barn; Ingen lagde Mærke til; og nu er hun en yndig lille Sylphide, saa skjelmsk, saa overgiven, saa coquet, saa det er en Lyst. Jeg skal forestille Dem for hende.

St. Remi
(noget geneert).

Ja, jeg takker Dem. Men . . . .

Surville.

De gjør snart hendes Bekjendtskab. Det er en

munter lille Pige. De vil bestemt gjøre Lykke hos hende.

St. Remi.

Men jeg er ikke længer i den Alder, at jeg kan tænke paa at gjøre Lykke hos de unge Damer.

Surville.

Ah, det er Deres Spøg! Der er Ingen af vore Actionairer, der er ung længer. Men de gjør Alle Cour til vore Skjønheder.

St. Remi.

Saa maa De tillade mig at være en Undtagelse. Jeg har sand Interesse for dette Kunstens Tempel. Efter Alt hvad jeg har erfaret, er det i et ualmindeligt Opsving. Valget af de nye Stykker vinder, som jeg hører, Publicums Bifald; og hvad Personalet angaaer, da har man sagt mig, at selv underordnede Talenter ved Anviisning og Opmuntring gjøres frugtbringende.

Surville.

Heri har man tildeels sagt Sandhed, men ogsaa kun tildeels. Et Par Gange er det gaaet her som ved den artesiske Brønd i Gonelle. Man har Aar for Aar boret og gravet for at faae Geniets Straale til at springe. Men da den tilsidst kom, var det et afskyeligt Vand, der var nærved at forpeste hele vort dramatiske Qvarteer.

St. Remi.

Nu, deslige Bestræbelser maae imellem kunne mislykkes.

Surville.

Og hvad de nye Stykker betræffer, da er det ligeledes sandt, at vi har gjort Lykke med et Par af dem; men det var uheldigviis netop de slettește af dem alle.

Mel. Lad dadle Qvinderne hvo vil.
(„Opretten." — Della Maria.)

Jeg kan forsikkre Dem, at vi
For Alvor give KunstenÆre;
Og at gaae frem i Poesie,
Er netop det, som vi begjære.
Men af en Reberbane man
Exemplet nu og da maa tage;
Og bliver da en holden Mand,
Idet man gaaer tilbage.

Tredie Scene.

St. Remi. Surville. Vigoureux.

Vigoureux
(trykker Surville kraftigt i Haanden).

God Aften, Surville.

Surville
(forestillende ham).

Herr Vigoureux, min specielle Ven, barnfødt i Normandiet. (Til Vigoureux.) Herr St. Remi —

Vigoureux.

Ah, den ædelmodige Mand, der risquerer sine Capitaler i vore Actier — ja, saa veed jeg allerede Besked. — Uden Omstændigheder, min Herre! jeg hader Complimenter. Alle vi fra Normandiet ere, som De veed, jævne og ligefremme. — De kommer fra Colonierne?

St. Remi.

Jeg har tilbragt der en stor Deel af mit Liv.

Vigoureux.

Det kunde jeg ikke i Deres Sted. For det Første Paris — jeg vilde bestandig savne Paris. Her er dog den rette Tumleplads for en rask Karl, der forstaaer at glæde sig ved Livet. Dernæst det hede Clima —

St. Remi.

Man vænnes efterhaanden dertil.

Vigoureux.

Men det efterlader Spor, De kan troe mig. See, De er nu altfor stærkt solbrændt. Lidt lader jeg gjælde. Tillad — (betragter ham opmærksomt.) — ja, det er Solfregner; men der er ogsaa et Par smaa

Peberkorn eller Lindser, som man kalder dem. Men dem forstaaer jeg at tage bort med en lille Kniv. (Tager en Penneknív op.) Behag at staae stille —

St. Remi.

Uleilige Dem ikke. Jeg bliver neppe anderledes end jeg nu engang er.

Vigoureux.

Men det er gjort paa et Øieblik. Jeg har megen Færdighed i denne Operation. De kan spørge Surville.

Surville
(ondskabsfuld).

Deri maa jeg give ham Ret. De kan meget gjerne betroe Dem til ham.

St. Remi.

Jeg tvivler ikke derpaa, men jeg beder mig dog undskyldt. (Lidt utaalmodig, til Surville.) Venter De ikke, at Demoiselle Marion kommer herind?

Surville.

Hun maa komme ret strax. (Afsides.) Ah, det er Marion, han har i Kikkerten. Jeg formodede det allerede iformiddag.

Vigoureux.

Men hvad er det jeg seer, Surville! Du har jo faaet en ny Paryk paa.

Surville.

Hm — aa, den er ikke ny.

Vigoureux.

Paa min Ære, den er ny; og den er godt gjort — Nu skal Ingen kunne ane, at du gaaer med forloorent Haar. (Til St. Remi.) Jeg skal sige Dem, han har den Svaghed, at han gjerne vil skjule, han gaaer med Paryk. Som sagt, det er en Svaghed; men vi har hver sin. (Til Surville.) Tag den af og lad mig see den.

Surville.

En anden Gang.

Vigoureux
(gjør Mine til at tage den af).

Nei, lad os see den nu —

Surville
(afværgende det).

Den sidder altfor fast. (Afsides.) Han generer mig. (Høit.) For at tale om noget Andet, Vigoureux! du veed da, at alle Mennesker ved Prøven iformiddag talte om den Calembourg, du har sagt igaaraftes.

Vigoureux.

Saa? Ja, det var ganske godt sagt.

Surville.

Det var udmærket sagt, og den har gjort den største Opsigt.

Vigoureux.

Hahaha! Har den? Na, det var jo dog kun et af de Indfald, man har saa ofte. (Til St. Remi.) Naar jeg er i godt Lune, har jeg undertiden et godt Indfald.

Surville.

Alle nævne dit Navn med Beundring.

Vigoureux.

Gjør de?

Surville.

Med Forundring, siger jeg. Alle forundres over, at du har havt dette Indfald.

Vigoureux.

Hm!

Surville.

Fra Alle hører man Eet og det Samme: „Er det ikke mærkeligt! Han har jo ellers aldrig sagt et piquant Ord i sine Dage."

Vigoureux (vred).

Na, hvilken Snak! — (Til St. Remi.) Jeg forlader Dem, min Herre! Jeg skal ned og tale med Regisseuren. (Gaaer.)

St. Remi.

De er altfor slem.

Surville.

Vigoureux og jeg ere Venner, og forstaae hin-

anden. Et lille Plaisanterie tager man heller ikke saa nøie heroppe. Vi ere Alle meget godmodige.

Fjerde Scene.

St. Remi. Surville. Oscar. Madame Poupelin (der bærer en tildækket Kurv).

Oscar
(geskjæftig).

Herr Surville, behag at sige mig, hvor jeg træffer Demoiselle Marion.

Surville.

Jeg tænker, hun kommer strax. Har De Noget til hende?

Oscar.

Det er Madame Poupelin, der bringer noget af hendes Costūme. Hun bad mig forespørge mig.

Surville.

Ah, og naar Talen er om Marion, saa flyver De. Ikke sandt?

Oscar.

De har Ret. O, hun er saa smuk og elskværdig, og altid saa god og venlig mod mig. Jeg gaaer gjerne i Ilden for hende. Veed De, at hun har rost mig for det Solopartie, jeg har iaften?

Surville (spottende).

Har hun!

Oscar.

Hun har sagt, min Stemme har Lighed med Hippolytes, og jeg troer selv, hun har Ret. Hun har megen Indsigt. Jeg skal ogsaa ret gjøre mig Umag iaften. — Men kommer hun ikke snart? Jeg har saa libt Tid.

Surville.

De kan gjerne gaae. Jeg skal blive her.

Oscar.

Ja, men . . . men jeg synes dog, jeg bør holde mit Løfte til Madame Poupelin.

Surville.

Og med det Samme fordybe Dem i Marions smukke Øine? — Naa naa! De behøver ikke at blive rød. I Deres Alder er det en Fornøielse at brænde sine Vinger. De har desuden Tid nok.

Oscar.

Men jeg er med i det første Chor og skulde ind og klæde mig paa. Toilettet gaaer ikke saa hurtig, naar man vil være libt net. — Troer De, Herr Surville, at jeg behøver at barbere mig?

Surville.

Lad mig see! — Aa nei, i de første Par Aar behøver De ikke at barbere Dem.

Oscar.

O, det er ikke Deres Alvor. — Men siden tale om Toilettet, vil De see et Par nye Handsk jeg har kjøbt hos Madame Banés i Palais-Ro Er de ikke smukke?

Surville.

Jo.

Oscar.

Gaaer De ikke altid med Handsker, Herr S ville?

Surville.

Jo.

Oscar.

Jeg med. (Noget coquet.) Jeg veed ikke, om nu er Vane eller fordi man paastaaer, at mine a nyme Forældre have været fornemme og fiint van men det er vist, at jeg ikke kan begribe, hvorle man kan undvære det.

Surville.

Jeg ikke heller. Men med hvad Slags Hand vasker De Dem?

Oscar.

Vasker mig? Hm — vasker De Dem virk med Handsker paa, Herr Surville?

Surville.

Det kan jeg ikke undvære. Min Hud er ble saa delicat, at det nu er mig en Fornødenhed.

St. Remi
(der i nogen Frastand har været taus Tilhører).

Det er muntre, lystige Mennesker. Det er en Fornøielse at høre til.

Surville
(henvendende sig til Madam Poupelin).

Nu, min kjære Madame Poupelin, hvordan gaaer det saa?

Mad. Poupelin.

Jeg takker, Herr Surville. Jeg kan ikke klage.

Surville.

Hvorledes befinder sig Herr Poupelin, Deres Gemal?

Mad. Poupelin.

Meget vel, Herr Surville. De veed da, at han er bleven Trompeter ved Nationalgarden tilhest.

Surville.

Nei, er han!

Mad. Poupelin.

De skulde seet ham ved den sidste Revü. Han sidder tilhest som en Gud.

Surville
(afsides til Oscar).

Ja, som Bacchus paa Tønden.

Oscar.

Hahaha!

Surville.

Deres Mand har dog vel ikke igjen givet Dem Anledning til Jalousie?

Mad. Poupelin.

Hm — det vil vi ikke tale om. Der er visse Folk, der aldrig komme til Forstand. Og desuden, man veed nok hvordan Mandfolk er!

Surville.

Ja, det er sandt. Men det kommer dog an paa, hvad Slags Mandfolk man er vant at omgaaes. En Kone, der var kommet ud fra Forbedringshuset, sad nylig oppe paa Galleriet imellem nogle Herrer og holdt meget omhyggeligt paa begge sine Lommer. Hun sagde ogsaa: Man veed nok, hvordan Mandfolk er!

Mad. Poupelin.

Ja, De er en stor Spøgedoctor — det er ikke noget Nyt.

Surville.

Herr St. Remi, De spurgte før om Marion. Jeg hører hendes Stemme, saa er hun her nok strax.

St. Remi
(afsides).

Ja, det er hendes Stemme! Den griber mig som hendes Moders i forrige Dage.

Surville
(der lægger Mærke til ham, afsides).

Det er afgjort: det er for Marions Skyld, han kommer her. Han blev ganske allarmeret, da han hørte hende tale.

Femte Scene.

De Forrige. Marion (i en let, sort Silkekaabe og med Hat paa).

Marion
(kommer hurtig ind).

Hvor er hun? Er Madam Poupelin her?

Oscar.

Her er hun. Jeg har bragt hende herop.

Marion.

Tak — (Bliver St. Remi vaer og gaaer hen og rækker ham Haanden.) God Aften, Herr St. Remi! Undskyld mig . . . jeg har saa travlt. — God Aften, Surville! (Til Mad. Poupelin.) Har De nu Alting med? Har De Intet glemt? Har De gjort Jakken snævrere?

Mad. Poupelin.

Det er Alt som De har ønsket det.

Marion.

Og min Kjole i anden Act — er Besæt sat paa? — Lad mig see den.

(Mad. Poupelin tager Kjolen op.)

St. Remi
(afsides til Surville).

Hvor hun er livlig og bevægelig!

Surville.

Ja, hun bæres af Ungdom og et lykkeligt H

St. Remi.

Hun er meget smuk, og vist meget elskvæ

Surville.

Meget elskværdig.

Oscar
(afsides til Surville paa hans anden Side).

Hun er fortryllende!

Surville.

Meget fortryllende. (Sagte.) Jeg er næ drukne i lutter Fortryllelse.

Marion
(der imidlertid har beseet Kjolen).

Den er ganske som jeg ønsker den. (Tager si kaabe af.) Aa, kjære Surville, hold min Ka Øieblik.

Oscar
(springer til).

Skal jeg —?

Marion.

Tak, nu er Surville saa god. — Jeg vil strax prøve Jakken, om den passer.

St. Remi
(sagte til Surville).

Skulde jeg ikke bortfjerne mig? Jeg generer hende vist.

Surville.

Bliv De kun. De generer hende ikke.

Marion
(der ved Mad. Poupelins Hjælp har taget Jakken paa).

Ypperligt! — Men nu skulde den knappes — o, den er for snæver! Jeg kan ikke faae Veiret.

Mad. Poupelin.

Taalmodighed! Et saadant ungt, smækkert Liv giver efter som Vox.

Marion.

Den passer. — Saa gaae kun nu og læg Resten ind i mit Værelse.

(Mad. Poupelin gaaer.)

Marion.

Sidder den godt, Surville?

Surville.

Som den var støbt paa Dem.

Oscar.

Den sidder udmærket.

Marion.

Saa maa jeg ind. (Standser.) Hør, Oscar, kan gjøre mig en stor Tjeneste.

Oscar (henrykt).

Med største Fornøielse. Behag at befale.

Marion.

Tag min Kaabe og min Hat og bring dem til Demoiselle Paméla. Hun vil laane dem et Øie

Oscar.

Gud, det skal jeg meget gjerne.

Marion.

Og fra hende — tjen mig deri — gaae til Debonnaire og sig ham, at han skal tage Sp derne af mine Sko og anbringe Rosetter isteden. De vise mig den Tjeneste?

Oscar.

O, hvor kan De spørge!

Marion.

Tak. Her er Kaaben.

Surville

(afsides til hende, idet hun tager Kaaben fra ham).

Hvis De ønsker, han skal udføre Deres Comn sioner, maa De gjentage dem for ham.

Marion.

Det behøves ikke.

Surville.

Paa mit Ord. Han har ikke forstaaet en Stavelse af alt det, De har sagt ham. Han har hele Tiden seet paa Dem — og De veed, naar man seer for længe paa Dem . . . .

Marion.

Han har nok forstaaet mig.

Surville.

Spørg ham, og De skal see.

Marion.

Altsaa, Oscar, De bringer Kaaben og Hatten . . .

Oscar.

Til Demoiselle Elisa.

Marion.

For Guds Skyld, nei! Hvad skulde hun dermed! Til Paméla.

Oscar.

Til Paméla. Undskyld, jeg tog feil.

Marion.

Og til Debonnaire siger De —

Oscar.

At han skal sætte Spænder paa Deres Sko.

Marion.

Nei, nei. Han skal tage dem af, og sætte Rosetter isteden.

Oscar.

Rosetter — det er sandt, Rosetter.

Marion.

Tag nu Kaaben, og her er min Hat. M
bær det forsigtig.

Oscar.

O, Mademoiselle Marion, hvor kan De tr
Andet! (Taber af Iverighed sin Hat, idet hun giver ham
Omtalte.)

Marion
(tager hans Hat op).

Hold Deres Hat i den anden Haand.

Oscar
(lader sin Stok falde, idet hun giver ham hans Hat).

Marion
(vil tage Stokken op).

Oscar
(forhindrer det).

O, det er en Skam — (Lader, idet han bukker
efter Stokken, Marions Hat falde.)

Marion.

O, der faldt min Hat — og De træder p
min nye Kaabe.

Oscar.

Undskyld —

Marion.

Tag Stokken under Armen, og min Hat i d

ene Haand, og sæt Deres Hat paa Hovedet — saaledes!

Oscar (affides).

O, jeg er meget ulykkelig!

(Gaaer.)

Surville (til Marion).

De maa ikke tage det for nøie med det stakkels unge Menneske. Han er ikke den Eneste, der gaaer fra Concepterne ved at tale med Dem.

Marion.

Tie stille. (Til St. Remi.) De maa endelig ikke gaae. Jeg har saa meget at tale med Dem om; og jeg kommer paa Øieblikket igjen.

(Gaaer ind tilvenstre.)

St. Remi (affides).

Der er dog en dunkel Følelse, et datterligt Instinkt, der rører sig hos hende.

Surville.

De er en lykkelig Mand. De kommer til os som en hjælpende Fee, en Velgjører, der med sine Rigdomme er en Støtte for denne skrøbelige Anstalt. De seer selv, at Alle, selv vore unge Skjønheder, ere rørte over Deres Ædelmodighed.

St. Remi
(afsides).

Ak, han har Ret. Det er maaskee min Fr
der blænder hende.

Sjette Scene.

St. Remi. Surville. Courtois.

Surville
(forestillende).

Herr Courtois — vor nye Actionair, Her
Remi.

St. Remi.

Herr Courtois! ah, denne Scenes udn
Komiker. Jeg har allerede gjort Deres Bekjer

Courtois
(i en gnaven Tone).

Komiker! aa Komiker! Man skal have e
og nu har jeg dette.

St. Remi.

De gjør Dem selv Uret.

Courtois.

Nei, jeg gjør ikke. I vore Tider kan
komisk Skuespilkunst og heller ingen komisk
existere. Tiden er alvorlig. Gaae paa Boulev
eller i Palais-Royals Arcader — viis mig et

lystigt Ansigt. Hvad tænker Folk paa? Paa spanske Fonds, paa Ministerskiftet, paa Guizot og Thiers.

St. Remi.

Dersom De kunde see Dem selv og henrives af Deres eget Lune —

Courtois.

Jeg har intet Lune. Hele Paris siger det, men det er en Usandhed. Og hvorfra skulde det gode Lune komme? Har jeg ikke Uheld i Alt hvad jeg foretager mig? Jeg vil bare give Dem eet Exempel. I denne Tid søger jeg Krigs-Ministeriet om en Pension for en stakkels Brodersøn af mig, der har sat sin Helbred til i Algier. Der er en Embedsmand i Ministeriet, der kan hjælpe ham, naar han vil, og blot med et Ord. Han ynder mig, og jeg vilde just op og tale med ham. Men saa i forrige Uge, da jeg stod nede i Entreen og trak min Frakke paa — jeg var gal i Hovedet, det er sandt; og der var saa fuldt, at man ikke kunde røre et Lem — kom jeg i Hastigheden til at give min Beskytter Et i Snuden med min Albue. Han blev vred og knurrede. Kan jeg nu gaae op til ham?

St. Remi.

Ja, det er uheldigt.

Courtois.

Altsaa, hvor skal Lunet komme fra? Og nu

ovenikjøbet i denne Tid. Mit Liv hænger i en Tra
Inden man seer sig om, kan man følge baade n
og mit Lune op til Père Lachaises Kirkegaard
begrave os begge.

St. Remi.

De spøger.

Courtois.

Nei, jeg gjør ikke. Jeg har en Anelse, der i
bedrager mig. Nu er der tre Aar itræk død en Sk
spiller i Paris i April Maaned. Dennegang komm
Touren til mig. I næste Maaned — pas saa pa

St. Remi.

Herr Courtois, deslige melancholske Indbildnin
bør De ikke give Rum. Tag Deres Tilflugt til R
ligionen.

Courtois.

Indbildninger? Nu godt, det er kun en In
bildning. Men denne Indbildning slaaer mig ihj
Pas paa, siger jeg. Der døer En af os i Ap
og det bliver mig.

Surville.

Courtois, min Ven! Du er Enkemand og h
to Børn. Jeg staaer alene og paatager mig at
rolige dig. En af os skal døe, siger du? Vel
lad det være mig. Allerede længe har jeg tænkt p
frivillig at forlade dette Liv. Den første April sky

jeg mig, hvis der til den Tid ikke skulde være Vand nok i Seinen til at drukne sig i. For din Skyld vil jeg lade den Skjebne, der truer dig, løbe April.

Courtois.

Vil du, Surville? Det var smukt gjort. Men saa skal du gjøre Alvor deraf.

St. Remi.

Men, bedste Herr Surville —

Surville
(afsides til ham).

Bliv ikke forskrækket. Der er Ingen af os To, der mener et Ord med hvad vi har sagt. Vi leve heroppe i en Illusion af Kunst, der ender med, at vi jævnlig illudere os selv.

Courtois
(til St. Remi).

De er jo fra Colonierne. Er Folk der plaget med Tandpine?

St. Remi.

Vel ikke meer end andensteds.

Surville (afsides).

Naa, begynder Courtois at tale om sin Tandpine, saa er det bedst, jeg gaaer. (Høit.) Jeg forlader Dem, Herr St. Remi, men det glæder mig at kunne overlade Dem til min Vens behagelige Con=

versation. Historien om hans Tandpine er mær værdig. (Gaaer.)

Courtois.

Ja, jeg siger Tandpine; men jeg kunde liges gjerne sige Rygpine, Hovedpine og hvad Pine Menneske ellers kan trækkes med, og som en Sku spiller idelig gaaer og samler paa.

St. Remi.

Men kunde De ikke for en Tid trække Dem ti bage og søge at komme Dem i et roligere Liv?

Courtois.

Hvor skal jeg hen? Er jeg en Kapitalist, d kan gjøre Reiser til de pyrenæiske Bade, naar jeg h lidt Ondt i Siden?

Mel. Man søgte hele Verden om.
(„Den unge hidsige Mand." — L. Zinc

1.

Naar man er rig, er det en Lyst,
At regnes til Patienter.
En Sygdom nærmer sig med Trøst,
Med Buk og Complimenter.
Ja Døden selv er høflig nok.
Ved Kisten staaer en Venneflok,
Med Doctor og med Apotheker.
— Armod maa nøies med en Snedker.

2.

Det er mig vis Ruin, jeg veed,
At færdes blandt Coulisser,
At gjøres Livet kjed og leed
Blandt Træk og Brøvl og Spidser.
Men til mit Uheld al den Nød
Mig giver nu engang mit Brød.
Thi maa jeg, for at subsistere,
Blive hvor jeg venter at krepere.

(Gaaer mod Udgangen.)

Syvende Scene.

St. Remi. Courtois. Marion *). Siden Hippolyte.

Marion
(ved Indtrædelsen).

God Aften, Courtois! Er det nu godt med Dem?

Courtois.

Godt? Nei, det bliver det ikke saa let. Det er altid Snavs med mig. Engang sidder det her, en anden Gang der — aa, det er Pjalteri. Adieu.

(Gaaer.)

*) Uden den Jakke, hun prøvede i femte Scene.

Marion
(til St. Remi).

Her har De mig igjen. Bliv nu ikke vred, a jeg før løb fra Dem.

St. Remi.

De veed ikke, hvor kjært det er mig, at De ikke glemte mig.

Marion.

Hvor kan De troe! Jeg har tænkt saa meget paa vor Samtale iformiddag. De har seet min Moder i hendes yngre Aar, De er endnu henrykt over Erindringen — er det ikke sandt? hun var sød og elskværdig.

St. Remi
(udbrydende).

Ja, hun var sød og elskværdig, altid eens, altid munter, venlig mod Alle — o, De ligner hende meget

Marion.

Men tillad, har De da ogsaa kjendt hende personlig? Det vidste jeg ikke.

St. Remi
(forvirret).

Personlig? Nei, det har jeg ikke. Jeg mene at hun viste sig saaledes paa Scenen.

Marion.

Men som De skildrer hende, var hun just i d daglige Liv. O, De skulde have kjendt hende! l

vilde Deres Henrykkelse være endnu større. Kom, Herr St. Remi, kom, skal jeg vise Dem — (fører ham hen til et Portrait, der hænger paa Væggen.) De veed nok ikke, at hendes Portrait hænger her i Foyeen.

St. Remi

(greben og aldeles glemmende sig).

Hendes Portrait — ja, der er hun! O, min Gud, hvor alle Træk ere levende — dette henrykkende Smiil, dette sjælfulde Øie, denne lette Bøining med Hovedet . . . . det er som hun talte, som hun hilste, for sidste Gang hilste, for sidste Gang fortryllede. Stakkels Mathilde! hvorfor maatte du døe saa tidligt, hvorfor forlade dem, der elskede dig, der tilbad hvert Smiil af din Mund, hver lille Tone af din Fløitestemme! . . . . Ak, hun er død, og Intet af alt dette er tilbage!

Marion.

Sat Dem, Herr St. Remi! (Afsides.) Hvor han har havt min Moder kjær!

(Hippolyte træder ind.)

Hippolyte

(sagte til Marion).

Marion, jeg ønskede at tale et Ord med Dem.

Marion.

Gaae forud. Jeg kommer strax.

Hippolyte.

Blot et Ord.

Marion.

Nu kan jeg ikke; men om et Øieblik.

Hippolyte.

Hvem er den Herre?

Marion.

Herr St. Remi. — Gaae kun, jeg kommer strax.

Hippolyte.

Herr St. Remi? Naa ham .... kom saa snart. (Gaaer.)

Marion
(til St. Remi).

Jeg havde ikke troet, at Synet af dette Portrait vilde være Dem smerteligt. Tilgiv mig, at jeg saa uforberedt viste Dem det.

St. Remi.

De maa ikke undres over, at jeg føler mig greben af dette Syn. Ikke blot, at det bringer mig Erindringer fra min lykkeligste Ungdomstid, men ak! disse faa Farver ere Alt hvad der er tilbage af den elskeligste Personlighed, af En, der for faa Aar tilbage henrev hele Paris med sin Kunst. Er da det Skjønne i Kunstens Rige af saa forgjængelig Natur? Eller er Skuespillerens Kunst den eneste, der døer med Fremstilleren og intet Spor efterlader?

Marion.

Ak Gud, disse melancholske Tanker har jeg selv undertiden. Men er det da ogsaa sandt, at denne Kunst er saa forgjængelig? De Indtryk, vi frembringe fra Scenen, de kunne ikke alle være af en saa flygtig Natur. Jeg bilder mig ind, at de vedblive at leve og røre sig længe efter en Forestilling, at de forplante sig hos Andre ved utallige, men for Øiet usynlige Midler. Og virker ikke hos os en Forgjænger i sin Efterfølger? Tør man ikke paastaae, at Molière og hans Troupe er gaaet i Arv til os ved Traditionen? eller at den berømte Clairons Kunst endnu er til i Demoiselle Rachel?

St. Remi.

Og Mathilde Lavallée i sin Datter. Ja, i Dem leve hendes Kunst, i Dem, der er hendes udtrykte Billede. Tilgiv mig, jeg var uretfærdig.

Marion.

O, nei, det meente jeg ikke —

(Hippolyte kommer ind igjen.)

Hippolyte (afsides).

Marion, De lader mig vente.

Marion (ligeledes).

Strax, kjære Hippolyte.

St. Remi.

Jeg opholder Dem. Den Herre vil nok t
med Dem.

Marion.

Det er Hippolyte, der vilde spørge mig om Nog

St. Remi.

Hippolyte? Det er jo . . . det er — (Afside
Det er jo vor Amoroso. (Høit.) Jeg synes, jeg h
hørt ham omtale.

Marion.

Det har De formodentlig. Han er vor før
Tenorist. Undskyld, jeg forlader Dem et Øiebl
(Afsides.) Hippolyte, De kan ikke komme hjem til
iaften. Jeg er alene hjemme.

Hippolyte.

O, hvad gjør det!

Marion.

Nei, det har jeg engang erklæret, og det vig
jeg ikke fra.

Hippolyte.

Marion, De elsker mig ikke.

Marion.

Vær fornuftig, Hippolyte; og gaae nu. J
taler jo siden med Dem.

Hippolyte.

Siden, naar der hvert Øieblik kommer En l

bende! — Og hvorfor har De ikke Tid nu? Hvad har De saa meget at tale med denne Herr St. Remi?

Marion.

Hvad jeg har at tale med ham! Nu har jeg hørt det før!

St. Remi
(afsides).

Det er en lang Conversation, min Datter har — og lige for mine Øine. Hm! min faderlige Myndighed vil nok aldrig forslaae stort heroppe.

Hippolyte
(sagte til Marion).

Altsaa siden? Men glem det ikke.

(Gaaer.)

Marion.

Man bliver idelig afbrudt her.

St. Remi.

Det kan jeg begribe. (Lidt ironisk.) Der maa jo altid være Meget at aftale, f. Ex. angaaende Sammenspillet.

Marion
(noget forlegen).

Ja, undertiden.

St. Remi.

Men tillad mig et Spørgsmaal. Har De betænkt at indvie hele Deres Liv til den sceniske Kunst?

Marion.

Jeg har aldrig næret nogen anden Tanke.

St. Remi.

Men frygter De ikke for, at dette Liv, der
underkastet saa mange Verlinger, omsider skal gi
Dem bittre Erfaringer?

Marion.

Bittre Erfaringer? Det var et haardt Ord, T
der brugte, men vel muligt et, der er træffende. Me
end eengang har jeg seet udmærkede Talenter duk
iveiret, holde sig en Tid, og derpaa ligesom blegı
og svinde hen for en ny Stjerne, der imidlertid h
viist sig. Intet har frelst dem for Tilskuernes aft
gende Gunst, ingen Flid, ingen Anstrengelse. Ja, T
har Ret, det er bittre Erfaringer, det er en Tilværel
fuld af Verlinger — som om man sad eensom i
Baad paa et stort, bevæget Hav. Man afhænger
Øieblikkets Gunst og Ugunst. Man er udsat f
Tilfældigheder, enhver Anden i Samfundet er betrygg
mod. Men desuagtet — o, De kan ikke gjøre De
et Begreb om den opløftende Følelse, der ligger i
tale til en saa stor Forsamling af opmærksomme T
hørere, at lokke dem til Glæde, til Latter, til Me
følelse, ja til Taarer, at rive dem hen til Begeistrin
Alle lytte de tause til de Ord, Digteren har lagt p
min Læbe, alle disse Hjerter banke med mit Hje

— og dette skulde ikke give mig Erstatning for en mulig Verling? ikke give mig Mod til at see den imøde? Og er der ikke en indre Fylde og Herlighed i et Liv, der kun er bestemt til at optage og gjengive Poesiens luttrede Skikkelser? Jeg spillede for en Tid siden Elisabeth i Scribes Lestocq. Den Scala af verlende Følelser, Digter og Componist i Forening havde skildret; denne hemmelige Henrykkelse, dette undertrykte Haab, hendes udbrydende Glæde, hendes ordløse Smerte, hele denne forhøiede Sjælstilstand, skulde den ikke staae langt over et Liv, der vistnok er mere betrygget, men kun altfor ofte vugger sig mellem Tankeløshed og unaturlige Vedtægter?

St. Remi.

Tilgiv mig mit Spørgsmaal, og vær forsikkret om, at jeg forstaaer at ære denne Begeistring for Deres Kunst.

(Hippolyte træder atter ind.)

Hippolyte

(afsides til Marion).

Marion, jeg maa endelig tale med Dem.

Marion.

Kjære Hippolyte, vent paa mig dernede, som jeg har sagt.

Hippolyte.

Jeg kan ikke. Det er af Vigtighed . . . det er for Deres egen Skyld.

St. Remi
(afsides).

Der har vi igjen min Datters Tilbeder. laber til, han har det hedt.

Marion
(sagte til Hippolyte).

Saa gaae kun; jeg kommer strax efter.

Hippolyte.

Nei — bliv ikke vred — men De maa med mig. (Tager hendes Haand og vil føre hen. Kom nu.

St. Remi
(afsides).

Jeg maa dog tage mig lidt af denne I tion. Jeg synes, det gaaer noget for vidt med Paatrængenhed. (Høit.) Ifald jeg ikke forstyrre

Marion (hurtig).

Nei, De forstyrrer slet ikke.

Hippolyte.

De undskylder vel denne Dame —

St. Remi.

Men, hvis det blot et Øieblik var De leiligt —

Hippolyte.

Uden Omsvøb, min Herre! det er mig ik leiligt.

Marion (afsides).

Men hvad feiler Dem, Hippolyte?

St. Remi
(afsides).

Det falder noget stærkt. (Høit.) Nu, naar Alt kommer til Alt, er det kun denne Dame, jeg ønsker at tale med.

Hippolyte.

Men det var jo muligt, at De havde Noget at tale med denne Dame, men at hun Intet har at tale med Dem.

St. Remi
(opirret).

Hvorledes, min Herre! (Afsides.) Han er jo en Tølper.

Marion
(afsides til Hippolyte).

Men jeg forstaaer Dem ikke iaften . . . .

Hippolyte.

Jeg skal forklare Dem Alt.

St. Remi
(afsides).

Det er for galt; det har jeg virkelig ikke Lyst at finde mig i. (Høit.) Behag blot at give mig Oplysning om — (standser, da Durand træder ind.)

Ottende Scene.

De Forrige. Durand.

Durand
(til St. Remi).

De har ønsket at see vor Garderobe. Jeg ; nu derind, hvis De har Lyst . . . .

St. Remi.

Strax, kjære Ven — undskyld blot et Øieblik

Durand
(afsides til ham).

Hvad er der arriveret?

St. Remi
(ligeledes afsides).

Denne Hippolyte er en uopdragen Person

Durand.

Hippolyte?

St. Remi.

Det er han; og jeg kan dog heller ikke rolig og see til, naar en ung Herre render i Kroge med min Datter.

Durand.

Er det ikke Andet, kjære Ven?

St. Remi.

Ikke Andet! Da er det dog ikke Spøg.

Durand.

Men De maa alligevel lade det gaae sin Gang — med mindre De vil udsætte Dem for Alles Spot og Raillerie ... Kom, Herr St. Remi! Jeg staaer inde for Hippolyte, og, hvad der er endnu bedre, jeg staaer inde for Deres Datter.

St. Remi.

De har vel Ret i Grunden. (Hilser paa Marion og følger ud med Durand.)

Marion.

Men forklar mig, Hippolyte, hvad denne lidenskabelige Adfærd skal betyde.

Hippolyte.

Har jeg da ikke Grund dertil? Eller skal jeg rolig høre paa, at alle Mennesker sige, denne St. Remi har Hensigter, det er ikke omsonst, han har sat saa mange Penge til for at faae Adgang til Foyeen; han er forelsket i Dem, han lægger an paa at forføre Dem.

Marion.

Hvem siger det?

Hippolyte.

Spørg hvem De vil, spørg Surville ....

Marion.

Men maa jeg nu spørge Dem, hvad vedkommer

det mig? og, med Deres Tilladelse, hvormed har De isinde at raade Bod herpaa?

Hippolyte.

Bør jeg da ikke være omhyggelig for Deres Rygte?

Marion.

Men trænger da mit Rygte til Understøttelse?

Hippolyte.

Det siger jeg ikke. Men De veed, hvor Lidet der hører til, for at Folk skal fæste Lid til deslige Rygter.

Marion.

Ja, det veed jeg, og just derfor bryder jeg mig ikke derom. Eller kan De nævne mig et Middel, hvorved man kan slippe fri for onde Tunger?

Hippolyte.

Man kan dog være forsigtig i sin Opførsel.

Marion.

Hippolyte, er jeg da uforsigtig?

Hippolyte.

Nei . . . min Gud, det siger jeg jo ikke. Men det er min Pligt at advare Dem, for at De ikke selv skal give Rygterne Næring. Iformiddag ved Prøven stod De bestandig og talte med denne St. Remi. Iaften er det ligedan. Naar jeg kommer, er De saa

fordybet i Samtale med ham, at De neppe har Øine for mig. Er dette da ikke paafaldende?

Marion
(lidt forlegen).

Har jeg talt saa meget med ham?

Hippolyte.

Ja, det har De. Men hvad De har talt om, det veed jeg ikke.

Marion.

Det er sandt, han fortalte mig saa meget om min Moder. Han har kjendt hende. Desuden, han er behagelig at tale med, han har god Tone, han er høflig og opmærksom — i Korthed, jeg kan godt lide ham.

Hippolyte.

Marion, De bringer mig til Fortvivlelse.

Marion.

Skam Dem, Hippolyte, De er jalour.

Hippolyte.

O, min Gud, naar jeg ikke elskede Dem saa høit, var jeg ikke jalour.

Marion.

Det har jeg hørt og læst saa ofte, at jeg ikke mere troer derpaa.

Mel. Ein Veilchen auf der Wiese stand.
(Reissiger. E. Krøyer.)

1.

O troe mig kun, jeg veed, at Den,
Der elsker ømt og varmt en Ven,
Til Mistro har ei Hjerte.
Om Øinene Amor gaaer med Bind,
Thi Mistro ei han lader ind.
Som han, som han
Vær tillidsfuld og blind.

Hippolyte.

Marion, De kan med eet Ord gjøre Ende paa al min Urolighed. Erklær for Alle, at vi ere forlovede. Hvortil denne Hemmelighed?

Marion.

Saa længe vi ikke har Raad til at gifte os maae vi holde vor Kjærlighed hemmelig.

Hippolyte.

Men jeg frygter for, at jeg tidlig eller silde røber mig.

Marion.

Nei, Hippolyte, sand Kjærlighed er taus.

2.

Vel har man sagt, paa Amors Bud
Slaaer Kjærlighed af Øiet ud,
Paa Kinden varmt den brænder.

Men Dinene fare stundom vild,
Og ofte skuffer Kindens Ild —
O nei! o nei!
Paa Sligt jeg stoler ei!

3.

Nei, sanddru er og uden Skrømt
Et Hjerte kun, der dølger ømt
Sin Kummer og sin Glæde:
En Helligdom, Ingen kommer nær
Undtagen Den, der er mig kjær —
Kun han, kun han,
Der veed, han er mig kjær.
(Rækker ham Haanden.)

Hippolyte.

Nu, jeg vil troe Dem dennegang som altid. Og imorgen Aften sees vi?

Marion.

Imorgen Aften.

Hippolyte.

Saa vil jeg gaae, inden der kommer Nogen.

(Gaaer.)

Marion (ene).

Han troer mig ikke, og dog er denne Hemmelighed en Lykke og en Beskjærmelse for vor Kjærlighed.

4.

Den slemme Gud, der, skjøndt en Dreng,
Behersker Mænd og Qvinder streng,
Han skyer Profanes Øie.
I Selskab et afmægtigt Barn,
I Eensomhed han fletter Garn —
Med dem, med dem
Han fanger os, det Skarn!

(Gaaer mod Hoved-Indgangen.)

Der er Herr St. Remi, han taler med Durand
Saa er det vel ikke værdt, jeg gaaer den Ve
(Kommer igjen frem.) Hippolyte siger, at han har Her
sigter. Det seer han virkelig ikke ud til. Hans Ta
er jo vidt forskjellig fra de andre gamle Herrer
Han er en brav Mand, som jeg seer gjerne, og gjern
taler med — ja, jeg kan endog længes efter han
Men han har bestemt intet Ondt isinde. Det ka
jeg strax see paa Folk.

(Gaaer ind tilvenstre.)

Niende Scene.

St. Remi
(fra Hoved-Indgangen).

Der løb hun sin Vei — og jeg ønskede dog sa
meget at fortsætte vor Samtale. Jeg maa vide, af hva

Art Forholdet er mellem hende og Hippolyte. Det forekom mig ingenlunde, at hun viste ham stor Opmærksomhed. Men som Fremmed — hvorledes skal jeg berøre for hende en saa delicat Sag? Durand kan jeg ikke stole paa; han er partisk. Om jeg underhaanden søgt at indhente Underretning hos de Andre? Jeg skal dog prøve derpaa.

Tiende Scene.

St. Remi. Vigoureux (paaklædt som Sergeant Sulpice i „Regimentets Datter," kommer ind fra høire Side).

Vigoureux
(slaaer St. Remi paa Skulderen).

Surville, sig mig, hvordan sidder Monderingen? — Ah, er det Dem, Herr St. Remi!

St. Remi.

De er allerede paaklædt til Stykket?

Vigoureux.

Jeg er altid en god Time færdig før de Andre. Paa Tornisteret nær er jeg i dette Dieblik fix og færdig. (Løfter Haanden til Huen og retter sig.) Sergeant Sulpice af det 21de — — for tusinde Bomber, De kjender mig jo nok.

St. Remi.

Fortræffeligt! Deres Costume, Deres Hold kan ikke være bedre.

Vigoureux.

Naar jeg selv skal sige det, saa skiller jeg ret godt ved mit Partie i Regimentets Datter. det er ikke ganske min egen Fortjeneste.

St. Remi.

Tør jeg spørge . . . .

Vigoureux.

Seer De, det er Marion, der er min spillerske, og hun har altid været mig saa kjær min Viesteen.

St. Remi
(glad).

Virkelig?

Vigoureux.

Gud bevares, jeg har jo kjendt dette Pige fra det hun laae i Vuggen.

St. Remi
(assides).

Ah, hos ham kan jeg faae Oplysninger. er dog en fat Mand.

Vigoureux.

Jeg kan sige, at naar jeg som Sergeant pice skal udtrykke faderlige Følelser for den unge

saa falder det mig let, min Herre! Det er mine egne Følelser, jeg udtrykker.

St. Remi
(trykker ham i Haanden).

De er en brav Mand. Det gjør Dem Ære, at De interesserer Dem saa meget for en af Deres Medspillere.

Vigoureux.

Ja — det kunde ellers nok være, at hun og jeg ere hinanden nærmere end man troer.

St. Remi.

De mener?

Vigoureux.

Seer De, Marions Moder var en stor Skjønhed, et muntert, mildt Pigebarn, ret saadan som Pigebørnene ere hos os i Normandiet. Jeg var dengang en ung, rask Karl, frisk arriveret fra min Hjemstavn, en fyrig Knægt, naar jeg selv skal sige det; hele Verden hørte mig til. Saadanne Folk gjøre Lykke hos Fruentimmerne.

St. Remi
(afsides).

Er han forrykt? (Høit.) Jeg forstaaer Dem ikke.

Vigoureux
(leende).

Ei, det er let at forstaae. Der var en lille

Liaison mellem hendes Moder og den unge Knøs i Normandiet.

St. Remi
(udbrydende).

Mellem Dem og Mathilde Lavallée?

Vigoureux.

De har kjendt hende?

St. Remi.

Ja . . . det vil sige . . . jeg saae hende o spille.

Vigoureux.

Var det ikke et prægtigt Fruentimmer?

St. Remi.

En Liaison, siger De — det er umuligt!

Vigoureux
(leende).

Nei, det er ikke af de umulige Ting.

St. Remi
(afsides).

Alt mit Blod bliver til Iis. Men han lyve han er en Pralhans.

Ellevte Scene.

De Forrige. Courtois.

Courtois
(til Vigoureux).

Du staaer her, og dernede raabe de Alle paa dig.

Vigoureux.

Hvad er der paafærde?

Courtois.

Der skal nok aftales Noget med Choret. Det er jo et evigt Brøvl med det Chor.

Vigoureux.

Herr St. Remi, vi kan en anden Gang fortsætte vor Samtale. Jeg skal fortælle Dem Historier heroppe fra, som vil interessere Dem — jeg staaer Dem inde derfor. Nu kalder Tjenesten mig.

(Gaaer med en militair Hilsen.)

St. Remi
(afsides).

Nei, denne Tvivl kan jeg ikke bære. (Høit, idet Courtois vil gaae.) Herr Courtois, forund mig et Øieblik.

Courtois.

Ja, jeg har saa knap Tid.

St. Remi.

Kun et eneste Spørgsmaal. Har De kjendt Mathilde Lavallée?

Courtois.

Marions Moder? Ja, naturligviis. Vi bleve j[illegible] ansatte her næsten paa samme Tid.

St. Remi.

Ikke sandt, Herr Courtois! det var en Dame der fortjente Alles Agtelse.

Courtois.

Saamænd — det har jeg Intet imod.

St. Remi.

Paa hendes Dyd og Sædelighed var der Intet aldeles Intet at sige.

Courtois.

Ja, saadan Noget gaaer jeg aldrig i Cautio[n] for. Dyd og Sædelighed ere skrøbelige Varer.

St. Remi.

Men troer De, at man, hvad hende angik, kund[e] have Grund til at tvivle?

Courtois.

Hvorfor ikke? om jeg maa spørge. Hvorfo[r] skulde hun være bedre end Andre? Hvorfor skuld[e] hun ikke nyde sin Ungdom?

St. Remi.

Men — men hun havde jo det bedste Rygte.

Courtois.

Ja, hvad beviser det? At hendes Tilbedere var[e] tause og retskaffne Mænd. Andet ikke.

St. Remi
(afsides).

O min Gud! — men jeg maa tvinge mig. (Høit.) Naar man seer ret til, har De vel ogsaa havt en Liaison med hende.

Courtois.

Skulde det maaskee være saa utænkeligt?

St. Remi.

Utænkeligt — (afsides.) Ja, det er utænkeligt!

Courtois.

Ja, bliv ikke vred — men I rige Capitalister troe, at det kun er ved Penge, man kan gjøre sin Lykke i denne Verden. Men det er en stor Vildfarelse. Med Elskværdighed — og jeg har engang været meget elskværdig; nu er det forbi — med Elskværdighed kan man ogsaa gjøre sin Carrière.

(Gaaer ind tilhøire.)

St. Remi.

Hvad maa jeg høre! Om Mathilde skal man tale saaledes — som om hun var sin Tids Aspasia. Skulde alt dette være et løgnagtigt Opspind? Og kan det være Sandhed? Jeg har hidtil havt den urokkeligste Tillid til hende, og nu — ja her er jeg ved Kilden, her kan man faae Sandheden at vide.

Tolvte Scene.

St. Remi. Surville.

Surville.

Herr St. Remi, er Marion ikke her?

St. Remi.

Nei, her er hun ikke.

Surville.

Ikke? Jeg troede, siden De er her.
ikke feil, saa udøve de en gjensidig tiltrækken
paa hinanden.

St. Remi
(fortredelig).

Jeg beder Dem, Herr Surville, forskaan
deslige Allusioner.

Surville.

Ah, det er en ærlig Sag. En Mand,
Hjertet paa det rette Sted, hylder Skjønhede

St. Remi.

Det indrømmer jeg. Men dersom D
mine Forhold, vilde De dog fatte andre Ta
Men siden vi tale om Marion — (afsides.
et Forsøg maa jeg gjøre — (Høit.) Nu n
sikkrede mig Vigoureux og Courtois, at hende
var i sin Tid . . . . nu, at hun ikke var
mod sine Tilbedere.

Surville.

Ufølsom? Der er saa faa Fruentimmer ufølsomme.

St. Remi.

Og De troer ikke, at hun var en Undtagelse?

Surville.

Jeg holder mig heller til Reglen end til Undtagelsen.

St. Remi.

Men, Herr Surville, jeg erindrer dog fra mine yngre Aar, at hun var almindelig agtet.

Surville
(trækker paa Skuldrene).

St. Remi.

Desuden — hun var jo gift.

Surville.

Ja, netop derfor. (Afsides.) De Folk fra Colonierne ere en forbandet tykhovedet Race.

St. Remi.

Man har fortalt mig, at hun har elsket sin Mand, elsket ham oprigtigt.

Surville.

Ja, har hun? Der hviler et Slør over dette Ægteskab. Her ved Theatret bar hun, som forresten oftere er Tilfældet, ikke sin Mands Navn. Ingen har kjendt ham, med Undtagelse af vor forrige Di-

recteur. Den meste Tid skal han have opholdt paa Reiser; og det er meget uforsigtigt. Efter hvad jeg har hørt, var han hvad Beboerne i stæderne kalde „en god Sjæl," og hvad De og kalde et Faarehoved.

St. Remi.

Saa? (Med Besværlighed.) Har De kjendt hei

Surville.

Jo.

St. Remi.

Og De . . . . og Dem var Lykken maaskee saa gunstig?

Surville.

Undskyld — det er mod mit Princip, at s bestemt herpaa. Siger man Ja, saa skader man mens Rygte; siger man Nei, saa skader man sit Rygte.

St. Remi.

Hm!

Surville (afsides).

Der maa være Noget iveien; han har ge tabt sin Couleur. Skulde Marion have givet en Kurv? Ja, det ligner hende. (Høit.) Men glemmer at sige Dem, at De nu strax kan r Balletpersonalet forsamle sig herinde; det første S er snart forbi. Dersom De saa vil blive her,

jeg komme herop og forestille Dem for den unge, smukke Demoiselle Elisa.

St. Remi.

Ja, jeg er Dem meget forbundet. Men jeg troer, jeg vil nu begive mig herfra.

Trettende Scene.

De Forrige. Durand.

Surville
(til Durand).

Det var vel, De kom. Deres Ven er i slet Humeur. De maa see til at opmuntre ham. Jeg maa gaae. (Gaaer.)

Durand.

I slet Humeur?

St. Remi.

Trøst mig, min Ven! Kom mig til Hjælp! Jeg er det ulykkeligste Menneske paa Jorden.

Durand.

De forskrækker mig. Er det igjen Marion og Hippolyte —

St. Remi.

O nei, jeg har faaet ganske andre Ting at tænke paa. Mathilde har forraadt mig. Efter saa mange Aars Forløb, efterat jeg i al den Tid har havt en

ubegrændset Tillid til hende, erfarer jeg, at hun har været troløs, har lønnet min Kjærlighed med den forfærdeligste Letsindighed.

Durand.

Men hvem har sagt Dem det?

St. Remi.

Alle, jeg taler med heroppe. Courtois, Vigoureur, Surville, Alle lade sig forstaae med, at de have havt en Liaison med hende.

Durand.

Det kan jeg aldrig troe. Skjøndt jeg ikke har kjendt Deres Kone uden i hendes sidste Leveaar, veed jeg dog, at man aldrig har angrebet hendes Rygte.

St. Remi.

O, det er kun altfor troligt. Men jeg kan tænke, det er noget Almindeligt, som man ikke længe taler om. Hvorledes kunde jeg vente Andet, naar hun stadig levede her, midt blandt denne letsindige Slægt, der taler om en Utroskab som om et Whistpartie. Hvorfor tog jeg hende ikke herfra! Hvorfor udsatte jeg hendes skrøbelige Ungdom for alle de Fristelser, der her omringede hende!

Durand.

Fat Dem, kjære Ven!

St. Remi.

Hvad er det, man her sætter Priis paa? Frivolitet, ikke Andet end Frivolitet. Det er det almindelige Løsen. Herfra gaaer det som en Smitte ud over hele Landet.

Durand.

Herr St. Remi, Deres Smerte gjør Dem ubillig. Om der er Grund til den Mistanke, der er opstaaet hos Dem, faae vi nærmere at undersøge. I alle Tilfælde maa De ikke bygge for ubetinget paa hvert Ord, der kan henkastes i en Foyer.

St. Remi.

Men hvad skulde bevæge disse Mænd til at opdigte Noget, hvoraf de hverken have Nytte eller Glæde?

Durand.

Letsindighed, kjære Ven. Thi det vil jeg indromme Dem, at De træffer megen frivol Tale i en Foyer i Paris. Men er dette at undres over? Fra hvem kommer den til os? Naar talentfulde Mænd som Scribe, og med ham snart alle vore dramatiske Forfattere ikke kunne opfinde et Sujet uden at bygge det paa frivole Forhold; naar man idelig vænner os til at være Organet for en letsindig Behandling af Ægteskabets Hellighed: kan man da undres over, at al denne Frivolitet omsider finder Vei til os selv, og i det mindste sætter sig paa Læberne? Men — De

er vel ikke oplagt til at høre paa Apologier. S
vil heller tænke paa Midler til at berolige og tr
Dem.

St. Remi.

Det er forgjæves. Jo mere jeg tænker derp
desmere sandsynlig finder jeg min Ulykke. Jeg vil sla
hende ud af mine Tanker. Jeg vil .... Lev v
Herr Durand! Imorgen forlader jeg Paris.

Durand.

Overiil Dem ikke, jeg beder Dem. Tænk p
Marion!

St. Remi.

Marion!. Har ikke Vigoureux ladet sig forst
med, at hun var hans Datter?

Durand.

Men vor kjære Vigoureux er ikke af de paali
ligste Folk. Berolige Dem, og lad mig i Stil
efterspore Sagen.

St. Remi.

Hvorledes kan man efterspore en Sag af
Natur? Troer De, at nogen af disse Herrer
gaae fra sit Ord?

Durand.

Men jeg er overbeviist om, at De blot behø
Tid, for selv at opgive denne Mistanke; at De al

rede imorgen vil tænke ganske anderledes om Deres Kone.

St. Remi.

O nei! jeg vil dog bestandig pines af Uvished.

Durand.

Hm! .... jeg faaer en Idee! Det var dog muligt, jeg kunde befrie Dem for denne Uvished. De siger, at Vigoureux lod sig forstaae med, at Marion var hans Datter? Vil De finde Dem tilfredsstillet, naar han selv tager denne Paastand tilbage, og det aldeles frivillig?

St. Remi.

Naturligviis; men hvor kan jeg vente det?

Durand.

Hvis mine ældre Iagttagelser ikke skuffe mig, kan De vente det.

St. Remi.

Men hvad er det da for en Idee, De har faaet?

Durand.

De fortalte mig før i Garderoben, at De havde bestemt Marion 30,000 Francs i aarlig Rente.

St. Remi.

Ja, dengang. Men nu, naar jeg maa være i Tvivl om ....

Durand.

Det er sandt. Men hun er i alle Tilfælde en

Datter af et Fruentimmer, De var ægteviet til. H[i]
har da Ret til engang at arve Deres Formue, m
mindre De gjør hende arveløs; og det er ikke sa[g]
at dette tillades Dem af Lovene. Desuden, h[v]
Deres Kones Utroskab senere kan godtgjøres, vil den
Bestemmelse altid kunne erklæres ugyldig. Altsa
min Plan er denne: De giver Dem ud for en Age
fra hendes Fader. De underretter hende om, at h[e]
anerkjender hende og igjennem Dem bestemmer hen
den omtalte Sum aarlig; at han — ja, det er nø
vendigt — at han indtil sin Ankomst har indsat De
til hendes Værge.

St. Remi.

Men hvortil skal alt dette føre?

Durand.

Det maa Udfaldet vise. Jeg ønsker dog ikke
prostituere mig ved at yttre mig med altfor stor B
stemthed. Men lad os skynde os. Deres Sind e
Oprør. Maaskee kan det lykkes mig, endnu iaften
bringe det til Ro. Vil De komme ind med i
Comptoir, saa kan vi aftale det Nærmere. E
lad mig gaae forud; jeg skal sørge for, at vi
alene, og sende Bud efter Dem. (Gaaer.)

St. Remi
(ene).

Han kan ikke hjælpe mig. Han kan ikke be[

mig for den bittre Følelse, der betynger mit Bryst. (Gaaer heftig op og ned.) Troløs, Mathilde troløs! Al hendes Ømhed hyklet! (Hans Øine falde paa hendes Portrait.) Hendes Portrait! der endnu for faa Øieblik siden henrev mig til de lykkeligste Taarer! Have disse Øine da været falske? denne Mund bedragerisk?

Fjortende Scene.

St. Remi. **Marion** (paaklædt som Marie i Regimentets Datter) fulgt af **Madam Poupelin**, kommer fra venstre Side. Kort efter **Vigoureux** og siden **Hippolyte**, fra Hoved-Indgangen.

Marion
(idet hun iler ind og stiller sig for Speilet).

— „Det Regiment, som slaaes for hele tre,
Det er nær,
Hurra!
Det er her,
Hurra!
Leve det Eenogtyvende!" *)

Mad. Poupelin.

Men De maa sandfærdig staae stille — ellers kan jeg ikke fæste Naalene. Nu har jeg krummet over tyve Naale paa Dem.

*) Regimentets Datter, første Act fjerde Scene.

Marion (lystig).

„Leve den Eenogtyvende!"

Mad. Poupelin.

Men jeg har ikke en eneste til. Vent lidt, skal jeg hente. (Gaaer ind tilvenstre.)

St. Remi

(afsides).

Der er hun — hun, som jeg nylig kaldte Datter, og var saa henrykt over. Med hvilke andrede Følelser seer jeg hende nu!

(Trækker sig tilbage. — Vigoureux træder ind og gaar hen til Marion.)

Vigoureux

(efterlignende ved Indtrædelsen En, der trommer).

Mel. Fredmans Epistler Nr. 19.

1.

Trommerne røres, hør, hvor de gaae!
Marsch nu! Vi skal afsted!
Tøv lidet og en Snaps lad mig faae.
Den vil jeg tage med.

Marion.

Brænd'viin ei drikker paa Marschen en stolt Grenal
Vent, til vi slaae os til Ro i Qvarteer.

2.

Vigoureux.

Ak, Marion, gid jeg var Soldat!
De fulgte med vor Leir,

Laved' galant en Boeuf med Salat,
Fulgte med os til Seir.

Marion.

Ja, lad os drage mod Fjenden — thi jeg er parat —
Dele vort Liv mellem Seir og Salat!

3.

Vigoureux.

Ha! jeg kan see, vi Fjenderne slaae!
Jeg drager ud med Dem.

Marion
(efterlignende Trommeslag).

Rigtig; og medens Trommerne gaae,
Tappre vi rykke frem.

Begge.

See kun, hvor Fjenderne flygte, mens vi rykke frem,
Drage med Seier igjen til vort Hjem.

Vigoureux.

Det er en stolt Tanke! Jeg er ganske enthousiasmeert! At gaae i Krig med Dem, skjønne Marion!

Marion.

Ja, og en Bataille ved Deres Side! (Med forandret Tone.) Men, for Himlens Skyld, gaae bare Deres Vei! Jeg er langtfra færdig endnu.

Vigouroux.

Jeg adlyder.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

St. Remi

(der igjen træder frem; afsides).

Et saadant Liv har ogsaa Mathilde ført: en bestandig Stræben efter at behage — og omgivet af Smigreri og Forførelse —

Marion

(foran Speilet, uden at vende sig).

Madame Poupelin!

St. Remi (afsides).

Her var det, hun glemte mig, glemte sine Løfter, sine Forsikkringer . . . .

(Hippolyte træder ind, men bliver i Baggrunden, da han seer Marion.)

Marion.

Madame Poupelin! — (Vender sig og bliver St. Remi vaer.) Der er Herr St. Remi. Jeg rendte fra fra ham — og Hippolyte var uartig mod ham. Jeg maa see til, jeg kan gjøre det godt igjen. (Gaaer hen til ham.) See paa mig, Herr St. Remi, og siig mig, om jeg behager Dem.

St. Remi (afsides).

Hvilke Ord! Hvor ofte har ikke Mathilde talt saaledes til mig, og med den samme Stemme!

Marion.

De svarer mig ikke, Herr St. Remi.

St. Remi
(afsides, efterat have seet stivt paa hende).

De samme Træk, det samme Smiil, det samme bedrageriske Smiil!

Marion
(tager hans Haand).

Er De vred paa mig? Har jeg fornærmet Dem? Hvis jeg har, saa lad det være glemt, og lad os igjen være Venner.

St. Remi
(slipper hendes Haand med Heftighed; afsides).

Jeg kan ikke taale at see paa hende!
(Gaaer hurtig.)

Hippolyte
(træder lidenskabelig hen til Marion).

Marion, har jeg nu Ret? Saavidt er det kommet, at De løber efter ham, og at han vender Dem Ryggen.

Marion.

Hvad er det, De siger!

Hippolyte.

Jeg seer det for tydeligt: jeg har tabt Deres Kjærlighed. De bryder Dem ikke om mig, De opoffrer mig for en Anden.

Marion.

Opoffrer Dem? Men brug dog Deres Forn
For hvem opoffrer jeg Dem?

Hippolyte.

Var jeg ikke i dette Øieblik Vidne til . . .

Marion.

Ja, hvortil? Kan jeg gjøre for, at Herr S
Remi fører sig uhøflig op?

Hippolyte.

Men De opmuntrer ham —

Marion.

Hippolyte! De misbruger min Taalmodighed.

Hippolyte.

Jeg maa sige Dem det reent ud: De coquetter
med ham; og nu seer De Følgerne deraf. Han b
handler Dem med Ringeagt.

Marion
(heftig).

Forlad mig, min Herre! jeg har Intet at ta
med Dem —

Hippolyte.

Nei, jeg forlader Dem ikke. Jeg vil vaage ov
Deres Ære.

Marion
(med Lidenskab).
Mel. Aje, traditore. (Neapolitansk Sang.)

1.

Gaae kun! o forlad mig!
Flye mig og had mig!
Glem kun hvert Offer,
Jeg Dem har bragt!
Viid, at min Ære
Selv jeg beskjærmer.
:,: For min Fornærmer
Har jeg kun Foragt! :,:

Hippolyte.

Marion, hør mig . . . .

Marion.

2.

Nei, De Dem betænkte,
Inden De mig krænkte,
Var Deres Ømhed
Ædel og brav.
Har De mig mistænkt,
Troer, jeg kan bedrage,
:,: Tag da tilbage
Løftet, De mig gav! :,:

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Hippolyte.

Hun bryder med mig! — Saa er da Alt for

Femtende Scene.

Hippolyte. Surville (der kommer ind fra høire Side lidt 2det Vers af Sangen er forbi.)

Surville (afsides).

Det lader jo til, at hun ogsaa har viist h Vinterveien. (Høit.) Hvad er det, jeg her var Vid til! Det er jo en meget interessant Opdagelse! I er et ømt, intimt Forhold mellem dig og vor k Marion.

Hippolyte.

Lad mig i Ro.

Surville.

Ja, naar jeg siger et ømt Forhold, saa me jeg: fra din Side. Thi det forekom mig rigtign at Marion ikke aldeles gjengjældte dine Følelser.

Hippolyte.

Plag mig ikke. Jeg er ulykkelig nok allige

Surville.

Nei, du er lykkelig. Jeg har ogsaa eng prøvet min Lykke hos Marion; men hun slog det i Spøg, og lod mig i Uvished. I denne Post du heldig. Det lod til, at du kan slet ikke vær

Tvivl om hendes sande Mening. — Naa, forjag dit slette Humeur. Der kommer hele Balletten anstigende. Og den lille Elisa er med; jeg kan høre hendes velsignede, læspende Stemme.

Sextende Scene.

De Forrige. Elisa og en Snees Personer af Balletpersonalets Damer, alle i landligt Costume, strømme ind fra Hoved-Indgangen. — En Conditor-Dreng.

(Under det følgende Chor er Surville og Elisa i Forgrunden, den Sidste øvende sig i Attituder og Pas foran Speilet efter Tacten af det følgende Nummer, men saaledes, at det har Udseende af frie Øvelser. — Choret forbliver i Baggrunden og udtrykker under Sangen, i forskjellige Grupper, en levende Conversation.)

Chor.

Mel. Fredmans Epistler Nr. 78.

Naa, Gudskeelov, nu maa den da slaae,
Den Time, som jeg ventede paa.
Man skal beundre, seer jeg kun min Kands,
Min lette Dands.
Man skal betragte, kommer min Tour,
Min Holdning og min smække Figur,
Og sige, hun er overmaade net,
Men lidt coquet.

Surville
(der gjør Cour til Elisa).

Elisa! ubegribelige Fee!
Jeg taber al min Sands i at see.
Saa let som en Alf, med Sylphidernes Sv[...]
De fjører med Hjerter i Ring.
O, lad mig, inden Tæppet ruller op,
Hos Dem beundre Gratiers Hop.
Nei, aldrig man saae en saa skjøn Pirouett'
Paa Scenens Brædt.

Chor.

Ja, snart, naar Tæppet atter ruller op,
Skal Folk beundre Gratiers Hop,
Min svævende Dands og en skjøn Pirouett'
Paa Scenens Brædt.

Conditordrengen
(der under det Foregaaende har budt de Varer, han har paa Bakke, omkring).

Limonade! Orangeade! Biscuit!

Surville.

Tør jeg byde Dem et Glas, skjønne Elisa? ([...] hun gjør en afslaaende Gestus.) Hippolyte! maa jeg tract[...] dig med dette Glas? (Sagte til ham.) Limonade [...] være god mod forsmaaet Kjærlighed.

Hippolyte
(der under 1ste Vers af Choret har været udenfor Scenen).
Hold dog op med dine Daarskaber!
(Blander sig mellem Choret.)

Chor.
2.

Aa Gud, hvor Tiden falder mig lang!
Nu kunde der begyndes engang.
At vente, er saa kjedeligt og flaut.
Man bli'er benaut.
Naar blot jeg ikke glemmer de Trin,
Der først idag er øvet os ind.
Den lange Tour, indrømmer os Enhver,
Er altfor svær.

Surville.

Elisa! mens mig tryller Deres Dands,
En Skræk med Eet forvirrer min Sands.
Jeg skjælver, at Vingerne vore Dem ud,
At De flygter fra os med en Gud.
O, lad mig, inden Tæppet ruller op o. s. v.

Chor.

Ja, snart, naar Tæppet atter ruller op o. s. v.
(Efter dette Vers høres en Klokke, hvorpaa hele Dandsepersonalet iler ud.)

Syttende Scene.

Surville. Hippolyte. Vigoureux. Siden Courtois.

Vigoureux
(der iilfærdig baner sig Vei gjennem de Udgaaende).

Surville! Hippolyte! har I hørt den magel Nyhed?

Surville.

Hvilken Nyhed?

Vigoureux.

Har I ikke hørt den? Veed I ikke, hvad Ny heb han — hvad er det, han hedder? han, Actio nairen, St. Remi — hvad Nyhed han har brag Marion?

Surville og Hippolyte.

Marion? Fortæl!

Vigoureux.

Han har bragt Brev med fra hendes Fader - ja, I veed jo, at Marions Moder var hemmelig gi med en Kjøbmand — fra ham er nu Brevet. Ha lever ovre paa Martinique som en Millionair, Billionair — aa, det skal være skrækkeligt, saa r som han er. Nu, da han begynder at blive gamm er han kommen til Syndernes Erkjendelse, har erklæ Marion for sin Datter og foreløbig udsat for hen en aarlig Rente af 30,000 Francs.

Surville og Hippolyte.

30,000 Francs!

Surville.

Men det er da vel en Historie, du digter.

Vigoureux.

Digter jeg? og hele Theatret er i Oprør. Det er gaaet som en Løbeild fra den Ene til den Anden. Jeg har det fra Durand, som ogsaa fortalte, at St. Remi er indsat til hendes Værge i Faderens Fraværelse og indtil han om nogen Tid kommer selv hertil.

Hippolyte.

O, det er Altsammen Bedrageri! Hun har formodentlig før afviist hans uforskammede Forslag. Nu prøver han paa at lægge en Snare for hende. Men jeg skal aabne Marions Øine og vise hende hvad hun har at vente. (Gaaer.)

Vigoureux.

Hvad gaaer der af Hippolyte?

Surville.

Det veed jeg ikke. — 30,000 Francs i aarlig Rente, siger Du. Saa er hun jo et meget rigt.... en meget rig Pige.

Vigoureux.

Et rigt Partie, mener du?

Surville.

Ja, ogsaa det.

Vigoureux.

Jeg har allerede tænkt derpaa. Det kui et Partie for mig.

Surville.

For dig? Troer du?

Vigoureux.

Naturligviis. Det var min allerførste Man maa see til at forbedre sine Omstænl og her er jo en fortræffelig Leilighed.

Surville. .

Ja, men mener du, at Marion —

Vigoureux.

Marion? Det har gode Veie. Hun udmærket mig, og det paa en paafaldende Ma

Surville.

Ja, paa en paafaldende —!

(Courtois, i et Slags Pudbermantel og, med Unl Kjolen, fuldstændig costumeret som Forvalteren i , tets Datter" kommer ind fra høire Side.)

Courtois

(med Hast).

Er St. Remi ikke her?

Surville.

Nei.

Courtois.

Er han ikke? Hvor er han da? Hc seet ham? Jeg maa strax tale med ham.

Vigoureux
(sagte til Surville).

Pas paa — Courtois har Noget iſinde.

Surville
(ligeledes sagte).

Det kan nok være. (Høit.) Du har da hørt Nyheden, Courtois?

Courtois.

Javist har jeg.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Vigoureux.

Hør, Surville, naar jeg ikke tager feil, saa kan man i denne Sag let komme os i Forkjøbet. Lad os være oprigtige. Har du maaskee samme Plan som jeg? Har du, saa ſig til; saa vil jeg —

Surville.

Træde tilbage? Ja, det ſkulde du.

Vigoureux.

Nei, det har jeg ikke Lyſt til. Men saa vil jeg foreslaae dig, at vi begge som brave Kammerater, uden at lægge Skjul derpaa, ſkal gjøre vort Bedſte. Nu vil jeg ſtrax gaae ned og tale med St. Remi, som er hendes Værge.

Surville
(følgende efter ham).

Men du gaaer altfor hurtig tilværks.

ere ligefremme og Hadere af Omsvøb, og jeg an
ogsaa Dem for en Mand af aaben Characteer
dernæst vil jeg i mit og denne min Vens Navn gj
Dem et Spørgsmaal. Er det Dem imod, at S
ville og jeg forsøge vor Lykke hos denne unge P
at vi bede hende selv afgjøre, hvem af os To l
vil gjøre lykkelig med sin Haand og sit Hjerte?

St. Remi
(forbauset).

Hvorledes? De anholder om hendes Haand?

Surville
(sagte til Vigoureux).

Der seer du: han bliver ganske forskrækket.

Vigoureux.

Som De hører, min Herre! jeg anholder hendes Haand.

St. Remi
(tager ham afsides, og med Heftighed).

Men hvorledes kan De det? især De? Dem det jo umuligt.

Vigoureux.

Med Deres Tilladelse — umuligt?

St. Remi.

Erindrer De da ikke, hvad De ganske nylig Dem forlyde med? at der har været en Liaison n lem Dem og hendes Moder —

Vigoureux.

En Liaison? Gud bevares, det har jeg aldrig sagt.

St. Remi
(som før i en indre Bevægelse).

Men De gav mig jo endog at forstaae, at De ke uden Grund nærede faderlige Følelser for Marion; t hun . . . .

Vigoureux.

Ah, nu veed jeg, hvad De mener. Ja, faderge Følelser! sand, usminket Interesse — det er just t, jeg altid har havt for denne Pige. Men en laison med hendes Moder — hør, veed De hvad, in Herre! lad Nogen komme til mig og tale ondt m Mathilde Lavallée — han kommer til den Urette. un var en dydig Dame, et Mønster for sit Kjøn; et kan De sige Vigoureux og mig efter.

St. Remi
(afsides).

Der faldt der en Steen fra mit Bryst.

Vigoureux.

De skal ikke troe mig alene — Surville! er det kke sandt hvad jeg siger, at Marions Moder var en Dame af ulasteligt Rygte?

Surville.

Det troer jeg vist, man kan sige.

(Courtois, der lidt forhen er traadt ind, nærmer sig.)

Courtois.

Naa, De taler om Marions Moder.

Vigoureux.

Ja, vi paastode, at hun altid har ført et exem-plarisk Liv. Er det ikke Sandhed?

Courtois.

I det mindste veed jeg ikke Andet.

St. Remi
(afsides).

Jeg begynder at forstaae den kloge Durand Hensigt. (Høit.) Men det forekommer mig dog, De for lidt siden meente, at hun ikke var bedre en saa mangen Anden . . .

Courtois.

Nei, det meente jeg ikke, og det har jeg hell ikke sagt. De spurgte mig, om jeg vilde cavere f hendes Dyd og Sædelighed, og dertil svarede jeg N Det er engang Princip hos mig: jeg laaner Ing mine Støvler, og jeg gaaer aldrig i Caution f Nogen.

St. Remi
(afsides).

Jeg føler mig ordentlig let og trøstet ved den Ord.

Courtois.

Men, for at tale om noget Andet, det er jo e mærkværdig Nyhed, De har bragt os.

St. Remi.

Ja, det lader jo ret til, den har gjort Opsigt.

Courtois.

Opsigt? Siig heller Opløb eller Revolution. De er' nærved at tage Livet af den stakkels Pige dernede.

Surville (afsides).

Og jeg staaer her; det er en stor Feil. (Høit.) Herr St. Remi, jeg tør vel siden indhente Deres nærmere Svar.

Vigoureux.

Jeg udbeder mig det Samme. (Afsides til Surville.) Jeg gaaer strax ned og frier til hende.

(Han og Surville gaae.)

Courtois.

Veed De hvad, det kunde ret være Noget for mig.

St. Remi.

Hvorledes mener De?

Courtois.

Ih, saadant et Fruentimmer som Marion, en fornuftig, veloptragen Pige, med en Formue, man i disse Tider kan behøve, det er just Noget, jeg kunde være tjent med. De skal give mig Pigebarnet. Uden Spøg, De vil ikke fortryde det.

St. Remi
(afsides).

Han med! (Høit.) Men troer De, at Mario[n] har Godhed for Dem?

Courtois.

Jo, bestemt. Der er Ingen heroppe, hun ha[r] saa Meget tilovers for som for mig.

St. Remi.

Og De frygter ikke for, at der er for stor For[-] skjel mellem Deres og hendes Alder?

Courtois.

Kjære, bedste Ven, just derfor skal De gribe [i] med begge Hænder. Det er jo en Lykke for en sa[a] ung Pige, at blive gift med en Mand af min Alde[r] Betænk, hvad jeg med min Erfaring kan være hen[de] til Nytte.

St. Remi.

De mener i hendes Stilling som Skuespillerinde

Courtois.

Nei, nei, det mener jeg ikke. Hun skal væk he[r] fra. Vi vil begge herfra, heller idag end imorge[n] Vi vil kjøbe en Landeiendom i Bretagne eller et and[et] Sted, og leve et roligt, fornøiet Liv, og hvor jeg r[et] kan pleie mig, som jeg længe har trængt til.

St. Remi.

Nu, den Plan synes jeg om. Men — som agt, Forskjellen i Alderen . . . .

Courtois.

Ja, bryd Dem nu ikke om, at jeg til min Rolle often har sat mig Rynker i Ansigtet og taget et falsk haar paa. Jeg er ellers ikke skaldet.

St. Remi.

Men — det falder mig nu ind — sæt, at De, efter Deres Anelse, døer i næste Maaned.

Courtois.

Surville skyder sig for mig.

St. Remi.

Troer De?

Courtois.

Jo. Ham kan man stole paa.

St. Remi
(smilende).

Ja, saa seer jeg ikke, der kan være Noget iveien.

Nittende Scene.

St. Remi. Courtois. Durand.

Durand.

Jeg kommer dog ikke til Uleilighed?

Courtois.

Aa nei. (Til St. Remi.) Det er dog rigtigst jeg gaaer ned og taler med Pigebarnet — uagtet der er jeg vis paa min Sag. Og fra Deres Sid er der jo heller Intet iveien. Saa skal vi nok All blive fornøiede. (Gaaer.)

Durand.

Nu, Herr St. Remi, har mit Raad skaffet De Trøst.

St. Remi
(i godt Lune).

Ja, kjære Ven, jeg finder mig aldeles berolige Mathilde er fuldkommen retfærdiggjort i mine Øin

Durand.

Jeg har allerede sluttet mig dertil af vor Be Vigoureurs Ytringer.

St. Remi.

Min Mistanke forekommer mig nu latterlig. Je indseer, De har Ret i, at man ikke maa tage de saa nøie med de Ord, der kunne falde i en Fope

Durand.

Vistnok. Men desuden — det kan nok være at De selv, uden at vide det, har foranlediget de frivole Tone, De har truffet heroppe. Man har an taget Dem for en rig, lystig Fætter, der kun va bleven Actionair, for at komme i gode Forbindelser

'om man kalder det; og man har søgt at slaae [illegible]i
n Tone, som man formodede vilde behage Dem.
Hippolyte — ja, det maa jeg dog anføre, for at forklare hans uhøflige Adfærd imod Dem — han har troet, De lagde an paa Marion. Han har været jalour paa Dem, og har villet opkaste sig til hendes Ridder.

St. Remi.

Saa? har han? Ja, det undskylder ham virkelig meget. (Leende.) Har han villet opkaste sig til hendes Ridder mod mig? Det tyder paa noget Bravt i hans Characteer; det kan jeg godt lide. — Men lad os ikke tale mere om denne Sag. Jeg har baaret mig ad som en Taabe.

(Courtois træder ind igjen.)

Courtois.

Bliv ikke vred, Herr St. Remi. Jeg maa bede Dem om en Oplysning. Lige, da jeg nu gik ned, hører jeg, at den unge Oscar — jeg veed ikke, om De kjender ham?

St. Remi.

Jeg har seet ham her. Et vakkert ungt Menneske.

Courtois.

Jeg hører, at han er ligesom ude af sig selv. Efterretningen om den store Formue, der er tilfalden

Marion, er ogsaa kommen ham for Øre, og nu paastaaer han, at hun er hans Søster.

St. Remi.

Hans Søster? Er han ikke ret klog? Hun har aldrig havt Sødskende.

Durand
(til Courtois).

Har De ikke misforstaaet Oscar? Marion har jo selv ofte skjemtet med, at hun ligesom Marie i Regimentets Datter, var en Søster til os Alle.

Courtois.

Aa nei vist ikke. Han paastaaer, hun er hans virkelige Søster eller dog Halvsøster. Thi Alt hvad han veed, er at hendes Moder har ogsaa været hans Moder.

St. Remi.

Men drømmer Mennesket?

Courtois.

De veed altsaa slet ikke Noget om den Sag?

St. Remi.

Aa, hvor kan De troe, jeg skulde kjende til slige Galskaber!

Durand (afsides).

Nu er der nok igjen Ild i Papirerne.

Courtois.

Ja, saa er der vel Intet derom. Dem maatte

an jo allerførst have givet den Underretning. Ikke ndt?

St. Remi.

Hm!

Courtois.

Vil De ikke selv tale med ham og flye ham de ykker ud af Hovedet? — Det Hele er jo vel en ıgatel. Men da han dog formodentlig vil paastaae, en Part af Marions Formue kunde tilfalde ham, ı var det dog bedst at kjende Sammenhængen heraf. :sforuden gad jeg nok vidst, hvor stor den Familie jeg skal ind i. (Idet han vil gaae.) Naa, der har : ham.

Tyvende Scene.

De Forrige. Oscar (costumeret som En af Tyrolerne i „Regimentets Datter").

Oscar

(iler i stor Bevægelse hen til St. Remi).

Herr St. Remi! jeg besværger Dem . . . lad ig ikke være i Uvished! Jeg antager, De maa kunne ve mig Underretning om en Sag, der har den største nteresse for mig. Bedrager jeg mig, eller er jeg ke virkelig en Broder til Marion?

St. Remi
(uvillig).

Unge Herre! slaae Dem de Tanker ud af Hovedet. Hvad De der siger er en Fornærmelse mod Marions Moder, en Dame af uplettet Rygte.

Oscar.

Marions Moder var gift. Hvor kan det da være en Fornærmelse? Endnu engang anraaber jeg Dem: nægt mig ikke den Underretning, De muligviis kan give mig. Har Marions Fader aldrig talt om mig?

St. Remi
(heftig).

Nei, han har ikke.

Oscar.

Aldrig? Han fornægter da sin Søn . . . o, det er ikke muligt! — Husk Dem om, min Herre!

St. Remi.

Jeg har sagt Dem min Mening; og jeg troer, De gjør bedst i at opgive denne, mildest talt, ubesindige Paastand.

Oscar.

Det er ikke Ubesindighed. Jeg har aldrig kjendt mine Forældre, men jeg har altid været overtydet om, at min Fader maatte være en anseet Mand — og nu, da saa mange Omstændigheder træffe sammen... det er ikke muligt Andet!

Courtois.

Men hvad er det da for Omstændigheder, De gjør Slutninger af?

Oscar.

O, de ere meget utvivlsomme! Marions Moder har været min Velgjørerinde fra mine tidligste Aar. Jeg kom daglig i hendes Huus. Hun havde den første Godhed for mig. Hun betalte for mig hos Herr og Madam Poupelin, hvor jeg var i Kost. Hun lod mig sætte i et af vore bedste Instituter, hvor jeg fik en udmærket Opdragelse. Hvorfor skulde hun tage sig saa meget af mig, naar der ikke var en hemmelig Grund dertil? — Og nu den forunderlige Omstændighed, at jeg, hvad man ofte har bemærket, har saa stor Lighed med Marion.

St. Remi
(afsides, med Skræk).

Ja, han har Ret! Han ligner hende!

Durand.

Men, Oscar, alle disse Omstændigheder bevise overmaade lidet.

Oscar.

Men nu saa meget Andet, der kommer til, Herr Durand! — saa mange Vink og Hentydninger, Madam Poupelin har ladet falde, og der først nu ere mig aldeles tydelige. Engang, da Marions Moder

havde været hjemme hos os, og gik, efterat have gi
mig en lille Irettesættelse, fordi jeg ikke var flit
nok i Institutet, sagde Madam Poupelin: dersom
vidste, hvem der er din Moder, vilde du nok t
dig af vore Formaninger.

Durand.

Men saa spørg Deres Pleiemoder. Lad her
give Dem Oplysning.

Oscar.

Hun har aldrig været at bevæge dertil, saa o
jeg ogsaa har anraabt hende. Der hviler overhovel
et mystisk Slør over min Fødsel, som Ingen hid
har vovet at løfte. Ogsaa Marions Moder holdt
Ægteskab hemmeligt — hvor rimeligt er det nu ikk
at alt dette staaer i Forbindelse med hverandre? (
St. Remi.) Men De, min Herre, De kan ikke væ
uvidende om denne Sag; og jeg haaber, at De —

St. Remi.

De har hørt, at jeg vil aldeles Intet vide derom

Oscar.

Saa veed jeg, til hvem jeg skal henvende mi
Hun er ædelmodig . . . hun maa være underrette
og hun vil ikke afslaae min Bøn. (Iler ud.)

Courtois
(til St. Remi).

Veed De hvad — den Historie bryde vi os s

ikke om. Samme Fader har de to unge Mennesker bestemt ikke; og saa er det jo Noget, der ikke kommer Dem ved. (Gaaer.)

Durand
(efter et Ophold).

Herr St. Remi! De vil dog ikke lægge Dem disse Taabeligheder paa Hjerte?

St. Remi
(der har gaaet heftig op og ned).

Hør, kjære Ven, jeg er saa kjed af alle disse Optøier, at jeg .... Naar jeg blot aldrig havde sat mine Fødder herop!

Durand.

Jeg har advaret Dem; men De vilde ikke troe mig.

St. Remi.

Han ligner hende — det kan Enhver see — det er en paafaldende Lighed.

Durand.

Jeg har aldrig kunnet finde den.

St. Remi.

Men hvorfra skriver han sig, denne Ulykkesfugl?

Durand.

Man kjender ikke hans Forældre; men baade han og Andre have en dunkel Formodning, at han ned-

stammer fra fornemme eller dog formuende Folk. D
er Alt hvad jeg veed.

St. Remi.

Hm — hvad jeg vilde sagt . . . hvor gamm
er han?

Durand.

Knap 17 Aar.

St. Remi.

Altsaa halvandet Aar yngre end Marion! (Afsides
Saa kort efter min Afreise er jeg bleven bedraget!

Durand.

Forjag dette onde Lune. Jeg hører Deres Datt
nærme sig. Hun er henrykt over den lykkelige Ve
ding i hendes Skjebne, og endnu har hun ikke se
en venlig Mine af Dem. Før, da De bragte hen
denne Efterretning, var De mørk og uvenlig. La
nu hendes Glæde rive Dem ud af disse falske Ind
bildninger; eller lad i det mindste ikke hende undgjæl
derfor.

Enogtyvende Scene.

St. Remi. Durand. — Marion. Surville. Vigourer Courtois og endeel af **Skuespillerpersonalet** (der deels i deres egne Klæder deels i Costumer af „Regimentets Da ter"). — Siden **Oscar** og **Madam Poupelin.**

Mel. Fredmans Epistler Nr. 62.

Marion.

O, hvilket Held!

Surville.

Gratulerer!

Marion.

Har De alt hørt?

Courtois og Vigoureux.

Gratulerer!

Chor.

Gratulerer!

Marion.

Tak, mange Tak!

Courtois.

Alle som Een repetere:
Skjebnen har vidst at vurdere
Deres Værd —

Marion.

O, Tak, Tak, Tak!
Nei, dette Held er mærkværdigt!

Surville.

Nei, det er ikkun retfærdigt.

Marion.

Al den Rigdom! — Jeg bliver gal!

Surville.

O, det har slet ingen Fare!
Man paa Forstanden kan spare,
Naar man eier slig Capital.

2.

Marion.

Eder jeg indbyder, Venner!
Dagen, der Lykken mig sender,
Vil vi feire —

Courtois. Vigoureux. Surville.

Tak, mange Tak!

Marion.

Alle, mig her gratulere,
Vil jeg iaften tractere
Med Champagne —

Courtois. Vigoureux. Surville.

Tak! Tak! Tak!

Marion.

Guderne feires med Fester.
I, mine kjæreste Gjæster —

Chor.

Vivat, vivat vor Marion!

Marion.
Glasset med mig skal I fylde!
Lykkens Gudinde vi hylde —

Courtois. Vigoureux. Surville.
Ja, vi vil Glassene fylde!
Lykken og Dem vil vi hylde!

Chor.
Vivat, vivat vor Marion!

Surville.

Marion! vi ere Alle ude af os selv over denne Begivenhed.

Courtois.

Deri har Surville Ret. Vi tage sand Deel deri.

Marion.

Ja, det veed jeg; og det er det, der gjør mig saa glad. — Men det er da forfærdeligt! At jeg skal blive saa rig paa eengang! Jeg troer aldrig, jeg kan finde mig deri. Naar jeg vaagner imorgen, vil jeg ikke kjende mig selv igjen. Er det ogsaa Sandhed? Er det ikke en Drøm?

Vigoureux.

Det er tilforladelig Sandhed; og hvis De tillod, elskværdige Marion, at jeg talte et Ord i Eenrum med Dem . . . .

Surville.

Ja, ogsaa jeg udbeder mig et Par Ord.

Marion.

Nei, jeg kan ikke tale et fornuftigt Ord med Eneste. Jeg kan ikke blive . . . her er altfor sn vert . . . jeg maa ned igjen. Lad os Allesamm gaae ned.

(Idet hun iler mod Udgangen, standses hun af Oscar, kommer trækkende med Madam Poupelin. Choret f lader under de nærmest foregaaende og efterfølgende Repli efterhaanden Scenen.)

Toogtyvende Scene.

De Forrige. Oscar. Madam Poupelin.

Mad. Poupelin
(ved Indtrædelsen).

Men, Oscar, hvad skal alt dette sige?

Oscar.

De maa følge med mig. (Til Marion, i Bevægel Vredes ikke over, at jeg tyer til Deres Ædelmodigl at jeg søger hos Dem en Oplysning, hvoraf mit L Lykke afhænger.

Marion.

Hos mig?

Oscar.

Jeg har mange Grunde til at antage, at De har kjendt mine Forældre, at disse have hørt til Deres egne Nærmeste. Nu har jeg bragt min Pleiemoder med, for at ogsaa hun kan være mit Vidne. Hvis det staaer i Deres Magt, da giv mig Nøglen til denne mit Livs uopløste Gaade.

Marion.

Deres Forældre? Aa, staaer mit Hoved nu til at skaffe Dem Deres Forældre! Spørg Madam Poupelin. Jeg har ingen Ret til at løse denne Gaade, som De kalder det.

(Gaaer, ledsaget af Vigoureux og Surville og Resten af Choret.)

Oscar.

O min Gud, ogsaa hun forlader mig!

Mad. Poupelin.

Men, Oscar, hvad er det for Fluer, du har sat dig i Hovedet?

Oscar.

Det er ikke Fluer. Det er min lovlige Ret, jeg forfølger. Jeg vil og jeg maa have Oplysning.

Durand

(der tilligemed St. Remi nærmer sig).

Madam Poupelin, hvis De har Kundskab om denne Sag, mener ogsaa jeg, at De bør give Oscar den Oplysning, han har Ret at forlange.

Mad. Poupelin.

Bedste Herr Durand, er det da min Skyld, at det ikke er skeet for længe siden? Har jeg ikke altid stridt med min Mand derom?

Durand.

Med Deres Mand?

Mad. Poupelin.

Just med ham; for nu skal det ud, han maa saa sige hvad han vil. Oscar er vor egen Søn.

Oscar.

Hvad siger De? Det er ikke muligt!

Mad. Poupelin.

Jo, desværre, det er baade muligt og vist. Jeg var dengang ung og kjendte ikke til Verden; og Raad til at gifte os havde vi ikke. Saa meente vi, det var bedst at holde det hemmeligt.

Oscar.

Madam Poupelin, det er ikke Sandhed, De siger. Jeg kan ikke være en Søn af Herr Poupelin. Jeg er en Søn af Marions Moder.

Mad. Poupelin.

Primer Drengen? Ja, hun har rigtignok været en Moder for dig; men du er vor Søn, siger jeg dig. — De maa vide, Herr Durand! Marions Moder var jo en Engel af et Fruentimmer. Da hun

nu saae, det faldt mig saa svært at sørge for Oscar, og hun syntes godt om ham, saa klædte hun ham og satte ham i Skole. Siden skaffede hun min Mand en lille Bestilling og gav os til at sætte Bo for. Saa giftede vi os, og det var nu altid min Mening, at vi skulde erklære Oscar for vor Søn. Men min Mand opsatte det bestandigt. Han var imidlertid bleven ansat som Hoboist ved Nationalgarden. Sæderne ere der meget strenge, og han frygtede for sit Avancement.

Courtois.

Naa, Oscar, nu er Gaaden da løst, skulde jeg troe.

Oscar.

O, jeg er født i en ulykkelig Stund!

Durand

(der med St. Remi forbliver i Forgrunden, mens de Andre fortsætte Samtalen afsides i Baggrunden).

Nu, Herr St. Remi! det har været Skjebnens Beslutning, at Deres Kone to Gange skulde retfærdiggjøres for en ubillig Mistanke. Oftere bør De ikke forlange, at et løst Rygte saa hurtig skal vise sig i sit Intet.

St. Remi.

Jeg er meget skamfuld over min uhelbredelige Svaghed. Men al Philosophie hjælper ikke. Man

er et Bytte for Indtryk, man ikke vil troe paa, og dog maa give efter for.

Durand.

Hvis jeg da nu turde give Dem et godt Raad saa vilde jeg opfordre Dem til snarest muligt at an erkjende Marion for Deres Datter. (Skjemtende.) D har nu af Herr og Madam Boupelins Exempel see de skrækkelige Følger af en utidig Opsættelse.

St. Remi.

Deres Raad vil jeg følge. Men jeg vil ikke skjule for Dem, at jeg nu finder det ønskeligt, at min Datter trækker sig tilbage til det private Liv.

Durand.

Virkelig?

St. Remi.

Hør mig, min Ven! De veed selv, at jeg kom hertil med Enthousiasme, at jeg var stolt af den Lykke, Marion gjorde paa Scenen. Men i den korte Tid, jeg har opholdt mig her, forekommer det mig, at altfor mange Farer og Fristelser omgive hendes Ungdom.

Durand.

Hun besidder selv det bedste Værn imod dem.

St. Remi.

Besidder hun ogsaa et Værn mod et bagtalerisk Rygte?

Durand.

Hun vil i enhver anden Stilling være udsat for det Samme. I Paris skaaner man Ingen. — Jeg kan ikke billige Deres Beslutning.

Courtois

(der imidlertid har staaet i Samtale med Oscar og Madam Poupelin).

Men De maa jo troe hvad Konen siger Dem.

Oscar.

Men naar jeg troer derpaa, saa er jeg tilintetgjort. En Trompeter ved Nationalgarden!

(Iler ud.)

Mad. Poupelin.

Ja, han er stridig. Det er ikke noget Nyt.

(Følger efter ham.)

Durand

(til St. Remi).

Den arme Fyr kan ikke finde sig i sin Skjebne.

St. Remi.

Kan man ikke see til at hjælpe lidt paa ham? Mathilde har taget sig af ham. Deri ligger for mig en stor Opfordring til at fortsætte hendes Velgjørenhed. Tænk paa, hvad man kan gjøre for ham, og disponeer ganske over mig.

Durand.

Nu, man hitter vel paa Noget at trøste ham

med. — Men nu maa jeg gaae fra Dem. M
samler sig til Operaen, der snart begynder. (Gaae

Treogtyvende Scene.

St. Remi. Courtois. — Hippolyte. Kort efter Mario Surville. Vigoureux.

Hippolyte
(uden at bemærke St. Remi).

Marion er ligesom beruset af sin Lykke. H
har ikke havt et Diekast tilovers for mig. Og
dette kan jeg takke denne St. Remi for. Hvor j
hader ham! Han har Hensigter — der kan ikke væ
Tvivl om. Men lad ham vogte sig! Jeg skal væ
paa min Post.

(Gaaer tilside, da Marion, Surville og Vigoureux træde ind.)

Marion
(ved Indtrædelsen).

Er det Deres Alvor, Vigoureux?

Vigoureux.

Mit fulde Alvor. De kjender mig, Marion,
De veed, jeg gaaer ærlig tilværks. Surville og j
anholde om Deres Haand. Vælg nu iblandt os.

Marion
(med Latter).

De ogsaa, Surville! De, som altid pleier at kalde Ægteskab en privilegeret Daarskab.

Surville.

Det er en Daarskab, man seent eller tidligt maa gjøre med. Det kommer kun an paa, at gjøre den i godt Selskab; og med Dem til Ledsagerinde bliver det en Lykke.

Marion (neier).

Jeg takker. — Men det Værste er, at Courtois allerede er kommet Dem i Forkjøbet.

Courtois
(der har nærmet sig).

Ja, og Marion har givet mig et meget opmuntrende Svar.

Marion.

Hvem skal jeg nu vælge? Og hvem tør jeg støde for Hovedet med et Afslag?

Surville.

Mel. Fredmans Epistler Nr. 74.

Marion!
Lad vor Bøn Dem bevæge!
Vælg nu Den, der er meest Dem kjær!

Courtois, Vigoureux og Surville.

Vælg nu Den, der er meest Dem kjær!

Surville.

Lad et Smiil os alt her
Med Haabet vederqvæge!

Vigoureux.

Marion!
Er det mig, De beslutter at tage?

Surville.

Vil De smykke mig Fremtidens Dage?

Courtois.

Tag mig til Hjertenskjær,
Hvis jeg Dem kan behage.

Marion.

O nei! jeg indseer ei, hvordan
Vælge jeg kan.
Gav jeg mit Ja
Til Een af dem,
Fortørnet blev
De Andre da.
Lad mig før sige — Nei!

Courtois. Surville. Vigoureux.

Marion!
Lad vor Bøn dem bevæge!
:,: Vælg nu Den, der er meest Dem kjær

Lad et Smiil os alt her
Med Haabet vederqvæge!

Marion.

Med et Smiil kan jeg her
Ei Nogen vederqvæge.

Courtois. Surville. Vigoureux.

Marion!
Er det mig, De beslutter at tage?
Vil De smykke mig Fremtidens Dage?
Tag mig til Hjertenskjær,
Hvis jeg Dem kan behage.

Marion.

Jeg har Dem lige kjær;
Thi kan jeg Ingen tage.

Marion
(bliver St. Remi vaer).

Der er Herr St. Remi! Uden hans Samtykke jeg ikke bestemme mig.

St. Remi.

Mit Samtykke, forsaavidt Sagen staaer til mig, ikke mangle, naar en retskaffen Mand har vundet es Hjerte. Men jeg tør ikke fortie, saavel til erretning for Dem som for de Herrer, der gjøre Haab om Deres Haand, at der fra iaften vil skee Forandring i Deres Stilling.

Marion.

I min Stilling?

St. Remi.

Der er en Betingelse knyttet til den Formu[illegible] der tilfalder Dem. Allerede imorgen maa De følg[illegible] med mig og træde over i det private Liv.

Hippolyte (afsides).

Følge med ham! Tænkte jeg det ikke nok! (Høit[illegible] Min Herre, De anmasser Dem Rettigheder over den[illegible] Dame, som jeg aldrig kan troe tilkommer Dem. Hu[illegible] er Herre over sine Handlinger. Hun skal ikke følg[illegible] med Dem. De har indtil idag været hende som [illegible] ubekjendt.

St. Remi.

De tvivler om min Competens? Veed De [illegible] ikke, at Herr Durand staaer inde for Sandheden [illegible] mine Ord?

Hippolyte.

Men jeg mener dog, at Marion bør ikke forlad[illegible] os, fordi det falder en Fremmed ind at befale de[illegible]

St. Remi.

Er hendes Faders Bud en Fremmeds?

Hippolyte.

Det tilkommer Dem at bevise, at det er hende[illegible] Faders Bud. Jeg paastaaer, det er usandsynligt[illegible] Han tillod hendes Moder at blive her; hvorfor d[illegible]

ikke ogsaa Datteren? Jeg forlanger, De skal vise os, hvor denne Betingelse staaer skrevet.

St. Remi.

Hvis jeg nu spurgte Dem, med hvad Ret De kræver mig til Regnskab?

Hippolyte.

O, jeg har stor Ret dertil! Jeg taler ikke blot i mit Navn, men i alle mine Kunstfællers. Marion er opdraget iblandt os. Hun har været her fra Barnsbeen. Med os har hun fristet gode og onde Kaar. Hun har været en Søster for os Alle. Uden at hun selv, uden at vi maaskee have vidst det, har hun været den gode Aand i vort Samfund. Det er først idag, at Tvedragtens Sæd er saaet ud iblandt os; og det er Dem, vi kan takke derfor. Tag Deres Rigdom tilbage! Den er en Ulykke for hende, en Ulykke for os.

St. Remi
(afsides).

Han behager mig, denne unge Mand. (Høit.) Marion, De tier; og der er dog Meget, der i dette Øieblik venter paa Deres Afgjørelse. Denne Herre har, hvis jeg ikke feiler, Mistanke til mine Hensigters Reenhed. Har De heller ikke Tillid til mig?

Marion.

Jo, Herr St. Remi, jeg har Tillid til Dem.

Det har jeg havt fra det første Øieblik jeg saae Dem, uden at jeg selv kunde forklare mig Grunden. I al min Glæde har det bedrøvet mig, at De ikke mere var saa venlig mod mig som før, at De næsten med Ulyst meddeelte mig den Efterretning, De har bragt. Og De betænkte ikke, at der i dette glædelige Budskab laae en Smerte, der vel kunde behøve et Par trøstende Ord. Jeg har ikke kjendt min Fader, kun igjennem min Moders Kjærlighed til ham var han mig dyrebar. Nu, da jeg efter hendes Død erholder det første Bud fra ham, erfarer jeg, at han er langt herfra, at der kan gaae Aar og Maaneder hen, inden han kommer hertil. De kjender ham, De er en Ven af ham, De er det Mellemled, der paany binder mig til ham, jeg skylder Livet. Skulde jeg saa ikke føle mig draget hen til Dem med Tillid og Velvillie?

Hippolyte (afsides).

Hun forskrækker mig!

St. Remi.

Disse Ord hører jeg med Glæde. Hvis jeg fortolker dem rigtigt, tør jeg altsaa haabe, at De følger min Opfordring og forlader Paris.

Marion.

Herr St. Remi, har De ogsaa rigtig betænkt den hele Betydning af dette Forlangende? Jeg skal

forlade den Virkekreds, hvori jeg hidtil ene har levet og aandet. Er da den Kunst, jeg udøver, en Klædning, man kan tage paa og lægge fra efter Behag? Er ikke Poesiens Verden en anden end det daglige Livs? Og troer De, at Den, Muserne engang have trykt et Kys paa Panden, kan ustraffet forlade Deres Tjeneste? Mig vilde en bestandig Længsel drage tilbage til dette Sted, hvor de stige ned i deres Herlighed og ved Ordets og Tonens Skjønhed vække den øieblikkeligste Sympathie. Mig vilde hine usynlige Aander, der hver Aften, naar Livets Sysler lægges tilside, paa dette Sted reise den underfuldeste Bygning — mig vilde de bestandig vinke tilbage og midt i Overflod og Rigdom bringe mig et uerstatteligt Savn.

Hippolyte (afsides).

O, det er atter Marion, der taler!

Marion
(med et Blik paa Hippolyte).

Og desuden, det er Sandhed hvad Hippolyte har sagt: meer end eet Baand binder mig til dette Sted. Jeg kan ikke forlade dem, der i onde og gode Kaar have været mine Venner. Jeg har følt mig som en Søster til dem Alle, har med dem Alle stræbt til eet og samme Maal. — Jeg veed, Herr St. Remi, De har selv en ædel Begeistring for Kunsten. Det var

fra Scenen, at Mathilde Lavallée rev Dem hen. Marion da søge at tækkes Dem ved de samme Mil Lad hende give Dem Erindringer om En, der Dem kjær. Men forlang ikke, at hun skal opgive selv, idet hun opgiver Det, der har størst Betydı for hende.

St. Remi.

O Marion! hvad erindrer De mig om!

Marion.

Mel. Vive le roi, vive la France. (De Danske i Pa

1.

Har man betraadt den tause Strand,
Hvor Kunstens Aander mægtig raade,
Man bindes fast dertil paastand
Ved tusind hemmelige Traade.
Man arver der et himmelsk Held.
Men vil man det igjen forsage,
Da standser Livets bedste Væld —
:,: Altid man længes vil tilbage. :,:

2.

Jeg blev som Barn til Kysten ført
Og lærte fatte Kunstens Stemme.
De Toner, jeg som Barn har hørt,
Jeg veed, dem kan jeg aldrig glemme.
Jeg tidlig bandt til Kunstens Hal

Mit Hjerte med dets Fryd og Klage.
Jeg fulgte der et helligt Kald —
:,: Aldrig jeg træde kan tilbage! :,:

St. Remi
(udbrydende).

Marion! mit elskede Barn! hvor kunde jeg et Øieblik glemme, at du er min henfarne Mathildes gjenfødte Billede! Ja, med Føie husker du mig paa hende. Saaledes talte ogsaa hun, saaledes sværmede ogsaa hun for sin Kunst, saaledes har hun i mange lykkelige Timer revet mig med sig.

Marion.

Hvorledes? Forstaaer jeg Dem ret?

St. Remi.

Kom i mine Arme, min Datter! og kjend din Fader i mig.

Marion.

Min Fader! O, er det virkelig sandt? Tør jeg troe derpaa?

St. Remi.

Du kan troe derpaa — og tilgiv mig, at jeg under et andet Navn først ønskede at lære dig at kjende.

Marion.

Saa har da den Følelse, der bestandig drog mig hen til Dem, ikke skuffet mig!

St. Remi.

Nei — og med en ubeskrivelig Glæde, skjøndt jeg selv ikke vovede at troe derpaa, har jeg bemærket det.

Surville
(afsides til Hippolyte).

Den Opdagelse gjør en Forandring.

Hippolyte
(til St. Remi).

Herr St. Remi — o, jeg er meget skamfuld. Jeg har fornærmet Dem med min ubesindige Mistanke.

St. Remi.

Det er Dem let tilgivet. Deres Omhu for min Datters Ære og Velfærd er i mine Øine en Fortjeneste. — Men jeg har hørt en Fugl synge om, at ogsaa De anholder om hendes Haand, skjøndt De just ikke nu i dette Øieblik har meldt Dem. (Til Marion.) Ifald du kan, mit Barn, og jeg aner, at du kan, saa bestem dit Valg iaften, og lad os paa denne Maade feire vort Gjensyn.

Surville
(der tilligemed Courtois og Vigoureux gjøre Mine til at nærme sig).

Velan, skjønne Marion, vi vente paa Deres Beslutning.

Marion.
(rækker Hippolyte Haanden).

Hippolyte! De har længe ønsket, at jeg skulde offentliggjøre vor Forlovelse —

Surville og Vigoureux.

Deres Forlovelse!

Marion.

Og jeg har lovet Dem at erklære mig, naar vi fik Raad til at gifte os.

Hippolyte.

O Marion! De gjør mig lykkelig.

Courtois.

Hippolyte! Hvad ligner nu det!

Vigoureux.

Lad gaae! Han er en brav Karl!

(Man hører atter Theaterklokken.)

Fireogtyvende Scene.

De Forrige. Durand samt endeel af det til „Regimentets Datter“ hørende Chorpersonale.

Durand.

Mine Herrer og Damer! Operaen begynder.

St. Remi
(til Marion).

Velan, mit Barn, betragt denne Aften som en

ny Begyndelse til den Bane, du har valgt, og jeg ikke vover at modsætte mig. Jeg selv vil b[illegible] mig ned paa Tilskuerpladsen. (Til Durand.) Thi indseer nu, De har Ret deri, at Opholdet m[illegible] Coulisserne og i Foyeen er farligt for Uindv[illegible] (Til de Omstaaende.) Dem, mine Herrer og Damer, min Datter inviteret til iaften efter Forestillingen. tillade, at jeg paatager mig hendes Forpligtelse; vi ville da slutte denne Aften muntert i hveran[illegible] Selskab.

Almindeligt Chor.

Mel. Aus Feuer ward der Geist erschaffen.

1.

Vi glade Festens Opraab følge,
Naar endt er denne Aftens Spil.
Med Skummet af Champagnens Bølge
Lykønske Marion vi vil.
:,: Af Vinens Brusen, Proppens Knald
Vor Jubel da ledsages skal. :,:

2.

St. Remi.

Jeg feirer denne Fest med Føie,
Jeg ventede' den i mangt et Aar.

Hippolyte.

For os det skal dens Værd forhøie,
At alt vort Held fra Dem udgaaer.

St. Remi.

Jeg glemmer mangen sorgfuld Dag
Iaften, i et muntert Lag.

Chor.

Vi glemme mangen sorgfuld Dag
Iaften, i et muntert Lag.

3.

Marion
(til Publikum).

Uventet ofte Lykken vandrer
Til Menneskernes Bolig hen.
Den virker hurtig, den forandrer,
Og Alting rives hen med den.
Men Eet fornægter ei sit Krav:
Den Gunst, en ædel Kreds os gav.

Chor.

Ja, Eet fornægter ei sit Krav o. s. v.

Sparekassen

eller

r Enden er god, er Alting godt,

Lystspil i tre Acter.

---

ste Gang paa det kongelige Theater d. 26de Mai 1836.

Personerne.

Skaarup, Kjøbmand.
Madam Skaarup, hans Kone.
Jansine }
Antonie } deres Døttre.
August, Skaarups Søstersøn.
Adolf, Fuldmægtig i Admiralitetet.
Madam Rust, Collectrice ved Classe-Lotteriet.
Nicolai Reiersen.
Jacob, Baadsmand.
Første Herre.
Anden Herre.
Tredie Herre.
En Dame.
Flere Herrer og Damer, en Pige, en Karl.

Scenen er i Kjøbenhavn i Skaarups Huus.

Første Act.

En simpelt meubleret Dagligstue. En Dør tilhøire (for Skuespillerne). En Hoved-Indgang i Baggrunden.

Første Scene.

Naar Tæppet gaaer op, sees de Tilstedeværende at sidde i en Halvkreds og i følgende Orden: **Antonie. August. Skaarup. Madam Skaarup. Jansine.** Man er i levende Dispüt.

Skaarup.

Ja, Børn, en Beslutning maae vi tage. Det kan ikke nytte at sidde her og snakke i Munden paa hverandre.

Mad. Skaarup.

Jeg har sagt min Mening, og derved bliver jeg.

Jansine.

Men Mo'er dog! hvor kan du være saa paastaaelig?

Mad. Skaarup.

Barn, jeg seer paa det Nyttige. I see paa lut Narrestreger.

August (piqueret).

Jeg beder om Forladelse, kjære Tante! M Proposition er sandeligen ingen Narrestreg.

Mad. Skaarup.

Ja, jeg meente Børnene.

Antonie
(der har reist sig og seet ud af Vinduet).

Fa'er! der kommer Adolf herop. Han er fornuftig. Han kan bestemt give os et godt Ra

Mad. Skaarup.

Du skal see, han er af min Mening.

Jansine.

Nei, Adolf gjør Alt hvad jeg beder ham det veed jeg.

Skaarup.

Ja ja da! Lad os høre hans Mening. er Skam en indsigtsfuld Mand. I skal see, han s som jeg.

August.

Jeg tør næsten parere, han holder med mig.

Antonie
(afsides og leende til Jansine).

Hvis han ikke holder med os, skal han ikke h et roligt Øieblik for mig.

Anden Scene.

De Forrige. Adolf, omhyggelig klædt, hvide Handsker o. s. v. kommer fra Hoved-Indgangen.

Adolf.

God Morgen, Herr Skaarup! God Morgen, Madam Skaarup! — Min bedste Jansine! (Kysser hende paa Haanden.) Er jeg ikke accurat?

Jansine
(kysser ham paa Kinden).

Du er altid den samme.

Mad. Skaarup
(afsides til hende).

Jansine, husk paa hvad jeg har sagt.

Jansine (fortrædelig).

Hvad er der nu iveien?

Mad. Skaarup.

Ja, Barn, saa længe Alting er uafgjort, passe sig ikke saadanne Familiariteter.

Jansine.

Hvad kan det skade, naar vi ere mellem os? — Men der er heller Ingen, der under mig et eneste fornøiet Øieblik. Fordi vore Forhold ere saa ulykkelige, derfor skal jeg altid lide.

(Gaaer hen til Vinduet og græder.)

Skaarup (afsides).

Naa, nu skal der igjen mundhugges og flæbes.

Adolf
(der imidlertid har hilst paa August og Antonie).

Jeg seer, hele Familien er samlet. Er der passeret noget Nyt?

Mad. Skaarup.

De har gjettet det; og vi vilde netop høre hvad De raader til i denne Sag. Min Mand kan fortælle Dem det.

Skaarup.

Med Fornøielse. Sætter Jer nu Alle ned igjen, saa skal jeg fremsætte Sagen, og saa kan Enhver sige sin Mening paany. Herr Adolf kan da allerbedst dømme. — En Stol til Herr Adolf!

Antonie.

Værsgod! (Afsides til ham.) Jeg kan hilse dig fra Jansine og mig, at du skal smukt være af vor Mening.

Adolf.

Meget vel. (Sætter sig ved Siden af Jansine.)

Skaarup
(rømmende sig).

Seer De, det er Dem formodentlig bekjendt, at der i mange Aar har boet hos os en aldrende Pensionist, ved Navn Sørensen. Han var Pebersvend, lidt sær og paastaaelig og havde vistnok sine Feil, men han døde som en from, gudhengiven Mand og

— naar Enden er god, er Alting godt, som jeg pleier at sige. Jeg vil mangen Aftenstund savne ham ved en Styrvolt —

Mad. Skaarup.

Alt det veed Herr Adolf. Fortæl du kort og godt, at Sørensen er død paa Hospitalet, og at man nu har aabnet hans Testament.

Skaarup.

Jaja da. — Dette Testament indeholder først adskillige Clausuler angaaende hans Begravelse, f. Ex. at han vil begraves med Paryk paa, da han altid har liidt meget af Gigt i Hovedet; at man skal give ham et Stykke Lakrits og en Pose Hyldethee med og to Par blaa, uldne Vanter; at man skal ....

Mad. Skaarup.

Lad mig fortælle, Mand! du bliver aldrig færdig. — Dette Testament indeholder den Clausul, at han har efterladt os 300 Rigsdaler, med det Tilføiende, at han havde den faste Tro, disse Penge vilde skaffe hele vor Familie Lykke og Velsignelse, naar de bleve rigtigt anvendte.

Skaarup.

Rigtigt og sparsommeligt anvendte, staaer der. Det Ord maa man Skam lægge Mærke til.

Mad. Skaarup.

Nu gaaer vor Dispüt ud paa, hvorledes vi skal

anvende disse Penge, for at Sørensens Spaadom ka gaae i Opfyldelse. Han var en klog Mand, og h ikke sat disse Ord hen for Ingenting. Min Marmener — ja, Mand, sig du nu først din Menin

Skaarup.

Jeg for min Part lægger Eftertryk paa Testtors Ord: sparsommeligt. Sørensen har i mi Velmagts-Dage ofte raadet mig til Oeconomie og til sætte nogle af mine Penge fast for paakommende Tilfælde. Men dengang vilde jeg ikke høre ham. Siden da det gik tilbage for mig, var det for silbigt. Nu derfor, da han har testamenteret os denne Sum, mener jeg, at vi skal sætte den fast, og foreslaaer jeg Sparekassen. Der staaer den sikkert og forrenter sig. Naar endeel Aar er gaaet hen, er det en ganske kjøn lille Summa, hvormed jeg kan afbetale en gammel Gjæld, der trykker mig, og den nye Klattegjæld, der kommer til, og som til den Tid er gammel. Herved faaer jeg Hænderne fri, har fuld Raadighed over mine Indtægter og kan tænke paa mange Ting, som jeg nu maa lade fare, og som dog kunde være vor Familie baade til Gavn og til Nytte. Jeg har saaledes tænkt paa nye Reoler i min Skriverstue og paa lønne en lille Fuldmægtig, der kunde gaae Bye-Ærinde for mig og min Familie. — Min Kone derimo mener . . .

Mad. Skaarup.

Jeg siger, at Den, der gjemmer til Natten, han emmer til Katten. At sætte Pengene i Sparekassen det samme som at kaste dem bort —

Skaarup og Adolf.

Ih, Gud bevares!

Mad. Skaarup.

Ja, hvem veed, hvor vi er' henne, naar den Tid mmer, at vi skal have Nytte af Pengene i Spare- ssen. Derimod er der ingen større Velsignelse i et us, og Ingenting, der gjør mere Gavn baade strax for lang Tid, end et godt Linned-Skab og gode, glige Gangklæder; og hertil mener jeg, vi skal an- nde endeel af Pengene.

Jansine.

Mo'er tænker aldrig paa Andet end paa sit ned-Skab. Vi har jo Alle hvad vi behøve.

Mad. Skaarup.

Har I hvad I behøve? Ja, det vil vise sig, ar jeg engang skal tænke paa Jert Udstyr.

Jansine.

Mit Udstyr! Den Sorg kan du spare. Jeg liver saa aldrig gift; og desuden har mit Udstyr igget færdigt siden Paasken.

Mad. Skaarup.

Skal vi da ikke begynde at tænke paa Antonie?

Antonie (hurtig).

Med mig har det ingen Hast.

Skaarup.

Ja, med den Passiar komme vi ingen V[illegible]
Lad nu August sige sin Mening.

August
(gjørende sig kostbar).

Ja, jeg for min Deel maa oprigtig tilstaae, [illegible] jeg har en egen Anskuelse af denne Qvæstion. D[illegible] ligger i Sagens Natur, at 300 Rigsdaler ikke kunne b[illegible] tragtes som nogen stor Capital. Renterne deraf vi[illegible] selv i en Snees Aar ikke udgjøre noget Betydelig[illegible] Naar derimod disse Penge anlægges rigtigt elle[illegible] gjøres hensigtsmæssigt frugtbringende, saa kunn[illegible] de blive en Kilde til Velstand. Jeg har derfor, so[illegible] Noget, der ganske tilfældig faldt mig ind, foreslaaet a[illegible] anvende ommeldte Penge til dermed at kjøbe e[illegible] Drengeskole. En af mine Venner har en super[illegible] Skole paa 12 Drenge, der næsten Alle betale ordent[illegible] ligt, og temmelig sikkert Haab om at To komme til[illegible] Dette Institut vil han sælge omtrent for den omtalt[illegible] Sum, en ubetydelig Betaling, naar man betænker, at en saadan Skole kan ved en klog Bestyrelse udvides utroligt, ja, at man har Exempler paa, at Drengenes Antal er steget til Hundrede; og hvor lucrativ en saadan Anstalt kan gjøres, behøver jeg ikke at sætte

'ð fra hinanden for en saa indsigtsfuld Mand som
'or Ven Adolf. — Alt kommer naturligviis an paa
n klog Bestyrer; men for at de ikke skulle være i
Forlegenhed herfor, tilbyder jeg mig med Fornøielse.
: 8 Aar har jeg været Lærer i Byens fleste Insti-
ıter, og jeg tør sige, jeg veed baade hvorledes man
al tage Børnene og hvorledes man skal tage For-
ldrene; tør derfor næsten indestaae for et heldigt Re-
ıltat. — Dette var med faa Ord mit Forslag, som
:g aldeles underkaster vor Vens Betænkning.

Adolf.

Det er unægtelig et Forslag, der fortjener at
verveies.

Mad. Skaarup.

Ja . . . men det vil dog give en Hoben Bryderi.

August.

Vistnok. Men Bryderiet paatager jeg mig, at
:ge mod et moderat Salair; og Fordelen tilfalder
Dem.

Mad. Skaarup.

Det var jo for saa vidt godt. Men alligevel
— — ja, hvad mener du, Mand?

Skaarup.

Jeg mener, at det kan vi jo tænke over. Spare-
kassen er sandtnok sikkrere; der staae Pengene fast.

Men lad nu Jansine først komme med hvad hun har at sige.

Jansine.

Jeg vil slet ikke sige min Mening. Der er saa Ingen, der bryder sig om hvad jeg siger.

Skaarup.

Hvad er det for Snak, Barn! Skal Herr Adolf ikke høre os Alle?

Adolf.

Min bedste Jansine! det bliver sandeligen nødvendigt . . .

Jansine.

Ja, søde Adolf, for din Skyld skal jeg sige min Mening; for du er den Eneste, der seer paa hvad jeg siger. (Tørrer Øinene.) I kan for mig gjøre hvad I vil. Men da der nu i tre Vintre har været Tale om en Klædes-Kaabe til mig og til Antonie, saa synes jeg, det var ikke for meget, om endeel af Pengene anvendtes dertil. En Klædes-Kaabe kan vi længe have Gavn af; og jeg er vis paa, at Sørensen, om han levede, vilde give mig Ret.

Skaarup
(piller sig bag Øret).

Visinok kan I længe have Gavn af en Klædes-Kaabe. Men sandt at sige, Barn! veed jeg ikke hvorledes den skal skaffe hele vor Familie Lykke ?

elsignelse, som dog Sørensen har spaaet om disse enge.

Jansine (grædende).

Ja, jeg tænkte det nok. Jeg kan aldrig sige et rd, uden at de Alle ere imod mig.

Skaarup
(til Adolf).

Naa da! her har De alle de forskjellige Menin-r. Gud veed, de ere forskjellige nok. — Hvad nes De nu?

Antonie.

Men, Fatter! skal jeg da ikke ....

Skaarup.

Det er Skamfærd sandt! — Kom da du med t Besyv.

Antonie.

Pro primo er jeg af samme Mening som min øster hvad Kaaberne angaaer; thi det kan aldrig ade. Pro Secunden ....

Skaarup (rettende).

Pro secundo.

Antonie.

Pro secundo mener jeg, at da der ligeledes i e Vintre har været Tale om en Loge paa Come-ien, saa burde vi nu iaar tage to Pladser til om ·orsdagen. Det bliver bestemt morsomt i Vinter.

Logerne ere betalte saa høit, saa de, der skrive fo
Theatret, ret vil gjøre sig Umag iaar.

Adolf.

Min gode Antonie! vi bør ingenlunde antag
at Forfatterne skrive for Fordelens Skyld. De ha
andre, langt ædlere Motiver.

Antonie.

Det er nok muligt; men derfor kan de gjern
være i Vinden for Penge. Meget har de jo ikk
siger man; og jeg for min Deel har altid troet, a
naar man i Parterret raaber: „Forfatteren leve!" sa
skeer det, fordi man frygter for, han har Ingenting
at leve af.

Adolf.

Jeg vil ikke modsige dig, men troer dog, at dette
Udraab skeer af en anden Grund.

Antonie.

Ihvorom Alting er, mener jeg, at Jansine og
jeg ved vore Forslag følge Fa'ers eget Exempel.

Skaarup.

Mit Exempel? Jeg gaaer jo aldrig paa Co
medie; og med Kaabe paa lader jeg mig da hell
ikke see. .

Antonie.

Nei, men du siger altid, at man skal forbin
det Nyttige med det Behagelige; og derfor gaaer d

ikke ud ad Porten med os Andre for at tage dig en Motion, men spiller Kegler i Store Kongensgade.

Skaarup.

Det er endelig sandt, og forsaavidt har du jo Ret. Men . . . men, jeg seer min Sandten dog ikke, hvad Lykke og Velsignelse vor Familie kan vente sig af to Comedie-Billetter.

Antonie.

O Fa'er! det er en stor Lykke at gaae paa Comedie. Jeg er aldrig saa glad som naar jeg er der. Jeg har undertiden leet og grædt paa eengang; og jeg har læst i en Bog, at videre kan vi stakkels Mennesker ikke drive det.

Skaarup.

Nu ja da! — Er du saa færdig?

Antonie.

Saa har jeg endnu et Par andre Smaa-Forslag, f. Ex., at vi skulde lægge lidt af Pengene tilside som Hjælp til at leie Værelser udenfor Porten næste Sommer; men fremfor Alt, at vi saasnart som muligt maae kjøbe en ny Hat til Mo'er. Mo'er seer ud som et Spectakel med den gamle, blaa Hat. Den er vendt og farvet op tre Gange. Skal den nu vendes 4de Gang, kan vi ligesaa gjerne sætte Foeret ud.

Mad. Skaarup.

Lad I mig og min Hat i Ro, Børn.

Antonie.

Ja, Mo'er, men naar vi gaae ud ad Vesterport og du er med, saa vender Skildvagten sig altid og seer paa din Hat.

Skaarup.

En ny Hat til Mutter bliver der nok Raad for; saa derfor har vi ikke nødig at kjevles. — Vilde nu De, Herr Adolf, som en fornuftig, studeert Mand, give os Deres-Mening om dette intricate Spørgsmaal, saa vilde vi være Dem meget forbundne.

Adolf
(reisende sig).

Jeg føler tilfulde det Vanskelige i at afgive en Betænkning over saa forskjellige, men hver især af de vægtigste, ypperligste Grunde understøttede Meninger. Jeg skylder at bevidne Dem, Herr Skaarup, min Agtelse for den Viisdom, hvormed De søger at skaffe Familiens Financer en fast Fond ved at nedlægge Pengene i Sparekassen.

Skaarup.

Der kan du see, Mutter!

Adolf.

Men jeg kan ikke mindre anerkjende det Fortjenstlige i Deres Forslag, Madam Skaarup! der ved at ønske Pengene anvendte til Linned og Gangklæder,

nvender Opmærksomheden paa Industriens Fremme, ,esom det nyere franske Ministerium.

Mad. Skaarup.

. Hører du, Mand?

Adolf.

Jeg beundrer og glæder mig ved min Ven Au-st's Proposition, der omfatter en saa vigtig Green n Undervisnings-Væsnet. Ja, selv min gode Jan-.es og Antonies forskjellige Forslag tør jeg tilstaae fortjent Anerkjendelse, da disse søge at tilveiebringe ønskelig Forening mellem det Nyttige og Det, der)t sigter til Livets Forskjønnelse. Ja, jeg indrøm-:r virkeligt, at Antonie ved at foreslaae to faste :adser i en Loge har gjort et Skridt til at realisere t saa ofte yttrede Ønske: at bygge en Bro mellem)eatret og Folket, at forbinde Livet og Kunsten. g kan saa meget hellere indrømme dette, som det lerede er anerkjendt af vore ypperste Publicister, at ædrelandets materielle Interesser meget godt kunne omstre ved Siden af Interessen for Thalias og Mel-omenes Tempel.

Antonie.

Idag taler du som en Engel, Adolf!

Skaarup (opmærksom).

Stille, Barn!

Adolf.

Naar jeg nu desuagtet maa sætte en kraftig Opposition mod enhver af disse Meninger, da skeer det ikkun fordi jeg troer, vi bør opoffre personlige Interesser for det almindelige Bedste og bidrage Vort til at understøtte offentlige Institutioner. Hvad kan være os mere værdigt end at lægge en af Lykken skjænket Capital paa det Offentliges Alter? og tør vi ikke haabe, at en saadan Opoffrelse vissælig vil opfylde Testators Spaadom og geraade hele Familien til Lykke og Velsignelse? — Skulde jeg derfor give min Mening om Anvendelsen af den bevidste Sum og gjøre mig værdig til den Tillid, Familien viser mig, da kan jeg efter mine Anskuelser ikke foreslaae noget Bedre, end at vi paa en ædel, selvopoffrende Maade sende Pengene til Bombebøssen.

Alle
(med et Udraab).

Til Bombebøssen?

Mad. Skaarup
(der tilligemed de Øvrige imidlertid har reist sig).

Aa, sikke Noget! Hvor kan et fornuftigt Menneske falde paa Sligt!

Jansine.

Til Bombebøssen? — Men, søde Adolf, det da vel ikke dit Alvor?

Adolf.

Tilforladeligt er det mit Alvor.

Skaarup.

Til Bombebøssen? Hm! hm! Mener De virke-
gt, at vi saadanne skulde skjænke alle de 300 Rigs-
aler dertil, uden Revenüer, uden Renter, uden at
ave Noget derfor?

Adolf.

Naturligviis. Følelsen af at have gjort en god
Gjerning er Capitalens bedste Renter.

Skaarup.

Ja, det er vel sandt; men af de Renter kan
an ikke leve i Tider som vore og naar man har
one og Børn. Nei, saa troer jeg dog, Renterne
a Sparekassen ere at foretrække.

Antonie
(slaaer Hænderne sammen).

Til Bombebøssen! — Jeg troer, naar der faldt
i Bombe ned i Huset, kunde jeg ikke blive mere
rskrækket end over dette Forslag.

August (spydig).

Ja, man kan sandeligen ikke andet end blive
tapperet over den mageløse Uegennyttighed, hvormed
or Ven Adolf disponerer over Familiens Capitaler.
Deres Foresatte i Admiralitetet ville sikkert vide at
lønne paa Deres Interesse for denne Sag.

Adolf.

De maae ingenlunde troe, at Egennytte —

Skaarup.

Nei, bevares! derom er slet ikke Talen. Der retskafne Characteer kjende vi Alle.

Jansine.

Søde Adolf, troer du virkelig, vi skulde . . .

Adolf
(lidt varm).

Min bedste Jansine! du veed, jeg taler og handle kun efter Pligt og Samvittighed.

Jansine.

Ja, det veed jeg, søde Adolf. Og naar du sige det, er det vist rigtigt.

Mad. Skaarup
(tager sin Mand afsides).

Jeg mærker nok, det er bedst, vi følge vort eg Hoved. Mange Raadgivere duer ikke.

Skaarup.

Ja, som du synes.

Tredie Scene.

De Forrige. Madam Rust (fra Hoved-Indgangen).

Mad. Rust.

Her har De mig igjen, lille Madam Skaaru Saasnart jeg kunde komme fra Stuen, skyndte j

g herop for at høre, hvorledes Sagerne staae sig. ad har De nu besluttet med Pengene?

Mad. Skaarup.

Aa, her kan man jo aldrig komme til Rebelig- d i nogen Ting.

Mad. Rust.

Ikke? — (Efter en Pause.) Har De tænkt paa ad jeg spurgte Dem om?

Mad. Skaarup.

Jo; men det synes min Mand ikke om.

Mad. Rust.

Aa, Deres Mand synes nok om det, naar De falder det. Skal en Mand ikke gjøre saa meget for Kone? — Herr Skaarup! kan jeg troe hvad eres Kone siger, at De ikke vil unde hende den Glæde tage en Seddel i min Collection.

Skaarup.

Jeg under hende al den Glæde, der stemmer ed Fornuft og Ærbarhed. Men jeg seer ikke hvad læde hun kan have af at kaste 25 Rigsdaler ud af indnet.

Mad. Rust.

Af Vinduet? Hvor kan De som en forstandig Mand tale saaledes? Om De nu vinder det store d, er' saa Pengene kastede ud af Vinduet?

Skaarup.

Min kjære Madam Rust! jeg har nu spillet over en Snees Aar i Classe-Lotteriet, har snart havt en heel, snart en halv, snart en qvart Seddel; ja engang var' vi Elleve om en Seddel. Jeg har holdt nøie Bog over Udgift og Indtægt. Men naar jeg lægger alle Smaagevinster sammen, saa har jeg akkurat spillet frit i tre Aar; det Øvrige er gaaet af min egen Lomme. Og vundet har jeg altsaa ikke. — Nei, det store Lod kommer saavist ikke til Smaafolk.

Mad. Rust.

Da veed De dog, der er engang vundet 25,000 Rigsdaler i min Collection; og det var Mamænd en Rokkedreier, der vandt dem.

August.

Er der virkelig vunden 25,000 Rigsdaler i Deres Collection?

Mad. Rust.

Ja, der er sandeligen, og det gik meget mærkelig til. — Seer De, det var den sidste Trækning ligesom idag, og jeg kunde omtrent have en 7 til 8 Sedler tilbage. Dagen før Trækningen kommer Rokkedreier Been, en god Ven af min Mand, ind til os og siger, han vil kjøbe en Seddel. Ih nu, svarer jeg, det var Synd andet end at en saa god Ven af vort Huus ikke skulde vinde i vor Collection. O

dermed leder jeg en Seddel ud og siger spøgende: Tag den; den vinder bestemt. Hvorpaa han, der var en lystig Fætter, tager mig om Livet — jeg husker det som om det var igaar — og siger: Naar en Kone, som De, min hjerte Madam Rust, leder en Seddel ud til mig, saa kan det aldrig feile, at jeg jo vinder. Og dermed stak han Sedlen til sig og gik. — Den næste Dag bragte jeg ham Budskabet, at han havde vundet de 25,000.

Antonie.

Han blev glad, kan jeg tænke! — Hvad sa'e han, da De fortalte ham det?

Mad. Rust.

Aa, den stakkels Mand var som ude af sig selv. Jeg maatte naturligviis efterhaanden forberede ham. Et Menneske kan blive daarlig af Overraskelse. Men da han saa fik det at vide, faldt han mig om Halsen, kyste og trykte mig — ja, dengang var jeg jo yngre og saae endeel bedre ud end nu.

Antonie.

Aa, det gjør Intet. Jeg er vis paa, naar De bringer Fatter de 20,000, falder han Dem med Fornøielse om Halsen.

Skaarup.

Derpaa skal det ikke komme an. Men — det har vel ingen Fare.

Mad. Rust.

Ja, veed De hvad, der er mange Ting, der ta- for, at De dennegang kan have Lykken med Dem. Det er den sidste Trækning idag. Der er, som De veed, i denne de allerfleste Gevinster og deriblandt flere meget betydelige. Der er foruden det store Lod en Gevinst paa 10,000 Rigsdaler, en paa 4000, to paa 2000, fjorten paa 1000, og tredive paa 500 Rigsdaler. Her er jo altid godt Haab. Hvorfor skulde De ikke vinde lige saa godt som Andre?

Mad. Skaarup.

Jeg synes dog, Mand, du skulde. Man kan jo ikke vide —

Skaarup.

Det fører til Intet, Mutter. Lotterie er Lokkeri.

Mad. Rust.

Det kan man sige om Tallotteriet; der flatte man mange Smaasummer bort. Men Classe-Lotterie er kun een Udgift, som man kjender iforveien. Min salig Mand, der rigtignok kun var Thee- og Porcellains-Handler, men ellers saamænd en ganske fornuftig Mand, pleiede at sammenligne Tallotteriet med chinesisk Porcellain, der saae tillokkende ud, men gik let itu og hvert Øieblik maatte anskaffes nyt. Classe-Lotterie derimod, sagde han, er som Jydepotter, der ere ba

rable, og som man kun anskaffer sig eengang for alle, og har stor Nytte af.

Mad. Skaarup.

Min Mand har nu sat sig i Hovedet, at Pengene skal sættes i Sparekassen.

Mad. Rust.

I Sparekassen! Hvad Glæde har De af dem, naar de staae der? — Jeg kan nok lide, at Folk ere oeconome; men man skal heller ikke lægge sine Penge under Laas og Lukke. Og hør, veed De hvad, strengt taget er Classe-Lotteriet at betragte som en Sparekasse.

Skaarup.

Nei, lille Madam, det synes jeg dog ikke.

Mad. Rust.

Ja, hør nu. Naar vi engang have nogle Penge liggende, som vi ikke veed, hvad vi skal gjøre med, og som ellers saa let smelte bort under Hænderne, hvor kan vi saa bedre anbringe dem end ved at tage en Seddel og saaledes lade Pengene forrente sig?

Skaarup.

Og saa hverken see Capital eller Renter igjen, naar Trækningsdagen kommer.

Mad. Rust.

Nei, nei! Vær nu fornuftig og tag mod Raison. Det gjælder kun, naar Lykken ikke er med Dem.

Men naar den føier Dem, saa er Renterne undertiden ogsaa ganske anderledes end i Sparekassen. — Ja, jeg vil ikke overtale Dem. De maa selv bedst kjende Deres Fordeel. Men jeg mener blot, at den Arv, der saa pludselig er tilfaldet Dem, viser at Lykken vil Dem vel; og at det derfor nok var muligt, at den fremdeles vil føie Dem.

Skaarup.

Det er sandt nok —

Mad. Rust.

Idag har De den Fordeel, at De ikke har nødig at gaae flere Maaneder i Uvished om Udfaldet. Nu gaaer jeg op hvor der trækkes — det er just den høie Tid — og i mindre end en halv Time kan jeg bringe Dem Budskabet.

Skaarup (raadvild).

Deri har De Ret; og det skulde ogsaa være det eneste —

Mad. Rust.

Ja, De skal ikke gaae efter mig; men tael med de Andre. — Hvad mener De, lille Jomfru Antonie?

Antonie.

Spørg bare ikke mig; for jeg synes, De taler som et Orakel. Naar jeg var i Fatters Sted, tog jeg to Sedler i Deres Collection.

Mad. Rust.

Nu, Herr Skaarup — hvad vil De saa?

Skaarup.

Hvad mener du, Mo'er?

Mad. Skaarup.

Jeg mener, du skulde.

Skaarup.

Lad gaae da! Saa ta'er vi en Seddel. Igrun-
n har jeg længe havt Lyst dertil; men jeg syntes
:e, jeg nænte det med de Penge.

Mad. Rust.

Det kan jeg lide. (Tager to Sedler frem.) Hvilken
de to ønsker De?

Skaarup.

Det er lige godt. Giv mig denne, Nr. 55 og
30. De kan siden hente Pengene hos mig.

Mad. Rust.

Ja, det har gode Veie.

Skaarup.

Og nu faae vi see hvad Lykken under os.

Mad. Rust.

Den kan saamænd ligesaa gjerne favorisere Dem
m den kan lade være. Staae inde for Udfaldet kan
g vel ikke. Men jeg har saadanne mine egne Be-
enkninger, der ikke pleie at slaae feil. Nu, Farvel

saa længe! (Til Skaarup.) Og tag Dem nu iagt, naar jeg kommer igjen. Kanskee De bliver nødt til at falde mig om Halsen. (Gaaer.)

Skaarup.

Nu, Børn, lad os saa faae Ende paa Sagen. Med Sparekassen bliver det til Intet, seer jeg nok. Fruentimmerne vil have deres Krig frem. Altsaa, Mutter vil have til Linned og Gangklæder 120 Rigsbaler og I, Børn, til to Klædes-Kaaber —?

Jansine
(falder ham om Halsen).

Aa, velsignede Fa'er! skal vi virkelig —?

Skaarup.

Javist. Men hvor meget bruger I?

Jansine.

Vi beregnede imorges, med Besætning og Foer omtrent 60 Rigsdaler.

Skaarup.

Det er mange Penge, Barn!

Jansine.

Er det nu mange Penge! Saa lad os heller slet ikke faae dem. Jeg veed saa, at jeg aldrig bliver saa lykkelig.

Skaarup.

Har jeg sagt det, saa faaer I dem. Naa —

et bliver med Lotteriesedlen og Antonies to Billetter
r i [illegible]er 245 Rigsdaler.

August.

Saa er der altsaa 55 Rigsdaler tilbage.

Skaarup.

Nei, det er ikke saa vel. Vi har allerede igaar
isponeret over circa 40 Rigsdaler for at anskaffe adskil-
ge Smaating og rede min Kone ud af lidt Huus-
ldningsgjæld. Resten bliver altsaa omtrent en 10
igsdaler, og dem — ja med dem vil vi skaffe os
lle en glad Aften, og drikke gamle Sørensens Skaal.

August (afsides).

Nu er da de Penge flattede bort som alle de
dre. En skjøn Oeconomie!

Skaarup.

Kom saa ind med, Mutter. Jeg maa ud. (Til
gust og Adolf.) Adiøs. Ja, vi sees vel iaften.

(Han og Madam Skaarup gaae ind tilhøire.)

August.

Naa, min Ven Adolf! hvorledes gaaer det saa
d Deres og Jansines Forlovelse?

Adolf.

Det er endnu ved det Gamle. Vi maae have
almodighed.

Jansine.

Naar det ikke var, fordi Adolf med [illegible]n skal arve sin Onkel, saa kunde det være det samme. Men jeg veed, jeg er kun skabt til Ulykke.

Adolf.

Giv dig tilfreds, min bedste Jansine! Onkel giver nok sit Samtykke til vor Forbindelse.

August (afsides).

Nei, den Gamle er neppe saa gal at gjøre det. (Høit.) Adolf har Ret. Med Tiden giver han nok sit Samtykke.

Jansine.

Mener du, kjære August? Ja, naar jeg vidste det, jeg skulde holde af ham, jeg skulde pleie ham i hans Alderdom, jeg skulde forsøde hans sidste Dage!

August (afsides).

Og saa arve ham! Ideen er ikke saa dum.

Antonie.

Jeg forstaaer mig ikke paa, hvorfor vor Herre har skabt de rige Onkler. De gjør jo kun Fortred. I hver Comedie, jeg har seet, er der en rig Onkel, der gjør Livet suurt for de Forelskede.

August.

Og undertiden for Tilskuerne med.

Antonie.

Du er heldig, August. Du har Formue og ngen rige Slægtninge, som du afhænger af. Tvertmod, du har en uformuende Broder, som du kan jælpe hvad Øieblik du vil.

August (forlegen).

At hjælpe en slet Huusholder, er sandeligen ikke ia let.

Antonie.

Du kunde ret passe for mig. Men naar jeg vil a'e dig, saa maa jeg nok selv frie.

August (afsides).

Seer man til hende! (Høit.) Antonie er gudeelov altid i godt Humeur.

Antonie.

Det er en Fordeel til, ifald du har Lyst at frie l mig. Om Penge, veed jeg, bryder du dig ikke.

August.

Oprigtig talt, kjære Antonie! troer jeg, at vi o ikke passe for hinanden.

Antonie (leer høit).

Ja, deri har du Ret. Det er det fornuftigste)rd, jeg har hørt af dig i lang Tid.

Jansine
(afsides til Adolf).

Det kunde være et godt Partie, August med Antonie. Men han tager hende vist ikke.

Adolf.

Jeg troer selv, at han ikke tager hende.

August.

Ja, jeg maa videre. Gaaer De med, Adolf?

Adolf.

Paa Øieblikket.

Antonie
(hurtig og afsides til Adolf).

Du maa endelig blive. Vi har noget meget Vigtigt at tale med dig om.

Adolf.

Meget vel. (Til August.) Undskyld mig — jeg kan endnu ikke gaae.

August.

Siger Intet. — Farvel, Jansine! Adieu, lille Antonie! (Afsides, idet han gaaer.) En piquant lille Satan, den Antonie! Skade, Forældrene er' blevne til saadanne Pjaltekræmmere. (Gaaer.)

Adolf.

Nu, min gode Antonie! hvad er det du vil mig?

Antonie.

Adolf, du er vor eneste Trøst! Du maa raade

og hjælpe os. Vor Pleiebroder Nicolai er kommet hertil igaaraftes.

Adolf.

Nicolai? Hvilken Nicolai?

Antonie.

Har du ikke hørt os tale om Nicolai, der var i Huset hos os fra Barnsbeen, og som Fa'er og Mo'er for 6 Aar siden sendte bort som Skibsdreng?

Jansine.

Ja, før han var saa vild og uregjerlig, at vi ingen Vei kunde komme med ham.

Antonie.

Men det var dog ikke rigtigt at sende ham saades ud i den vide Verden. Han var ikke 18 Aar gammel og kunde jo forbedre sig. Jeg veed, jeg har ordrig grædt som da Nicolai tog bort for at gaae ombord.

Jansine.

Jeg græd med; jeg græd hele Dagen. Men vi kunde dog ikke beholde ham i Huset, saadan som han var. Veed du hvad han gjorde engang, søde Adolf? Han satte en Troldkjærling i Pigens Kammer, da hendes Kjæreste var hos hende —

Antonie.

Hvem vil huske paa saadanne Drengestreger! Han

var saa god og saa munter — og jeg veed, Fa'er og Mo'er har ofte fortrudt, de har sendt ham bort.

Jansine.

Ja, men nu er Fa'er dog vred paa ham, fordi han i al den Tid ikke har ladet høre fra sig.

Antonie.

Det er han, og derfor vover den stakkels Nicolai ikke at komme for Fa'er og Mo'ers Øine.

Jansine.

Jeg skal sige dig, Adolf! han lod igaaraftes Antonie kalde ud, for hun var før altid hans Fortrolige; og saa siden kom jeg til, og saa fortalte han, at han har været i Amerika og kom nu tilbage ligesaa fattig som da han tog herfra.

Antonie.

Og nu er det, du skal give os Raad. Du veed jo altid Udveie. Du maa endelig hjælpe ham, saa er du ogsaa saa velsignet!

Adolf.

Hvad er det unge Menneske?

Antonie (modfalden).

Han er Understyrmand. Det er vel ikke meget?

Adolf.

Han kan jo avancere og med Tiden blive Overstyrmand.

Antonie.

Ja, det er vel heller ikke meget. Og desuden, aadanne ligge paa Søen, det synes jeg ikke han skulde. tan han ikke blive Noget her i Kjøbenhavn? Du har) saa mange Bekjendtskaber, Adolf. Kan du ikke jøre Noget for ham?

Adolf.

Ja, hvad skulde det være?

Antonie (snurrig).

Er der ikke Noget for ham oppe . . . oppe i iollegierne?

Adolf.

Hvad troer Antonie der kunde være for en Styr-iand?

Antonie.

Ja, Herregud, hvad veed jeg!

Jansine.

Vær du kun ganske rolig. Adolf skal tage sig i ham.

Antonie.

Og underrette Fa'er og Mo'er om at han er ommen hjem?

Jansine.

Det kan han gjøre efter Bordet. — Ikke sandt, de Adolf, det gjør du Altsammen, naar jeg beder g derom?

Adolf.

Hvor kan du tvivle derom, min bedste Jansine!

Jansine
(kjælende for ham).

Jeg tvivler heller ikke, min Ven! Jeg veed, a du er et af de sjeldneste Mennesker i Verden. Naa du ikke var, brød jeg mig slet ikke om at leve. Gi jeg blot var rig, saa skulde du leve som en Ministe og saa skulde jeg gjøre Jer Allesammen saa lykkelig — Kom nu med, Adolf; saa skal vi gaae ud sam men og kjøbe Klæde til Kaaberne.

Adolf.

Min bedste Jansine, skulde vi ikke vente, indti din Fa'er har givet os Penge dertil.

Jansine.

Aa, Holm er min egen Kræmmer; for ham ha jeg ikke nødig at genere mig. Kom kun.

(Han og Jansine gaae ind tilhøire.)

Antonie
(ene, sætter Stole tilside o. s. v.).

Nicolai vil komme Kl. 11, mens Fa'er er ude Saa kan han strax være her. Igaar saae jeg han ikke rigtigt. Det var i Skumringen, og vi turde ikk hente Lys. Men jeg kjendte ham paa Stemmen kjendte ham strax, ligesom han sagde: Godaften, An

tonie! kan du kjende mig igjen? — Men han har vist forandret sig meget. (Der bankes paa Døren.) Der er han!

Fjerde Scene.

Antonie. Nicolai (i simple blaa Klæder, men dog med fremmed Snit).

Nicolai
(iler hen til hende).

Antonie! kjære Antonie! her har du mig igjen.

Antonie
(lidt forvirret ved at see ham).

Goddag, Nicolai, goddag! Værsgod . . .

Nicolai.

Jeg har ikke havt et Minut Ro paa mig idag indtil Klokken blev 11; jeg har allerede været ved Gadedøren for en halv Time siden; saaledes har jeg længtes efter dig — (rettende sig.) efter Jer Allesammen. Lad mig nu ogsaa see rigtig paa dig. Igaar syntes jeg bestandigt, jeg havde min forrige lille Legesøster for mig. Er det nu virkelig dig? Er det den samme Antonie som før?

Antonie
(noget fremmed).

Jo, mig er det; men . . .

Nicolai.

Du har forandret dig meget. Du er bleven stor Antonie, og . . . smuk.

Antonie (neier).

Tak. Det er nok saadanne en Sømands-Talemaade.

Nicolai.

Nei, nei! men du var allerede smuk dengang. (Griber hendes Haand.) Du har endnu de samme brune, skjelmske Øine, det samme muntre Smiil; saa er vel ogsaa Hjertet det samme, og dit gode Humeur.

Antonie
(søger lempeligt at komme løs).

Jo, Tak; men . . . vil du ikke sidde ned . . .

Nicolai.

Nei, lad mig staae. Hvad skal ogsaa de Complimenter til? Er jeg ikke din Pleiebroder som før? Har da 6 Aar gjort mig saa fremmed for dig? — See ikke saaledes paa mig, Antonie! Du gjør mig angst og bange. Er jeg dig ikke længer kjær? Foragter du mig, fordi jeg kommer saa fattig som jeg gik?

Antonie (levende).

Nei, Nicolai, for Guds Skyld! hvor kan du troe . . . Vi ere jo heller ikke saa rige, at vi ha Grund til at see ned paa Andre. Men . . . men

u har ogsaa forandret dig altfor meget. Det er slet ke som det var dig selv. Hvor du er voxet ud og r bleven høi!

Nicolai (smilende).

Synes du, jeg har forandret mig til min Foreel?

Antonie.

Jo, saamænd! — Du er bleven bruun i Ansigt; men, sandt at sige, det klæder dig ganske godt.

Nicolai.

Jeg har levet under en hedere Sol end den, har hertillands, har tumlet mig omkring ved Ameikas Kyster, har døiet onde og gode Kaar, — saa n man ikke sørge for en hvid Hud.

Antonie.

Ja, naar jeg tænker, hvor du har været langt mkring og seet meget!

Nicolai.

Det har jeg, og jeg kan i de lange Vinter-Afner fortælle Jer endeel. Men nu vil jeg helst høre noget om dig og om dem herhjemme. — Hvorledes gaaer det Jer Allesammen?

Antonie (nedslaaet).

Det er gaaet meget tilbage for Fa'er.

Nicolai.

Saa? — Ja, jeg har hørt . . .

Antonie.

Han har havt lutter Tab i de sidste Par Aar, og vi har maattet indskrænke os meget. (Opromtere.) Men hvad skal man ogsaa med Rigdom? Man er kun i bestandig Frygt for at miste den — (leende.) og den Sorg er vi endelig nu frie for.

Nicolai.

Og Jansine?

Antonie.

Hun er forlovet eller saa godt som forlovet med en Fuldmægtig Adolf, saadan en brav, skikkelig Mand. Han har allerede lovet, han vil tage sig af dig og gjøre alt muligt for dig.

Nicolai (kold).

Tak . . . vil han? — det er smukt.

Antonie.

Du er jo ikke saa vild mere som før, Nicolai? Ikke sandt, du har . . . har forbedret dig. (Forskende.) Ikke?

Nicolai (leende).

Jo, jeg har forbedret mig. Naar man er nu ved de 25 Aar, har man svedt endeel af det Vildskab ud, hvormed man pinede sig selv og Andre i sit 19de.

Antonie.

Jeg har engang læst et Eventyr om en Mand,

der havde mange Børn og kom godt ud af det med
dem Allesammen. Men den Yngste var uregjerlig,
g ham kunde han ikke styre. Og saa en Dag tog
an ham for sig og sagde: Jeg kan ikke styre dig,
g derfor skal du ud af Huset; og saa jog han ham
d i den vide Verden. Da nu Manden var bleven
ammel og svag og alle hans Børn havde forladt
am og Ingen brød sig om ham, da kom den Yngste
lbage. Han havde glemt alle sine forrige Daarlig-
eder og var bleven fornuftig. Ja, han var saa klog,
t han kunde høre Græsset groe. Og han var saa
ig, saa rig! og en gammel Konge havde gjort ham
l Thronarving. Og saa tog han sin Fa'er til sig
g skaffede ham en sorgfri Alderdom. Jeg veed ikke,
voraf det kommer, at hvergang det Eventyr er faldet
nig ind, har jeg tænkt paa dig Nicolai; at ogsaa
u vilde vende tilbage . . .

Nicolai
(misfornøiet).

Ikke som fattig, simpel Understyrmand, men som
Prinds; ikke sandt?

Antonie.

Skam dig, Nicolai! Hvorfor troer du, jeg seer
aa meget paa, om du er rig eller fattig? — Men
u var vild og uregjerlig som Dreng, og Fa'er og
Mo'er vare altid saa vrede paa dig. Og derfor vilde

jeg gjerne, du skulde komme igjen som et andet Menneske. Men naar du nu ikke vil høre paa hvad jeg siger — (vender sig bort.)

Nicolai
(griber hendes Haand og holder hende fast).

Kjære, gode, lille Antonie! vær ikke vred paa mig. Jeg vil høre Alt hvad du siger. Da jeg var en vild Dreng, var du den Eneste, jeg brød mig om; skulde jeg saa nu foragte dine Ord? — Men det kan ikke undre dig, at jeg nu ved min Hjemkomst er frygtsom for Modtagelsen og lidt mistroisk. Jeg er bleven behandlet haardt herhjemme. I har jaget mig bort som en Hund — jeg veed hvad du vil sige — men hvem kan sætte et gammelt Hoved paa en munter, livlig Dreng? At lade mig gaae tilsøes som Skibsdreng, var dog for galt. Hvorledes jeg hang ved Jer Allesammen med Liv og Sjæl, det vidste I ikke, ja, jeg har selv ikke vidst det før da jeg maatte langt herfra. — Nu er jeg kommen tilbage, med den samme Kjærlighed til Jer Alle; men — lad mig kun sige det ligefrem — med den samme bittre Overbeviisning, at I kun vil bryde Jer lidt om mig og maaskee paany støde mig fra Jer.

Antonie
(med Følelse).

Nei, Nicolai, det har du sandelig ikke nødig at

Bi vilde Alle holde af dig, og hvis Ingen
de dog jeg — (standser.)

Nicolai.

Antonie? Tør jeg virkelig troe det? —
)er jeg mig ikke om de Andre. Du er dog
i al den Tid meest har tænkt paa, meest har
g til at see igjen. — Kan du huske, at jeg
)m Dreng har friet til dig, og at du svarede,
: først blive til Noget, saa vilde du see til.
g — (brøiende af.) — ja, jeg er kun Styr-
Men med et godt Mod staaer Verden os
; du skal see, jeg kommer nok frem. Bliver
naar jeg nu paany frier til dig?

Antonie.

ı, Nicolai! er du da ikke rigtig klog? Knap
kommen —

Nicolai.

Sømand kan ikke gjøre saa mange Omstæn-
som Andre, der altid har Stunder. — Svar
onie!

Antonie.

ır mig! Men troer du da, det kommer an
alene? Har Fa'er og Mo'er ikke ogsaa et
ige med?

Nicolai.

ı, naar nu de give deres Samtykke?

Antonie.

Ja, saa kan vi altid tales ved.

Nicolai.

Nei, nei! lad mig ikke være i Uvished! — Antonie! vil du, naar dine Forældre tillade det? vil du uagtet din Ven er fattig og kun har sit redelige Hjerte men et Hjerte, der har været dig tro og hengiven alle de Aar jeg har været borte — ?

Antonie
(uden at see paa ham).

Nicolai! naar du overbeviser mig om, at du er bleven brav og skikkelig og stræbsom, saa — enten du er fattig eller rig — og naar du virkelig har mig kjær — og naar Fa'er og Mo'er . . .

Nicolai
(ude af sig selv).

Hurra! ja, saa er der Intet iveien! (Tager hende om Livet.) Saa er du allerede min lille Kjæreste!

Antonie
(river sig løs).

Men Nicolai dog . . .

Nicolai.

Hør, kjære Antonie, nu skal jeg fortælle dig — (afbryder sig selv.) Nei, det var Ingenting. Jeg vilde bare fortælle dig, at nu vil jeg ikke bytte med Admiralen paa et Orlogs-Skib.

Antonie.

Ja, men nu skal du være ordentlig, ellers gaaer jeg.

Nicolai.

Jeg er ordentlig — bliv bare; bliv og fortæl mig — fortæl hvad du vilde sige — nei, det var ikke det — jeg er saa fortumlet — aa, jeg staaer her og vaaser!

Antonie (leende).

Ja, jeg synes ogsaa.

Nicolai.

Nu veed jeg det. Troer du, din Fa'er gjerne giver sit Minde?

Antonie.

Nei, det troer jeg ikke. Men det er jo dig, der har det gode Haab.

Nicolai.

Det har jeg ogsaa. Vær du kun rolig. Men hvordan troer du, han vil tage mod mig?

Antonie.

Ja, Gud skal vide det. Han vil sagtens holde en lang Tale til dig og formane dig; og Mo'er vil examinere.

Nicolai.

Troer du?

Antonie.

Nei, Tak, Nicolai. Forord bryder ingen Tra Tilsøes gaaer jeg ikke.

Nicolai.

Godt; saa sætter jeg mig ned her i Byen.

Antonie.

Ak Gud, jeg veed hverken om jeg skal lee græde over dig. Du gjør Vind som en Chinafa Vidste jeg ikke, at du al din Tid har været saale og med alt dette en redelig, trofast Sjæl, saa v jeg fortryde hvad jeg har lovet dig.

Nicolai.

Du skal aldrig komme til at fortryde det. Tillid til mig, og du skal see, Alting vil gaae g Rig eller fattig — hvad gjør det til Sagen? som grundlægger vor Lykke, kan dog Ingen kjøbe Penge; saa vil jeg haabe, vi heller ikke kan n det, om ogsaa vore Kaar ere ublide. — Farvel, tonie, og vær ved godt Mod. Bliver vi først sammen og har sat Bo, saa skal hele Gaden tale Styrmand Reiersen og hans velsignede, lille Ko

(Gaaer. I Døren møder og hilser han Madam Rust, forstyrret gaaer ham forbi uden at hilse igjen.)

Femte Scene.

Antonie. Madam Rust.

Mad. Rust
(mat og afkræftet).

Er De der, Jomfru! Gud være lovet, at jeg træffer En. Jeg troede aldrig, at jeg havde vundet herop.

Antonie.

Er De ikke vel, Madam Rust?

Mad. Rust.

Jo, jeg er vel . . . nei, jeg er slet ikke vel. Mine Been kan knap bære mig. Har De en Stol?

Antonie
(bringer en Stol).

Værsgod. Vil De have et Glas Vand?

Mad. Rust.

Ja, Tak . . . nei, jeg vil Intet have. Men lad mig strax faae Deres kjære Herr Fa'er i Tale.

Antonie.

Fa'er er ikke hjemme.

Mad. Rust.

Er han ikke? — Stakkels Mand! han veed slet ikke . . .

Antonie.

De gjør mig urolig, Madam. Er der Noget passeret? Skal jeg kalde Mo'er ud?

Mad. Rust.

Ja, kald Deres kjære Moder ud . . . Nei, ka
hende ikke ud. Jeg maa selv . . . . Ja, du sto
Gud! hvor Forsynets Veie ere forunderlige! Hve
skulde have sagt . . . . ja, jeg sa'e det!

Antonie.

Men, kjære, bedste Madam Rust! naar De læn
bliver saadanne ved, saa døer jeg af Skræk.

Mad. Rust.

Aa, min søde, rare Jomfru! (Kysser hende.) I
har altid været min Øiesteen. Men bær over m
mig. Jeg er ganske ude af mig selv. (Reiser sig uroli
Men Deres Herr Fader maa komme — han ma
komme — (afsides.) en Anden kunde underrette ham . .
(Høit.) Der maa gaae Bud efter ham.

Antonie (lytter).

Der kommer han. (Springer hen til Døren.) Fa'e
her er Madam Rust og vil endelig tale med dig.

Sjette Scene.

De Forrige. Skaarup.

Skaarup.

Madam Rust? Meget gjerne. Her er jeg.

Mad. Rust
(gaaer ham langsomt imøde).

Min retskafne, ædle Herr Skaarup! Ja, jeg vil tale med Dem. Jeg har et meget vigtigt Ord at tale med Dem. Men det maa være under fire Øine.

Skaarup.

Gaae ind saa længe, Antonie.

Antonie
(afsides, idet hun gaaer ind).

Nu skal jeg gaae ind!

Skaarup
(idet han vil trække Kjolen af).

Nu, Madam Rust?

Mad. Rust.

Herr Skaarup! De maa være en Mand! De maa fatte Dem.

Skaarup (studser).

Hvad behager?

Mad. Rust.

Forsynet har udkaaret Dem paa en høist mærkelig Maade til sit Redskab.

Skaarup (allarmeret).

Hva — hvad mener De?

Mad. Rust.

Jeg har en Efterretning at bringe Dem. (Efter et Ophold, seende stivt paa ham.) Har De Styrke nok til at høre den?

Skaarup.

Min kjære Ma — Madam Rust! kom De fu[redacted] frem dermed.

Mad. Rust
(igjen efter et Ophold).

Deres Seddel i Classelotteriet har vundet.

Skaarup.

Har den? — Ei, ei! hvor meget?

Mad. Rust
(med Eftertryk).

En betydelig Sum.

Skaarup (glad).

Er det Alvor? Dog vel ikke de 4000?

Mad. Rust.

De har vundet de 4000 . . . De har vundet mere end de 4000.

Skaarup.

Guds Død! skulde jeg have faaet de 10,000?

Mad. Rust.

Ja . . . De har . . . .

Skaarup.

Har jeg? hvad? har jeg? — Victoria! Trala-lala!

Mad. Rust.

Nei, De har ikke . . . .

Skaarup.

Har jeg ikke?

Mad. Rust.

Nei . . . aa Gud, Herr Skaarup! — De har men De maa sandeligen fatte Dem — (udbrydende.) har vundet de 50,000 Rigsdaler!

Skaarup (forstenet).

Halvtredsindstyve . . .! (Med svag Stemme og tumde.) Madam Rust! der staaer inde en Flaske med lmiak . . .

Mad. Rust
(holdende paa ham).

Tænkte jeg det ikke nok! — For Guds Skyld, n til Dem selv. (Raaber ind tilhøire.) Madam Skaap! Jomfru Antonie! kom mig til Hjælp!

Syvende Scene.

Forrige. Madam Skaarup og Antonie fra høire Side; ar derefter Adolf, Jansine og August (fra Hoved-Indgangen).

Mad. Skaarup.

Hvad er der skeet?

Antonie.

Aa Gud, er Fa'er syg?

Mad. Skaarup.

Er du daarlig, Mand . . . lad mig —

Adolf og Jansine
(der komme ind med August).

Hvad har man for her —

Mad. Rust.

Herr Skaarup! kom dog til Dem selv!

Skaarup
(med svag Stemme).

Er min Kone her?

Mad. Skaarup.

Her er jeg. Vi er' Alle her. Vil Du m
Noget?

Skaarup.

Veed du allerede?

Mad. Skaarup.

Nei, nei! Hvad skulde jeg vide?

Skaarup.

Kone! vi har vundet de 50,000 Rigsdaler!

Alle
(undtagen Skaarup og Madam Rust, med et høit Udraab).

De 50,000 Rigsdaler!

Antonie
(falder Madam Rust om Halsen).

Nei, er det sandt, søde Madam Rust?

August
(til Madam Rust).

Virkelig? De 50,000 Rigsdaler?

Mad. Rust.

Paa mit Ord: de 50,000 Rigsdaler.

Jansine.

Nei, Adolf, hvad synes du . . .

Adolf.

Det var jo en meget glædelig Begivenhed.

August.

Kjære Onkel! De tør være overbeviist om min ørste Deeltagelse. Jeg gratulerer Dem.

Alle de Øvrige.

Ja, vi gratulere! vi gratulere!

Skaarup

)er hidtil har siddet med Hænderne foldede i Skjødet og stirret hen for sig, reiser sig).

Tak, Børn! Tak! Tak! — Ja, det er en stor, ı ufortjent Lykke; og det er vor Pligt at bære den ed Ydmyghed. — Kom hid, lille Kone! (Trækker nde til sig og kysser hende.) Du har i de sidste Aar ennemgaaet Meget med mig, og uden at klage. Gud ære lovet, nu kan jeg berede dig en sorgfriere Fremtid.

Mad. Skaarup.

Ja, nu, kjære Mand, har vi jo slet ingen Nød.

Mad. Rust.

Naa, Herr Skaarup! hvem havde nu Ret? De ler jeg? Var det nu ikke godt, De ikke satte Deres enge i Sparekassen?

Skaarup.

Ja, De maa nok sige det. Det var Himlens Beslutning, og jeg bekjender, at vi fornemmeligen maae takke Dem —

Mad. Rust.

Ih, bevares —

Mad. Skaarup.

Jo, deri har min Mand Ret. Uden Dem havde vi aldrig tænkt derpaa. Men min Mand skal ogsaa vise sig erkjendtlig.

Jansine
(til Adolf).

Søde Adolf! jeg er saa glad, saa lykkelig!

August (afsides).

Nei, de Mennesker har Hestelykke!

Antonie.

Men, Fatter, hvad skal vi gjøre med alle de Penge!

Skaarup.

Det kommer vi nok ud af, Barn. Nu maae vi see til at komme lidt til Ro og reflectere over hvad der er det Nærmeste at gjøre. (Gaaer under det Følgende speculerende op og ned, efterfulgt vexelviis af de Andre, alt som han tiltaler dem.) Først og fremmerst maa der røddes op i Salen, Kone! Vi kan sagtens vente Fremmede, der vil gratulere; saa maa der see ordentligt ud.

Mad. Skaarup.

Ja, det skal strax skee.

Skaarup.

Og saa maa Jansine tage mine sorte Klæder frem og lade Pigen børste dem.

Jansine.

Det skal jeg nok, Fa'er.

Skaarup.

Og saa maae I, Børn, ogsaa klæde Jer lidt anstændigt.

Jansine og Antonie.

Jo, det skal vi, Fa'er.

Skaarup.

I kan gaae ud i Boutiquerne og kjøbe Et og Andet.

Jansine og Antonie.

Det er godt, Fa'er.

Skaarup
(til Konen, afsides, men dog i Gangen).

Og hør, Kone, saa maa mit Uhr indløses.

Mad. Skaarup.

Jeg sender strax En derhen.

Skaarup.

Og saa maa August bevise mig den Tjeneste at gaae hen til en Mand for mig.

August.

Naar De ønsker det — og hvis der el
Noget —

Skaarup.

Tak! Tak! — og med Madam Rust m
siden tale.

Mad. Rust.

Ja, jeg er jo her i Huset.

Skaarup.

Og — (standser.) ja det er sandt, Kone,
har du til Middag til os?

Mad. Skaarup.

Vor daglige Mad.

Skaarup.

Nei, det gaaer min Sandten ikke an. I
Dag som denne maa man have noget Aparte.

Antonie.

Ja, det har Fa'er Ret i!

Mad. Skaarup.

Hvor skal jeg i den Hast —

Skaarup.

Lad gaae Bud hen paa en Restauration.
lad os faae et Par Flasker Viin — en god V
vi vil drikke Rhinskviin idag.

Adolf.

Jeg skal meget gjerne besørge et Par Flas

August.

Jeg tilbyder mig ogsaa —

Skaarup.

Godt, og lad os saa gaae ind, Børn, og Hver gjøre Sit. I er' Alle tilbords hos mig til Middag. — Kom, Kone! kom lille Madam Rust! (Tager sin Kone og Madam Rust under Armen.) En glad Dag skal erstatte os mange Gjenvordigheder, og sande mit gamle Ordsprog: Naar Enden er god, er Alting godt!

Alle de Øvrige
(mens de under stoiende Glæde følge ind med tilhøire).

Ja, det var et sandt Ord!

Anden Act.

(En Sal, efter Omstændighederne smukt meubleret. Paa h[...] af Siderne en Chiffonière, og paa den ene af disse to Va[...] med Blomster. En Dør tilhøire og en Hoved-Indgang [...] Baggrunden. Paa den ene Side af denne en Sopha.)

Første Scene.

August
(kommer ind fra høire).

Naa, nu er jeg da saa forspiist og — jeg hav[...] nær sagt — saa fordrukket, som om jeg havde væ[...] til Gilde paa Skydebanen. Vi har til Middag le[...] saa flot og overflødigt som dengang Onkel havde P[...] i Kaperierne. Rhinskvinen fløb over Dugen — fr[...] loren Skildpadde, stegte Ænder og Wienertærte [...] den ene Skaal ovenpaa den anden — jo, Begyndels[...] er god. — Med alt det er det godt, at jeg har b[...] holdt min Contenance. Her maa smedes, mens Je[...]

net er varmt. Sætter jeg ikke mit Project igjennem strax, kunde der komme andre Liebhabere; for ikke at tale om, at — saa utroligt det klinger — jeg vil parere, inden to Aar er' de Penge fløiten. Der er allerede lagt saa mange Planer derinde, at Gevinsten kan faae sin Rest alene derved. Vi skal have nye Gardiner, nye Speile, nyt Betræk. Vi skal ligge paa Landet til Sommer. Vi har saa smaat talt om at holde Heste og Vogn — — Aha! der har vi Adolf. Kan jeg vinde ham, saa har jeg det Halve vundet. — Naa! nu maa man da lægge sit Ansigt i Søndags-Folder.

Anden Scene.

Adolf (fra høire.) **August.**

Adolf.

Jansine har sagt mig, at min Ven August vil tale med mig.

August.

Min Ven! jeg ønsker at henvende mig til Dem i et af mit Livs vigtigste Anliggender. De er — ja, jeg har ikke nødig at sige det; thi det er en bekjendt Ting — De er den indsigtsfuldeste i vor Kreds. Deres Stemme har Vægt. Et Ord af Dem siger

meer end al vor Veltalenhed. Med hvem kan j da bedre raadføre mig?

Adolf
(trykker hans Haand).

Hvis jeg kan udrette Noget for Dem —

August.

De har maaskee allerede bemærket, at jeg i la Tid har næret en hemmelig Lidenskab for Deres Kj restes Søster?

Adolf.

For Antonie? Nei, det har jeg sandelig ikk bemærket.

August.

Ikke? Ja, jeg har jo søgt at skjule det —

Adolf.

Men Jansine og jeg har først idag talt om, a en saadan Forbindelse var ønskelig.

August
(omfavner ham).

Har De virkelig? Saa De bifalder min Kjæ lighed?

Adolf.

Af mit Hjerte. Naar Antonie deler den —

August.

Det vil jeg haabe... og De selv maa jo kunn dømme —

Adolf.

Ja, jeg troer, hun ynder Dem, af enkelte Ytringer at slutte — endogsaa i Formiddag — og jeg pleier ikke at bedrage mig i deslige Ting.

August.

Det kommer altsaa blot an paa, om Forældrene ville give deres Samtykke — og her stoler jeg ganske paa Dem.

Adolf.

Over dette Punct troer jeg at kunne berolige Dem. Vi kjende Dem Alle som en brav, stræbsom, ung Mand. Og hvad det Oeconomiske angaaer — man burde jo egentligt ikke tage Hensyn til Sligt — men ogsaa heri taler Alt for Dem. De har gode Indtægter og en anseelig privat Formue.

August.

Ak, min Ven! Guld er Støv. De anseeligste private Formuer kunne smelte hen. Men en retskaffen Vandel — ja hvem veed det bedre end De, der er et Mønster for os Alle? — en retskaffen Vandel er Grundvolden for al jordisk Lykke.

Adolf.

Denne Grundsætning vedkjender jeg mig aldeles; og den bestyrker kun end mere min Agtelse for Dem.

August.

Saa nedlægger jeg da min Skjebne i Deres

Hænder. Tael De med Onkel og Tante! Benyt de skjønne Indflydelse, De nyder i vor Familie; og tvent Menneskers Lykke vil være Deres Løn!

Adolf
(enthousiastisk).

Det skal jeg! Det skal jeg tilforladeligt! D er et betydningsfuldt Kald, De har betroet mig; me jeg skal ikke hvile før jeg har gjort mig værdig i Deres Tillid. Nu vil jeg strax gaae ind og tale me Herr Skaarup; og, hvis det er sandt — hvis je virkelig nyder nogen Indflydelse hos ham, da skal je snart bringe Dem gode Tidender. Vor kjære Anton skal da ved Deres Side see en glad Fremtid imøde
(Gaaer hurtig ind.)

August.

Puh, den Conversation tog paa Kræfterne. Naa man taler med ham, maa man altid svæve i den sv vende Region. Men har jeg ham paa min Sid saa har jeg ogsaa Forældrene; og saa kommer det ku an paa hvad den lille Stivnakke Antonie vil sige de til. Aa, jeg tænker nok — (betragter sig selv.) Hva Fanden kan hun forlange mere? Vi har gjort Lykk før hos Smaapigerne.

Tredie Scene.

August. Madam Skaarup og Madam Rust (fra Hoved-Indgangen).

August.

Der har vi jo vor kjære Tante! Hvor har De været? Der har været en Spørgen efter Dem —!

Mad. Skaarup.

Jeg var nede hos Madam Rust.

Mad. Rust.

Ja, Deres kjære Tante har saamænd beæret mig med et Besøg.

August.

Naa, ja det er en anden Sag. (Seer paa Madam Skaarup.) Men er det dog ikke mærkeligt som Tante paa den senere Tid har faaet et godt Udseende? Er det ikke sandt, Madam Rust?

Mad. Rust.

Om det er sandt? Det er en Bemærkning, jeg har gjort for længe siden. Men De har ogsaa en ypperlig Constitution.

Mad. Skaarup.

Aa jo, jeg kan jo ikke klage. (Afsides til August.) Undskyld, jeg har Noget at tale med Madam Rust.

August.

Det gjør Intet. Jeg kan gaae ind til de Andre.

(Affsides, idet han gaaer ind tilhøire.) Her skal nok, inden Hjælpetropperne komme, foreløbig slaaes en lille Plade.

Mad. Skaarup.

Nu, Madam Rust, hvad jeg vilde sagt — mit Hoved er saa fortumlet — saa bliver det derved.

Mad. Rust.

Det bliver derved. 500 Rigsdaler har jeg overleveret Dem iformiddag og 500 nu. Resten bringer jeg Dem imorgen.

Mad. Skaarup.

Ja, det var jo godt, om jeg kunde faae dem imorgen. De første 500 ere allerede saa godt som borte. Min Mand har strax afgjort en Gjæld paa 400 Rigsdaler, der længe har trykket ham. De øvrige gaae snart, saa Meget jeg har at anskaffe. Pigebørnene har jeg lovet Hver et Shawl; de har længe trængt dertil. Det vil vi ud og kjøbe i Eftermiddag. Og saa vil min Mand, at vi skal gjøre Herr Adolf en Present, for nogle Tjenester, han tidligere har beviist os. Det skulde ogsaa skee idag. Nu kommer Jansines Forlovelse med ham. Ved den Leilighed vil ogsaa Meget gaae bort. Det er ikke fordi vi er' i Forlegenhed; her har allerede været Bud paa Bud fra Kræmmerne, at vi kunde faae hos dem hvad det skulde være, og at det ikke hastede med Betalingen. Men jeg vil helst betale hvad jeg kjøber.

Mad. Rust.

Ja, det samme siger jeg.

Mad. Skaarup.

Angaaende Kjøbet af Deres Huus, da vil min Mand selv tale med Dem. Han har opsat en Contract eller et Skjøde, hvad det hedder —

Mad. Rust.

Meget vel, lille Frue!

Mad. Skaarup.

Saa skulde vi endnu tale om den Douceur, vi er Dem skyldig.

Mad. Rust.

Det kan vi tale om, naar De kommer i Ro og De har hævet Pengene paa Lotto-Comptoiret. Jeg overlader det ganske til Dem, lille Frue, og Deres Mand, enten De vil unde mig en Sum eengang for alle, eller sætte en Livrente ud for mig.

Mad. Skaarup.

Ja, det komme vi nok ud af. I det Punkt er min Mand generøs.

Fjerde Scene.

De Forrige. Skaarup.

Skaarup.

Naa, er I her! Jeg har ventet paa Dem begge.

Men De vil dog aldrig sætte Deres Penge i Sparekassen?

Skaarup.

Nei, nei, lille Madam! Det var dengang. Nu har vi heller ikke nødig at tage det saa nøie. — Ja, kom saa ind med.

(Han, Madam Skaarup og Madam Rust gaae ind tilhøire.)

Femte Scene.

Nicolai og Jacob Baadsmand (fra Hoved-Indgangen).

Nicolai.

Her er Ingen. Pigen har nok viist os feil.

Jacob.

Hun sa'e, de kom strax, gjorde hun.

Nicolai.

Jaja! saa lad os da vente.

Jacob.

Med Forlov, Herr Reiersen! — siden vi ikke har noget Bedre at gjøre — hvorfor vil De endelig give Dem ud her i Huset for Understyrmand? Hvorfor tør Ingen vide, at De er Eier af Skib og Ladning? Jeg synes dog, det Fartøi, vi ere komne med, kan man være bekjendt; og Ladningen er sine 70,000 Piastre værd mellem Brødre. Jeg har nok hørt, at En og Anden, der vendte tilbage med tomme Lom-

er, har bildt Folk ind, han var en Matador. Men
aar man har Skillingen som De, Herr Reiersen —

Nicolai.

Jeg har nu mine Grunde.

Jacob.

Ja, bliv ikke vred, fordi jeg spør'. Jeg har
endt Dem fra den Tid De var Dreng. Vi har
ort Reisen sammen til Boston paa det Fartøi, som
err Skaarup var Rhedere til. Jeg havde faret for
m endeel Aar og var godt anskrevet her i Huset;
; see derfor fik jeg et Slags Tilsyn med Dem paa
kibet. I Begyndelsen smagte det Dem ikke. De
: og saae ligesaa melancholsk ud som en gammel
ebekam, der har mistet Tænderne. Men siden gik
t bedre, og det var Synd at sige Andet end at De
lbst skikkede Dem vel. Men saa maatte vi lade
m blive i Boston, og jeg tog Hyre tilbage. —
ı føier det sig saaledes, at jeg ifjor kommer paany
Boston, og saa seer jeg, at Skibsdrengen er bleven
mpagnon i et anseeligt Handelshuus; og alle Folk
er om, at De har viist Conduite hvor det behøvedes
gjort Comptoiret store Tjenester. Og saa tænkte
ʒ ved mig selv: Der maa sidde et godt Hoved paa
m. Og saa derfor, Herr Reiersen, og fordi vi har
eret gamle Kistekammerater, tænkte jeg, at jeg vilde
g spørge Dem om Grunden —

Nicolai.

Du har Ret, gamle Kammerat! og jeg kan forklare dig Alt med faa Ord. Kald det Stolthed, kald det Forfængelighed, kald det hvad du vil; men jeg vil ikke, at de skal tage vel imod mig her i Huset, fordi jeg bringer en Slump Piastre med mig, men for min egen Skyld. Skaarup og hans Kone tog mig til sig som et fattigt Barn dengang de selv ingen Børn havde. Siden kom de to Døttre, og jeg var tilovers. De har gjort mig meget Godt; Gud veed, at jeg erkjender det. Men de har ikke sørget tilgavns for min Opdragelse, da der var Tid dertil; de forstod ikke at behandle den ærekjære Dreng og miskjendte mine Følelser. For hver Drengestreg, jeg gjorde, krænkede de mig med at lade mig høre deres Velgjerninger. Kun Antonie forstod mig; hun alene havde Magt at styre mig, og kun hun var Skyld i, at jeg ikke for længe siden var rendt min Vei. — Nu, kort og godt, i Boston fik jeg at vide, at det var gaaet tilagters med den gamle Skaarup, og jeg besluttede at hjælpe ham. Derfor — og fordi jeg — nu ja, derfor er jeg kommet hertil.

Jacob.

Og naar nu den gamle Skaarup ikke ta'er imod Dem saaledes som De, med Deres Tilladelse, har sat

Dem det i Hovedet, saa la'er De ham drive af, Herr Reiersen, og hjælper ham ikke?

Nicolai.

Sladder! Hvem taler derom? Hjælpes skal han, hvordan det saa gaaer.

Jacob.

Naa, men De vil dog først lodde Grunden, for at see, hvor dybt De kan gaae. (Ryster paa Hovedet.) De skulde ikke gjøre det, Herr Reiersen! Med saadanne Prøver gaaer det, som det gik vor Koksmath John. Han havde faaet en Theepotte af Fajance tilgi'endes af Kahytskriveren, og saa vilde han see om den var stærk, og lod den falde fra Fokkeraaen; men den gik itu. — See, nu vil jeg med Deres Tilladelse besøge en lille Pige ude i Nyboder, som jeg veed venter paa mig; vi er halvveis Kjærestefolk. Kom jeg nu der i mine gamle Skibsklæder og sa'e: Her er jeg, Marie, saa nøgen og fattig som Moses, da han havde slaaet Pharisæeren ihjel —

Nicolai.

Hahaha! Du er ikke meget bibelfalsk.

Jacob.

Det er et sandt Ord, Herr Reiersen. Men det er ikke mindre sandt, at naar jeg taler saadanne til Marie, saa seer hun suurt og vender mig Ryggen.

Nei, jeg har taget mine bedste Kisteklæder paa og et Par Skilling i Lommen, at hun dog kan see, hendes Kjæreste er ingen fattig Pjalt, der skal neie sig flad for hvert Skridt han vil frem. Menneskerne er engang ikke anderledes. Naar man kommer fra de Lænder, hvor vi har været, saa seer Folk gjerne, at der hænger en Klat Guld og Sølv ved os. — De skulde ikke gjøre det, Herr Reiersen.

Nicolai.

Du kan have Ret i Noget; men Antonie tog dog godt imod mig, uagtet hun ikke vidste Andet end at jeg er en fattig Styrmand.

Jacob.

Gjorde hun? Ja, hun er et ungt, følsomt Blod; det kan man ikke regne. Med de Gamle er det en anden Sag; de har det ligesom jeg vil sige Talliblokkene paa et Skib. Naar der ikke bliver smurt, piber det. — De skulde ikke gjøre det, Herr Reiersen.

Nicolai.

Har jeg sagt A, maa jeg sige B. Det faldt mig svært nok at holde tæt for Antonie, og jeg var meer end angst for, at hun ikke skulde staae Prøve. De Gamle bryder jeg mig ikke om. Vil de slaae Vrag paa mig, saa lad dem. Men det har ingen Fare. De har liidt selv ondt paa den senere Tid og

ted hvad Trang og Nød vil sige. (Opromt.) Du skal e, jeg er velkommen. Omsonst er jeg ikke bleven rt ind her i Salen. Maaskee de i dette Dieblik tte Klæderne tilrette, for at tage anstændigt mod res Pleiesøn. Kom her, Jacob! (Peger paa den ene hiffonière.) See, her har de sat Vaser med friske lomster hen og pyntet op. Du skal see, det er for in Skyld. — Hold nu Alt i Beredskab. Du kan rst hilse paa Folkene, og bring saa siden de Kasser Kister herop med de Smaating i, jeg har bragt ed til dem. — Jacob! jeg har aldrig været saa ad som idag. Det er en stor Lykke at komme hjem skaffe dem Glæde, der engang — (standser.)

Jacob.

Der engang, med Deres Tilladelse, har seet Dem er Skuldrene.

Nicolai.

Nei, nei! det er ikke den Følelse, der bevæger ig. Jeg vil ikke ydmyge dem; ved Gud, det vil g ikke! Men jeg vil vide, om min Kjærlighed bliver jengjældt, og var jeg ikke saa vis i min Sag, saa avde jeg maaskee ikke baaret mig ad som jeg har.

Sjette Scene.

De Forrige. Antonie (fra Døren tilhøire, bærende paa e Vase med Blomster). Siden **Jansine.**

Antonie
(idet hun med Travlhed sætter Vasen hen paa den anden Chiffonière).

Er du der, Nicolai! Det var deiligt, at d kom. Jeg har tænkt saa meget paa dig.

Nicolai.

Har du? Naar du vidste, hvor det glæder mig

Antonie
(efterat have sat Vasen hen).

Nu skal jeg strax være hos dig igjen. (Gaaer ind.

Nicolai.

Kan du see, Jacob, jeg har Ret. Alt er i Oprør for min Skyld.

Jacob.

Ja, det lader jo til, der er Røre i Huset.

Antonie
(kommer tilbage, ledsaget af en Karl og en Pige, der bære en Sopha).

Tag vaerligt paa den. Herhen! Sæt den herhen (Efterat den er sat hen i Baggrunden paa den ene Side af Hovedindgangen.) Jeg kommer strax, kjære Nicolai!

(Gaaer ind igjen.)

Jacob.

Her er nok Stads i Familien idag. Man skulde de, de havde Barn i Kirke.

Nicolai.

Aa Snak! Hvor skulde det Barn komme fra?

(Jansine kommer ind, efterfulgt af Antonie.)

Jansine
(i en grædende Tone).

Du skal see, hun narrer mig. Den Modehand-rinde er saadant et afskyeligt Menneske. Og naar ; nu ikke faaer Kappen til iaften, hvad skal jeg saa øre?

Antonie.

Du faaer den nok, naar du bare vil være taal-odig.

Jansine.

Jeg faaer den ikke. Det har hele Tiden anet g, at hun narrer mig. (Bliver Nicolai vaer. I samme ædende Tone.) God Dag, Nicolai. Hvor du seer dt ud! Vil du ikke sætte dig ned.

Nicolai.

Nei, Tak. Men hvorfor er du i saa slet Hu-eur?

Jansine.

Aa, man har nok Grund til at være i slet umeur.

Antonie.

Min Søster er gudsfeelov altid i slet Hume
Hendes Taarer har det ligesom Floden Niger, s
Adolf har fortalt om, at man ikke veed hvorfra d
kommer. Der er aldrig Nogen, der veed hvorfor h
græder.

Jansine.

Ja, du leer ad Alting.

Antonie.

Hvad skal jeg græde for? Du græder jo fo
hele Familien.

Jansine.

Du siger nok — men, naar man saa vist ha
stolet paa at faae et Stykke, og saa bliver narret...
Men jeg veed nok; jeg har ikke andet end Uheld
Mig skal det altid gaae imod. Jeg vilde ønske, je
laae i min Grav. (Gaaer ind.)

Antonie

(bliver Jacob vaer, der har holdt sig i Baggrunden).

Hvad er det jeg seer? Er det ikke vor gaml
Jacob?

Jacob

(kommer frem).

Jo, det er, lille Jomfru! Naar De ikke ha
Noget derimod, vilde jeg hilse paa min forrige Rhe
dere, Deres Herr Fa'er.

Antonie.

Det vil vist glæde Fa'er at see dig igjen. —)g du er kommet med Nicolai?

Jacob.

Ja vel ja, lille Jomfru, er jeg kommen med am.

Antonie.

Og du har været med ham i Amerika og alle isse Lande?

Jacob.

Det veed den søde Gud jeg har, lille Jomfru.

Antonie.

Men hvordan bærer I Jer ad der? De taler lutter Engelsk. Kan du nu tale Engelsk?

Jacob.

Saa ganske har jeg ikke Videnskab deri. Men an kan altid hjælpe sig. Og skulde det gaae meget ntrair med Sproget, saa maa man krydse.

Antonie.

Hahaha! ja det kan jeg begribe. Nu skal jeg rtælle Fa'er — det er sandt, Nicolai, Fa'er veed, ı er kommet.

Nicolai.

Veed han? Hvad sa'e han? Var han vred rdi han Intet har hørt fra mig før?

Antonie.

Ja, idag er Fa'er i saa godt Humeur, at h— ikke let bliver vred.

Nicolai.

I godt Humeur? Fordi jeg . . . hvorover er han i saa godt Humeur?

Antonie.

Veed du da ikke hvad her er passeret?

Nicolai (urolig).

Nei, nei! hvad er der skeet?

Antonie.

At Fa'er idag har vundet 50,000 Rigsdaler i Classelotteriet?

Nicolai.

50,000! — Derom talte du jo ikke et Ord i Formiddag.

Antonie.

Vi erfarede det ogsaa først ligesom du var gaaet. Ja, her er bleven en Uro og Tummel i Huset —! Fa'er gaaer omkring og speculerer, Mo'er maaler Tøi af; Kræmmerne har sendt os saa mange Varer ind i Huset, at vi gjerne kunde opklæde alle Waisenhusets Børn.

Nicolai (kold).

Saa?

Antonie.

Her skal males, her skal gibses, her skal meubleres, og jeg veed ikke Alt hvad. Iaften skal vi have Fremmede; og derfor er Salen sat istand og pyntet op som du seer.

Nicolai.

Hm! Seer man!

Antonie.

Ja, du ryster paa Hovedet. Jeg har selv tænkt over, om det er godt, paa eengang at faae saa mange Penge. Man kan let komme ud af sit gode, gamle Trit og sætte sig Nykker i Hovedet. Men naar jeg saa husker paa, hvor meget Fa'er har gaaet igjennem i de sidste Aar, og at han nu kan vente en sorgfri Alderdom, saa glæder jeg mig over at han har vundet. Penge er dog en rar Ting. (Madam Skaarup raaber indenfor: Antonie!) Naa, nu er der igjen Ild i Papirerne. Vi er Alle saa forstyrrede saa det er en Lyst. Jansine græder over sin Kappe; Mo'er klager, at hendes ny Hat ikke vil passe; Fatter har spildt Viin paa sin Vest; mit Livbaand er to Gange gaaet op. Der er intet af vort Tøi der vil sidde og holde. Det er ligesom det var Himlens Villie, at vi skulde have Nyt. (Der kaldes igjen.) Ja, nu kommer jeg.

(Løber ind.)

Jacob
(efter en Pause, under hvilken Nicolai gaaer heftig op og ned)

Jeg staaer her og seer paa de Blomstervase Herr Reiersen. Jeg troer næsten ikke, at de er' sat hen for vor Skyld.

Nicolai.

Gid Fanden havde alle Lotterier, baade Tallotteriet og Classelotteriet! Der kommer kun Ulykke deraf.

Jacob.

Med Deres Tilladelse, den Ulykke kan da bæres, at vinde de 50,000.

Nicolai.

Jeg har glædet mig som et Barn til at hjælpe og understøtte dem. Jeg har tænkt mig de Gamles Overraskelse, deres Glæde over at rives ud af al Nød, deres — hvorfor skal jeg ikke tilstaae det? — deres Taknemmelighed. Og nu — nu staaer jeg som en Nar. Nu bryder de dem feil om mig.

Jacob.

Ja, det kan nok hænde. Men seer De, Herr Reiersen — og tag mig ikke mine Ord ilde op — naar De nu strax havde meldt Dem som den rige Mand, saa havde Alle bukket og skrabet for Dem; for Lige søger Lige. Og De havde været fornøiet og ikke vidst, om man bukkede for Dem eller for Deres Penge. Nu derimod —

Nicolai.

Spar dine Bemærkninger. Bagefter kan Enhver give gode Raad.

Jacob
(efter et Ophold, med Tørhed).

Skal jeg saa lade de Kister og Kasser med Deres Foræringer bringe herop?

Nicolai.

Du skal Fanden, skal du! Ingenting skal bringes herop. Ikke en Snuus!

Jacob.

Herr Reiersen! tag mod et godt Raad af en Mand, der mener Dem det vel. Gjør Ende paa denne Historie. Naar Deres Pleiefa'er kommer, saa fortæl ham Alting lige ud af Posen. Sandtnok vil han ikke blive saa fornøiet som naar han selv kunde have Nytte af Deres Skillinger — for det er nu natyrligt. Men det vil dog fornøie ham, at hans Pleiesøn har skikket sig vel og er blevet til Noget i Verden.

Nicolai.

Jeg kan ikke og gider ikke. Det er mig nu som om hele min Eiendom ikke var fire Skilling værd. Før var jeg glad ved den Tanke, at min Rigdom

kunde gjøre disse Mennesker glade. Nu — jeg vilde næsten til Trods ønske, at jeg virkelig kom tilbage som simpel Styrmand.

Jacob.

Ja, den Lykke kunde De sagtens opnaae. — Men der kommer nok Herr Skaarup. Lad os nu sætte os i Lave.

Nicolai.

Ja, der er han. — Af Gud, han er bleven gammel!

Syvende Scene.

Nicolai. Jacob. Skaarup og August fra høire.

Skaarup.
(kommer ind i afsides Samtale med August og tager ikke strax Notice af Nicolai).

Vær du kun ubekymret, August. Jeg kjender dig og veed, det er ikke Egennytte, der driver dig.

August.

Ja, det vilde jo være meget krænkende for mig, om Onkel skulde troe, at jeg af Interesse —

Skaarup.

Det troer hverken jeg eller Nogen.

August.

Jeg kan forsikkre, at om Antonie var den fat-ste Pige i Kjøbenhavn —

Skaarup.

Det veed jeg, og saadanne kjender jeg dig. Par-t er i alle Henseender fornuftigt. Min Kone og j har i lang Tid ønsket det. (Høit, idet han vender sig ›d Nicolai.) Naa, see der har vi jo vor Nicolai.

(Nicolai nærmer sig.)

August

(trækker Skaarup tilbage; afsides).

Men troer Onkel virkelig, at Antonie giver sit 'amtykke?

Skaarup.

Der er Intet iveien. Min Kone taler nu med nde. Det er en god, følelig Pige. (Høit, til Nicolai.) u, velkommen, min Dreng! Du er jo bleven stor stærk!

Nicolai (rørt).

Kjære Pleiefa'er! Er jeg Dem virkelig vel-mmen?

Skaarup.

Hvorfor skulde du ikke være mig velkommen, naar ı ellers har opført dig godt, saa vi ingen Skam ır af dig. — Men jeg hører, vor gamle Jacob er ısaa ankommen. Naa, der er han jo. Velkommen, ıcob!

Jacob.

Gud velsigne Dem, Herr Skaarup. Naar De ikke tog det fortrydeligt op, vilde jeg hilse paa min forrige Rhedere.

Skaarup.

Det skal du have Tak for, min Søn! Sæt dig ned; nu kommer der strax en Snaps og en Bid Brød.

Nicolai (afsides).

Saaledes skal jeg modtages!

August

(nærmer sig Nicolai; ironisk).

Er det tilladt at hilse paa sin gamle Legekammerat?

Nicolai (kort).

God Dag, August!

August.

Jeg hører, du er avanceret stærkt siden sidst. Du kan jo snart vente at blive Understyrmand.

Skaarup.

Nei, han er Understyrmand.

August (spodsk).

Er du? Hvem skulde troe det!

Skaarup.

Ja, seer du, Nicolai, nu er du kommet i et heldigt Dieblik. Du kan komme til at fare for mig.

Jeg har en Speculation — sig mig, i hvad Priis er Kaffe og Sukker paa Markedet i Boston? (Vender sig fra ham til August, uden at oppebie Svar, da hans Kone kommer ind med Antonie.) Naa, der er min Kone med Pigebarnet.

Ottende Scene.

De forrige. Madam Skaarup. Antonie. Kort efter Jansine og Madam Rust; siden en Tjenestepige. Tilsidst Adolf.

Nicolai
(ved at see Madam Skaarup).

Min Pleiemoder! Min kjære, gode Pleiemoder!

Mad. Skaarup.

Ja, der er han! Det er ganske rigtigt ham.

Nicolai.

Du har dog vel lidt Godhed tilovers for mig endnu?

Skaarup
(trækker sin Kone fra Nicolai).

Bliv ikke vred. Jeg har Noget at tale med min Kone. (Sagte til hende, mens Nicolai bliver nedslaaet staaende.) Har du talt med Antonie?

Mad. Skaarup.

Jo, jeg har. Det gi'er sig nok.

Antonie
(affides til Moderen, tørrende Øinene).

Jeg siger dig, Mo'er, jeg gjør det ikke.

Mad. Skaarup
(ligeledes affides til hende).

Du skal, Barn! Det er dit eget Bedste.

August*)
(der nærmer sig Antonie; smigrende).

Over al den Uro har jeg knap kunnet verle et Ord med vor venlige Antonie; og du veed ikke, hvor jeg har længtes efter at tale med dig. Jeg har saa Meget at sige dig.

Antonie.

Jeg har ikke Lyst til at høre Noget idag.

Nicolai
(affides til hende, ved hendes anden Side).

Antonie! jeg er nær ved at fortvivle. Naar du ikke vil trøste og opmuntre mig, er det ude med mig.

Antonie.

Jo, jeg er vistnok skikket til at opmuntre Andre.

(En Pige bringer en Presenteerbakke med Drikkevarer &c.)

Skaarup.

Naa, det var vel. — Men jeg begriber ikke, hvor Herr Adolf kan blive af. Han var blot gaaet

*) Ordenen er: Nicolai. Antonie. August. Madam Skaarup. Skaarup. Jansine. Madam Rust. I Baggrunden Jacob.

'n for mig etsteds; og jeg vilde dog, han skulde ere tilstede.

Jansine.

Jeg har seet ham staae dernede og tale med en Aand. Nu kommer han nok strax.

Skaarup.

Godt. Lad os saa faae et Glas Viin, Kone. — a, jeg seer Dem jo Alle hos os iaften, da nogle ode Venner har ladet sig melde.

Mad. Rust.

Jeg takker skyldigst for Indbydelsen.

Skaarup.

Kom du saa kun med, lille Nicolai; vi har lads til dig med. — Men nu vil vi, mens vi Alle : samlede mellem os selv, foreløbig drikke et Glas ia en glædelig Begivenhed. (Adolf kommer ind.) Der : Herr Adolf. Et Glas til Herr Adolf. (Afsides til nne, mens de øvrige Tilstedeværende hver tage sig et Glas.) Alt : bragt i Rigtighed. Jeg maa tilstaae Dem, jo mere g tænker paa dette Partie, desmere glæder det mig r min Antonie, og jeg er Dem overmaade forbun- en for den Interesse, De har viist for denne Sag. 'an jeg ved Leilighed vise mig erkjendtlig —

Adolf.

Tael endelig ikke herom, Herr Skaarup. Min

skjønneste Løn er den Bevidsthed, at jeg har gjort vi
Antonie lykkelig.

Skaarup
(høit, til de Andre, rømmende sig).

Børn! Jere Udsigter har i lang Tid ikke vær
de bedste. Min stakkels Jansine har længe gaaet
sørget, inden Herr Adolfs Onkel vilde give efter, in
til vi endelig idag ved Bordet kunde have den Gla
at drikke paa hendes og Herr Adolfs Fremtids V
For min Antonie har jeg ofte været bekymret. J
blev Dag for Dag ældre, og vidste ikke, hvem l
skulde være hendes Støtte, naar jeg faldt fra. M
som jeg altid pleier at sige: Naar Enden er go
er Alting godt — ogsaa for den Sorg er j
befriet. En brav, formuende Mand anholder o
hendes Haand; og vi kan nu, Børn, klinke paa A
tonies og min Søstersøn August's Forlovelse.

Samtidigt.
Adolf. Jansine. Mad. Skaarup.
Vi gratulere.

Mad. Rust.
Ih, jeg gratulerer af Hjertet.

Nicolai
(lader ved Skaarups Slutnings-Ord og under de Andres
Gratulationer sit Glas falde og udbryder).

Antonie! det kunde du —!
(Styrter ud, efterfulgt af Jacob.)

Antonie
(der under Faderens Replik mod Slutningen har yttret Overraskelse og urolig Angst og villet tale, vil nu ile efter Nicolai, med det Udraab):

Nicolai, hør mig!

August
(holder hende tilbage).

Antonie! bliv! hvor vil du hen?

Skaarup.

Hvad var det?

(Under de sidste Repliker, der maae gaae Slag i Slag, og under almindelig Forbauselse over Nicolais Forsvinden, falder Tæppet.)

Tredie Act.

Samme Decoration som i anden Act. Foran den ene (staaer et Divansbord med en Armstage med tændte Lys. hver af Chiffonièrerne staae ligeledes Armstager, hvi ere tændte.

Første Scene.

Skaarup. Madam Skaarup. Antonie. Siden :

Skaarup.

Naa, Barn, eet Ord saa godt som tyve: har du besluttet?

Antonie.

Hvor kan du, Fa'er! Jeg som bestandig gjort mig lystig over min stive Cousin, skal je paa eengang begynde at tale godt om ham? ‹ gang han har villet dandse med mig, har jeg Nei, fordi han ikke kan holde Tact —

Skaarup.

Snikksnak! I Ægteskab spørger man ikke Tact og saadanne Nårrestreger.

Antonie.

Men, Fa'er, August og jeg skjændes og dispu-
re med hinanden den hele Dag; hvorledes skal vi
ogensinde kunne enes —

Skaarup.

Derfor kan I godt enes. Min Kone og jeg
tes, uagtet vi aldrig ere enige.

Antonie.

Fa'er og Mo'er er nu i saa mange Aar vante
l det.

Skaarup.

Ja, deri stikker det. Saaledes vil August og
ı ogsaa vænnes til hinanden. Det er med Ægte-
ıb som med Huusleilighed. Folk i Kjøbenhavn flytte
)ert Øieblik og faae det aldrig tilpas. Men naar
an bliver paa et Sted og vænner sig til Manglerne,
a finder man sig vel i Alt. Har du været gift
ed August en halv Snees Aar —

Antonie.

Jo, en halv Snees Aar! Inden den Tid kan
g være død og begraven.

Skaarup.

Hvad har du da mod August? Er det ikke en
on, ung Mand?

Antonie.

Alle Folk sige dog, han seer ud som en Ba beersvend.

Skaarup.

Aa Vaas! — Saadanne Noget vil jeg ik høre.

Mad. Skaarup.

Det kan ikke hjælpe, du taler til Antonie. Hu troer, hun kan slaae Alt hen i Spøg. Men det He er saa ikke Andet end at hun har sat sig Griller Hovedet, nu da Nicolai er kommet hjem.

Skaarup.

Men de Griller skal hun sætte sig ud af Hov det igjen. Nicolai var alle sine Dage en Døgenik som vi kun har havt Sorg af, saadanne som det all tider gaaer, naar man ta'er fremmede Folks Børn t sig. I sex Aar har han ikke ladet høre et Ord fr sig; det er den Tak vi har havt. Og hvad han nu? Styrmand! Er det Noget for os at ha en Styrmand til Svigersøn? (Adolf kommer ind.) Na der kommer Herr Adolf. Nu kan du spørge han Det er en fornuftig Mand, der har raadet baade mi Kone og mig til dette Partie. — Tael De med gebarnet, Herr Adolf. Hvad De siger gjør hun Sine Forældres Ord agter hun ikke. — Og kom s

ind, Kone, og gjør Alt istand, før de Fremmede komme.

(Han og hans Kone gaae ind.

Anden Scene.

Antonie. Adolf. Siden Jansine.

Antonie.

Men, Adolf, hvad har du gjort? Mens jeg troer, at du er Nicolais bedste Støtte, gaaer du hen — jeg kunde lee derover, naar jeg ikke var saa bedrøvet — gaaer du hen og klapper mig sammen med August.

Adolf.

Men, min bedste Antonie! Jansine og jeg troede, at du holdt meget af August. Selv dine Yttringer til ham i Formiddag bestyrkede os deri.

Antonie.

Aa Gud nei! hvor kunde I tænke Jer —! Hvad skal vi nu gjøre? August, der har saa mange Penge, ham giver Fa'er og Mo'er ikke saa let Slip paa. Og den stakkels Nicolai, der Ingenting har, Ingenting er —

(Jansine kommer ind, omklædt, med et Livbaand i Haanden.)

Jansine

(gaaer hen mod Antonie, tager hende om Halsen og kysser hende).

Aa, min stakkels, ulykkelige Søster! Jeg har grædt saadanne for din Skyld. Jeg faaer aldrig noget lykkeligt Øieblik igjen før jeg veed du er fornøiet. Jeg var saa glad og tænkte og sværmede om en lysere Fremtid, og saa skal den Ulykke arrivere. Hvad synes du, Adolf, hun har sagt mig, at hun kan ikke leve uden Nicolai.

Adolf

(med Deeltagelse).

Det er jo i Sandhed høist beklageligt!

Jansine.

Og fordi Nicolai Ingenting er, skal vi derfor foragte ham? Man kan jo være meget retskaffen fordi man Ingenting er.

Adolf.

Det kan man unægtelig.

Jansine.

Jeg veed hvad Kjærlighed er, og hvor elendig et Menneske kan gaae omkring.

Adolf.

Ja, det er en stor Sandhed! — Men hvad skal vi gribe til?

Antonie.

Du maa tale igjen med Fa'er og Mo'er. Dig ta'er de efter.

Jansine.

Ja, det maa du, Adolf! Du har Følelse for Rennesternes Lidelser, og du kan sætte dig ind i endes Forfatning. — Kom, søde Antonie, og hjælp ig dette Livbaand om. — (Mens det bindes omkring.) skal min stakkels Søster være den Eneste, der paa i Dag som denne gaaer omkring og sørger?

Adolf.

Nei, nei! det var jo virkelig Synd. Det bør igenlunde skee. Jeg skal tale med dine Forældre —

Antonie.

Men, Adolf, glem blot ikke hvad du har lovet, t du vil sørge for Nicolai.

Adolf.

Jeg har allerede arbeidet for ham. Jeg har en dee, som jeg har grundet Haab om at kunne ud-re, og hvorved han kan faae en anstændig, fast nsættelse her i Byen.

Antonie
(falder ham henrykt om Halsen).

Nei, Adolf, har du virkelig? Du er en for-æffelig Mand! — Hvad er det for en Ansættelse?

Adolf.

Det kan jeg ikke betroe dig endnu. Men jeg r forsikkre, du kan aldeles berolige dig i denne Hen-ende. — Ja, saa vil jeg strax gaae ind til dine

Forældre. Jeg haaber, de ville give efter for Sandhedens Stemme. Vor gode Antonie bør ikke være ulykkelig. Hun bør dele det Held, der er tilfaldet os Alle. — Fat Mod, min bedste Pige! Jeg gaaer ind og taler din Sag. Tanken om din Fremtid skal give mine Ord Veltalenhed.

(Gaaer ind tilhøire.)

Jansine.

Der kan du see, Antonie. Vær nu oprømt og kom ind med i vort Kammer.

Antonie.

Naar Adolf bare kunde gjøre Noget for Nicolai.

Jansine.

Bryd dig nu om Ingenting. Naar han ta'er sig af et Menneske, saa kan man sige, han er saa godt som forsørget. (De gaae ind.)

Tredie Scene.

Nicolai (kommer hastig ind fra Hoved-Indgangen, efterfulgt af) Jacob.

Nicolai.

Spar dine Ord og pak dig!

Jacob.

De er ude af Dem selv, Herr Reiersen. Jeg tør ikke gaae fra Dem. De veed ikke hvad De gjør.

Nicolai.

Den Falske! jeg skal vise hende, hvem hun har oldt for Nar. Da hun var fattig, da var jeg god ok for hende. Men nu, da Rigdoms-Diævelen er ommet over Dem, nu forskyder hun mig, og det glat- æk, uden Omstændigheder — (bitter.) Hvad Om- ændigheder havde man ogsaa nødig at gjøre med det ttige Pleiebarn, der i saa mange Aar har spiist 'aadsensbrødet her i Huset!

Jacob.

Lad Dem tale tilrette, Herr Reiersen!

Nicolai.

Jacob, du veed ikke hvor jeg har stolet paa :nne Pige. Selv da jeg var langt herfra og ikke nde vente, at Nogen her vilde tænke paa mig, var t ligesom en Stemme sagde mig, at hun erindrede ı vilde Legekammerat. Og nu hendes Ord i For- ldbag, hendes Glæde ved at see mig — nei, Jacob! ı bliver desperat derover.

Jacob (afsides).

Det er ogsaa Satan til Qvindfolk!

Nicolai.

Men lad hende kun foretrække den Hallunk for ig! Er det fordi han har det Par Skillinger efter aderen, saa har hun gjort feil Regning. Hun og

Nicolai.

Det gjør mig ondt, jeg ikke kan tale bedre om hende. Naar man som hun kan forlove sig med To paa eengang —

Jansine.

Men det har hun jo ikke gjort. Hvor kan du troe det? Hun er jo uskyldig og har slet ikke vidst, at Fa'er lige med Eet vilde forlove hende med August.

Nicolai.

Hvad er det du siger?

Jansine.

Veed du da ikke, hun gaaer og sørger og græder og er fortvivlet —?

Nicolai (henrykt).

Hvad? græder hun? Den velsignede Glut! Er hun fortvivlet? Hahaha! Det kan jeg lide! — Har jeg da virkelig gjort hende Uret?

Jansine.

Javist har du. — Naa, der kommer hun selv. Nu kan du høre hvad hun siger.

(Antonie kommer ind med en Kurv med Theetøi, som hun sætter fra sig.)

Nicolai
(iler hen til hende).

Er du mig tro, Antonie? Elsker du som før din gamle Legekammerat?

Antonie.

Jo, du fortjener det rigtignok, saa forskrækket du gjorde mig før.

Nicolai.

Bliv ikke vred, at jeg miskjendte dig. Nu er jo Alting godt igjen. Nu bliver jeg her og har Tid til at bede dig om Forladelse.

Antonie.

Nu bliver du her! Ja, Courage har du. Men naar Fa'er og Mo'er seer dig, saa faaer du neppe Lov til at blive her.

Nicolai.

Aa, det har ingen Fare. Jeg er inviteret til iaften; og desuden — for at fortælle Jer Alt . . .

Jansine

(afbrydende ham).

Antonie har Ret. Nu skal du gaae. Men om lidt kan du komme igjen, naar de Fremmede er her; saa kan Fa'er og Mo'er ikke være beskjæftigt at sige dig Noget. Hun skal desuden sætte sit Haar og kan ikke staae og snakke med dig.

Nicolai

(efter lidt Betænkning).

Godt da! — Gaae kun ind og pynt dig. Jeg vil ogsaa pynte mig. Om en halv Time er jeg her igjen.

Antonie.

Men bliv dog ikke for længe borte, hvis Fa'e og Mo'er paany skulde plage mig med August.

Jansine.

Det gjør Fa'er og Mo'er ikke. Adolf taler me dem; og de gjør Alt hvad han siger.

Nicolai.

Ja, jeg har mit Logis her i Nærheden; saa je kan snart være her. — Farvel, Smaapiger! Og naa jeg kommer igjen, skal jeg selv tale med Fa'er o Mo'er, og — her er min Haand — det skal hjælpe

(Gaaer ud ad Hoveddøren.)

Antonie.

Han er saa modig paa det, at han ikke hviler før Fa'er og Mo'er kaster ham ned ad Trapperne.

Femte Scene.

Jansine. Antonie. Skaarup (i sorte Klæder og hvid Vest) Adolf.

Skaarup

(trædende ind i Samtale med Adolf).

De veed, at jeg har megen Respect for Deres Mening og agter Deres ædle Grundsætninger. Men nu at kalfatre Sagen om, kan hverken passe sig for mig eller for min Datter. (Høit, til Jansine og Antonie.

Gaae I kun ind og hjælp Jeres Mo'er med Paaklædningen; og lad Pigen sætte Alting ind.

Antonie.

Nu gaaer jeg. (Afsides til Adolf.) Hvad sa'e Fa'er?

Adolf
(trækker paa Skulderen).

Endnu er han uboielig.

Antonie (til Jansine).

Der kan du see.

(Hun og Jansine gaae ind.)

Skaarup (til Adolf).

De kan troe mig, den Godhed, Pigebarnet har for Nicolai, er kun Flyvegriller, der vil gi'e sig, naar hun ikke seer ham mere; og det skal jeg nok sørge for.

Sjette Scene.

Skaarup. Adolf. August. Siden fremmede Herrer og Damer. Madam Skaarup. Jansine. Strax i Begyndelsen af denne Scene, inden de Fremmede ere komne, sætter en Pige Maskinen paa Bordet og ordner Theetøiet.

August (omklædt).

Jeg seer, jeg er en af de Første.

Skaarup.

Ja, du er en accurat Mand. Men nu kan vi ogsaa ret strax vente vore Fremmede.

August.

Hvad mener Onkel om Antonie? Tør jeg gjøre mig Haab?

Skaarup.

Vær du kun aldeles ubekymret.

August.

Jeg kan heller ikke troe, at en Pige som Antonie kan have Inclination for et Menneske, der har flakket om saa længe uden at man har hørt et Ord om ham. Gud veed, hvad han er for en Udhaler — Onkel burde forbyde ham Huset.

Skaarup.

Ja, det har jeg stærkt isinde. — Naa, der banker det. Der har vi vore Gjæster.

(Tvende Herrer med deres Damer komme ind. Indbyrdes Complimenter. De Fremmede gratulere Skaarup.)

Skaarup.

Tak, Tak! Værsgod og sæt Dem ned. Min Kone kommer paa Øieblikket.

(Madam Skaarup kommer ind fra høire, ledsaget af Jansine. Den første har en moderne, temmelig stor, lyseblaa Silkehat paa, der contrasterer noget med hendes øvrige Paaklædning.)

Første Herre.

Ah, Madam Skaarup! Vi gratulere!

Mad. Skaarup.

Mangetak! — bliv De kun siddende.

(Efterhaanden komme flere Fremmede, hilse og gratulere. Damerne tage Plads med Mad. Skaarup ved Theebordet. Nogle af Herrerne sætte sig hos dem; Andre opholde sig i Forgrunden hos de Samtalende. Jansine, Pigen og siden Antonie tage sig af Opvartningen.)

Anden Herre
(kommer frem med Skaarup).

Hør, Skaarup, var det dig, der i forrige Uge havde Bud hos mig og vilde laane mine Heste og Vogn til at kjøre Brænde?

Skaarup.

Jo, det var. Men jeg fik dem ikke. Du bad mig undskylde.

Anden Herre.

Saa? Det maa have været en Feiltagelse. Send du kun Bud efter dem. Det kan du nok begribe, at dem kan du faae, naar og saa tidt du vil.

Skaarup.

Ja Tak, ifald jeg skulde trænge dertil.

Tredie Herre
(en corpulent Mand, kommer hen til Skaarup og siger pustende:)

Goddag du, Skaarup! Gratulerer!

Skaarup.

Naa, det var smukt af dig, at du saae op til mig. Vi har da ikke seet hinanden i mange Tider!

Trebie Herre.

Jeg havde aldrig saa snart hørt om denne lykkelige Begivenhed, før jeg sa'e til min Kone: Vi maae derop og gratulere. Skaarup er en Mand, der fortjener denne Lykke. Det er sandt; det har jeg sagt. Jeg veed Ingen i hele Byen, jeg under det som dig. For du er ikke af de Mennesker, der lægger sine Penge under Laas og Lukke og ikke taaler, at en Anden saa meget som seer paa dem. Naar du har Noget, har dine Venner ogsaa Noget. — Har jeg Ret i hvad jeg siger?

Skaarup.

Det forstaaer sig, man skal tænke paa sine Medmennesker.

Trebie Herre.

Hør nu, Skaarup — hvad jeg vilde sagt og mens jeg husker det — du kunde ved samme Leilighed gjøre mig en Tjeneste. Jeg kommer i næste Uge til at bruge et Par hundrede Daler; dem kan du lade mig faae.

Skaarup.

Vent nu til jeg faaer lidt mere Luft og kan røre mig bedre, saa tænker jeg nok, det la'er sig gjøre.

Trebie Herre.

Jaja — som sagt — før i næste Uge bruger jeg dem ikke.

Første Herre
(der kommer frem paa den anden Side af Scenen med August og Adolf, Alle drikkende Thee).

Hr. Skaarup maa kjende denne Sag. Den faldt etop ind paa den Tid der var Tale om at han vilde id i Grosserer-Societetet. Og kjender jeg ham ret, r han ikke af de Folk, der glemmer Noget.

Skaarup.

Hvad er det jeg skal vide?

Første Herre.

Vi taler om Kammerraad Grenaa og hans Pro-ct at gifte sig.

Tredie Herre.

Kammerraad Grenaa? Ham kjender jeg ikke.

Første Herre.

Det er ham med Pengene. Husker De ikke, m havde faaet en stor Arv, som han kort efter istede i en Proces?

August.

Naa, det er altsaa ikke ham med Pengene.

Første Herre.

Jo Gu' er det... det vil sige, det er ham, der istede dem. Nu paastaaer jeg, at han efter Be-emmelsen skulde giftes med en rig Enke fra Jylland, en som var tilaars. Hun kom hertil og leed Skib-

brud ved Dragø, men slap derfra. Men Den, d
ikke vilde tage hende, det var Kammerraaden.

August.

Maaskee han ikke skjøttede om havarerede Vare

Tredie Herre.

Hahaha! — Eller Konen var ham for gamm

Første Herre.

Nei, hun var ikke gammel nok. Luren havd projecteret at arve hende. — Men nu spørger j Dem, Hr. Skaarup, der er en Mand, hvis Ord ma tilforladelig kan lide paa, er det ikke sandt, at d virkelig var Noget om det Partie?

Skaarup.

Jo, det kan De sige mig efter. Jeg har sel havt Meget at skaffe med denne Sag. Han snakket syv Lange og syv Brede for mig. (Tillidsfuld.) Me jeg er ikke af dem, man kan spise af. Jeg sa'e han Sandheden glatvæk.

Første Herre.

Ja, hos Dem kom han til den Rette!

Skaarup.

Men siden vilde Enken ikke have at gjøre med ham.

Første Herre
(til en af de Andre).

Der kan De see, jeg havde Ret.

(De Fremmede adsprede sig igjen i Baggrunden.)

Syvende Scene.

De Forrige. Nicolai, omklædt efter engelsk eller amerikansk Mode. Ved hans Indtrædelse hilses han af de Tilstedeværende. Siden Antonie.

August
(gaaer hurtig hen til Skaarup).

Hvad synes Onkel? der er Nicolai. Han har den Uforskammenhed at komme her.

Skaarup.

Hvad? — Ja, saa min Sjæl er det ham.

August.

Skulde jeg ikke paa en god Maade vise ham Døren?

Skaarup.

Nei, nei! det gaaer ikke an. Det gale Menneske var istand til at gjøre Optøier.

Nicolai
(efterat have hilst paa Selskabet, gaaer hen til Skaarup).

Min Pleiefa'er har vel Intet imod at jeg kommer iaften efter Indbydelsen?

Skaarup.

Har jeg indbudt dig, saa er det naturligt, du kommer.

(Gaaer hen i Baggrunden til de Fremmede.)

Jansine

(kommer frem paa den anden Side med Adolf).

Hvad Nicolai seer net ud i de Klæder. Man skulde ikke see paa ham, at han er Styrmand.

Adolf.

Min bedste Jansine! deri er intet besynderligt. — I England og Nordamerika klæder den simpleste Matros sig med en vis Elegance.

Jansine.

Ja, det er sandt. (Klapper ham paa Kinden.) Du er saa klog og saa indsigtsfuld og veed Besked om Alt. — Hør, sig mig, om min nye Kappe klæder mig?

Adolf.

Den klæder dig overmaade godt.

(Antonie kommer ind og hilses af de Nærmeste.)

Nicolai

(gaaer hen til Antonie og siger sagte:)

Kan du see, din Fa'er har tilladt mig at blive her iaften.

August
(træder imellem dem og fører Nicolai til Siden).

Jeg maa sige dig, det er høist upassende, at du, efter hvad her er passeret, vil tale til min Kjæreste.

Nicolai (afsides til ham).

Dersom du ikke skjøtter dig selv, August, saa sætter jeg dig ud af et af Vinduerne.

August (for sig selv).

Det er en brutal Stud. (Trækker sig tilbage blandt Gjæsterne.)

Jansine
(paa den modsatte Side af Antonie).

Du skal ikke være bedrøvet. Det bliver nok godt. — Søde Antonie! sig mig, om min Kjole sidder godt.

Antonie.

Jo, den sidder godt.

Jansine.

Hør, lad os give Nicolai en Kop Theevand. Han er jo lige saa god som de Andre, Tag du Bakken og bring ham det. (Under det nærmest Følgende bringer Antonie Nicolai en Kop Thee.)

Ottende Scene.

De Forrige. Madam Rust.

Mad. Rust
(kommer forstyrret og hastig ind, og seer til alle Sider uden at hilse).

Er Hr. Skaarup her? — Jeg maa paa Dieblikket tale med Hr. Skaarup.

Jansine.

Fa'er! der er vor egen, lille Madam Rust og vil tale med dig.

Skaarup (kommer frem).

Med mig? Her er jeg.

Mad. Rust
(tager ham ugeneert ved Armen og fører ham til en af Siderne).

Maa jeg ikke see Deres Classe-Lotterie-Seddel?

Skaarup
(tager den frem af en Brevtaske).

Med Fornøielse. — Vil De see hvad Devise vi har?

Mad. Rust
(efter at have betragtet Sedlen, udbrydende).

Jo, det er kun altfor vist! — Jeg elendige Menneske!

Skaarup.

Hvad er vist?

Mad. Rust
(uden at agte hans Ord).

Hvor har jeg havt mine Sandser! Hvor kunde gaae saaledes!

Skaarup.

Men, Madam Rust, hvad er der paafærde?

Mad. Rust
(ærgerlig og halvsagte).

Aa, der er ikke Andet paafærde, end at De ikke r vundet en Skilling.

Skaarup.

Gud bevare os! Hvad siger De? Ikke vundet?

Mad. Rust (høiere).

Nei, ikke vundet. Jeg synes, jeg taler tydenok.

Skaarup.

Men det er jo en skrækkelig Historie.

August*)
(nærmer sig urolig til Mad. Rust).

Er der noget galt med Gevinsten, Madam?

Mad. Rust.

Der er det Gale derved, at der slet ingen er lden.

*) Adolf. Jansine. Skaarup. Madam Rust. August. Antonie. Nicolai.

August
(slaaer Hænderne sammen).

Nu har jeg hørt Mage!

Jansine
(urolig til Skaarup).

Hvad er der skeet, Fa'er?

Skaarup
(der har staaet stille og nedslaaet).

Vi har Intet vundet, Barn! ikke en Skilling!

Jansine
(med begyndende Graad).

Intet vundet . . . Adolf! søde Adolf! hvad synes du?

Adolf
(bestyrtet, men dog fattet).

Det er jo saare ubehageligt.

Antonie
(ængstelig til Nicolai).

Hører du hvad de siger, Nicolai? Vi har ikke vundet.

Nicolai
(der i god Ro drikker en Kop Thee).

Jeg hører. (Afsides.) Gud veed, hvorledes det vil spende af.

(Selskabet er imidlertid blevet opmærksomt. Enkelte have nærmet sig. Der bliver uroligt ved Theebordet. Madam Skaarup reiser sig og gaaer hen til sin Mand.)

Mad. Skaarup.*)

:n, Mand! kan jeg troe hvad der siges?

Skaarup.

t er kun altfor vist.

Mad. Skaarup
(til Mad. Rust).

store Gud! hvorledes er det gaaet til?

Første Herre
(til Mad. Rust).

her indløbet en Feiltagelse?

Mad. Rust.

, det kan jo ikke nytte at dølge det. Det
engang frem.

Mad. Skaarup
(i Bevægelse).

n hvorledes er det gaaet til? Hvorledes har
: muligt.

Mad. Rust.

Gud, det er gaaet saaledes til, at Bagtallet 280
:, men saa, da Fortallet blev trukket, blev der
n Trængsel og Tumult hvor jeg stod, at jeg
t tilbage og ikke kunde agte nøie paa; for et

---

lf. Jansine. Skaarup. Madam Skaarup.
dam Rust. August. Antonie. Nicolai.
labet placerer sig bagved og paa begge Sider.

Par svære Mennesker stod foran mig. Og saa spurg jeg en Mand, jeg kjendte, der stod lige ved mi Var Fortallet ikke 55? og saa svarede han: Jo, lil Madam. Hvorpaa jeg blev ganske underlig tilmo og sagde: Var da det Hele 55 og 280? hvortil h svarede: Jo, lille Madam; men mig hjælper d ikke. — Derpaa blev jeg som ude af mig selv, m vilde dog endnu forvisse mig. Saa, da Folk adspred sig, gik jeg hen til en af Skriverne, tog ham i mi Sindsbevægelse ganske haardt i Armen og sagde: ikke 55 og 280 trukket ud med det store Lod? — hvortil han svarede: Javist! javist! — men det fo staaer sig, Mennesket var jo dengang beskjæftiget o blev maaskee fortredelig. Men saa for lidt siden faa jeg en Afskrift af Listerne, og saa seer jeg til mi store Forskrækkelse, at det store Lod er ikke 55, me 53 og 280 . . . .

Mad. Skaarup.

Nu har jeg hørt det med!

Mad. Rust.

Og saa skyndte jeg mig strax op paa Comptoir for at faae Visshed — jo, det var kun altfor vist!

Skaarup.

Madam Rust, der har De spillet mig et slem Puds.

Mad. Rust.

Jeg er jo saa uskyldig som....

Mad. Skaarup (opbragt).

Aa, skal en fornuftig Kone som De saadan rende
ed Liimstangen? De maa skamme Dem som De har
aret Dem ad.

Mad. Rust (vred).

Nei, hør nu, Madam Skaarup! Urimelig maa
e ikke være. Hvem er det, der risquerer meest ved
nne Historie — De eller jeg?

Skaarup

(tysser paa dem).

Ja, lad os nu ikke ovenikjøbet komme op at
ændes; dermed ere vi ikke hjulpne. Vi maae søge
finde os i hvad der ikke kan være anderledes.

Anden Herre.

Det gjør mig min Sjæl ondt for dig, Skaarup.

Første Herre.

Aa, det er en Skandal! (Afsides med Latter til en
ame.) Det er en ypperlig Historie!

Damen (afsides til ham).

Jeg vil have godt af den i 14 Dage.

Anden Herre
(til Skaarup).

Jeg hører op til dig imorgen og seer, hvorledes du har det. Nu trænger du til Ro. Adieu, Skaarup.

Skaarup.

Ja, du har Ret; jeg behøver Ro.

Damen.

Min Mand og jeg vil ogsaa anbefale os. Vi seer Dem vel snart hos os, (lidt spids.) naar De er kommet Dem efter denne Begivenhed.

Tredie Herre.

Det var jo dumt, Skaarup! Jeg havde ret troet, at vi To skulde havt det saa godt sammen. Men det kan jo komme en anden Gang — og lad mig det saa vide. — Naa, adiøs!

(Efterhaanden tage alle de Besøgende, med Undtagelse af Nicolai, Afsked, og ledsages til Døren af Familien.)

Nicolai
(i Forgrunden, paa den ene Side).

Det lader til, her bliver god Plads.

August
(i Forgrunden, paa den anden Side).

Det skal arrivere mig! Denne Madam Rust — jeg kunde lægge hende i en Morter, og støde hende til Marmelade!

Mad. Rust
(gaaer op og ned, rystende paa Hovedet).

Hvad skal der nu blive af ... jeg bliver saa vist ruineret som blot Noget —!

Jansine
(kommer tilbage med Adolf).

Søde Adolf! den Ulykke overlever jeg ikke!

Adolf.

Min bedste Jansine! Vi maae fatte os.

Skaarup*)
(der kommer tilbage efterat alle de Fremmede er gaaet).

Ja, Børn, nu maae vi vise Conduite. Gevinsten maae vi slaae os ud af Hovedet; og Enhver maa vende tilbage til Sit. Naar Alt kommer til Alt, er' vi de samme som før.

Mad. Rust.

Ja, Hr. Skaarup! det er Altsammen meget godt. Men De maa ikke tage mig det fortrydeligt op. Jeg har forstrakt Deres Kone med en betydelig Sum.

Skaarup.

Hm! hm! — Ja, Gud veed hvordan jeg skal udrede den!

*) August. Jansine. Adolf. Madam Skaarup. Skaarup. Madam Rust. Antonie. Nicolai.

Mad. Rust.

Da maa den rigtig udredes og det strax. Naar man som jeg sidder Enke og ikke har mere end det Nødvendige, saa kan man ikke taale Tab.

Mad. Skaarup.

De har ikke nødig at være saa bange for Deres Penge. De skal nok blive betalt.

Mad. Rust.

Andet forlanger jeg heller ikke. Men Deres Mand har kjøbt mit Huus; og dette Kjøb bør ikke gaae tilbage.

Mad. Skaarup.

Det skal heller ikke gaae tilbage. Vær De kun ganske rolig. Vor Svigersøn August vil tilfredsstille Dem baade med det Ene og det Andet.

August.

Jeg, kjære Tante? — Saa veed Tante da ikke hvorledes mine Hænder ere bundne. Næsten Alt hvad jeg har, staaer fast og uopsigeligt. — Nei, jeg kan aldeles ikke.

Nicolai (afsides).

Det kan jeg lide, min Dreng! Du svarer til mine Forventninger.

Skaarup

(der har gaaet urolig op og ned).

Hm! hm! — hvad skal jeg gribe til — hvorledes

al jeg hitte ud af — Nei! hvad der er at gjøre ed alt dette, seer jeg sandt for Herren ikke.

Adolf

(gaaer hen til ham).

Berolige Dem, Hr. Skaarup! Endnu er ikke Alt ibt. Jeg haaber at kunne finde Raad.

Skaarup.

Aa Gud — hvorledes vil De —

Adolf.

De veed, det er min største Glæde at hjælpe ine Medmennesker. Jeg finder heri mit Livs skjøn- 'ste Kald. Omtrent saa meget som Madam Rust's ordring beløber sig til, har jeg en Tid havt lig- nde. Det var sandtnok bestemt til engang at sætte o for. Men jeg er overbeviist om, at min kjære nsine ganske bifalder min Beslutning.

Jansine

(tørrer Øinene og kysser ham paa Kinden).

Gjør du som du synes, Adolf! Hvad du gjør altid velgjort.

Antonie.

Det var smukt af dig, Adolf. Ja, af dig har ikke taget feil.

Skaarup.

Ja, det er i Nøden, man skal kjende sine Ven- r. Men, min retskafne Ven! jeg kan ikke tage

mod Deres Tilbud. Hvad De har sparet sammen Aar og Dag —

Adolf (i Bevægelse).

Tael ikke herom! En bedre Anvendelse af dis Penge kjender jeg ikke. Det er en Anvendelse, de gjør mig lykkelig. — Nei, nei! De faaer mig ikk fra min Beslutning. Bevidstheden at gjøre en go Gjerning er mig altfor dyrebar. — Nu gaaer je hjem og henter den lille Sum; og naar jeg komme tilbage, skal enhver Sky være forjaget fra Dere Pande. (Gaaer hurtig.)

August (afsides).

Naa, der er han kommet paa sin rette Boldgade

Antonie
(afsides og bedrøvet til Nicolai).

Hvad siger du til alt dette, Nicolai?

Nicolai.

Jeg siger, det skal Altsammen blive godt endnu Vent lidt og lad saa mig raade.

Antonie.

Ja, du troer, din Courage kan gjøre Alt.

August (tager sin Hat).

Kjære Onkel, jeg vil anbefale mig. De veed, hvor megen Deel jeg tager i Deres Skjebne; men, da jeg dog ikke kan hjælpe —

Nicolai (afsides).

Aha, der har jeg ham! (Høit.) Vil du forlade n Kjæreste, August? Det er ikke smukt.

Mad. Skaarup.

Aa, han bryder sig vel stort om sin Kjæreste.

August.

Oprigtig talt, kjære Tante — jeg har hele Ef- :middagen fortrudt hos mig selv, at jeg vil tvinge ntonie til en Forbindelse, hun er imod. Jeg troer, ; gjør hende en Tjeneste ved at bryde et Baand, r er indgaaet mod hendes Ønske. Det vil du vist lv erkjende, Antonie —

Nicolai (sagte til Antonie).

Siig, nu vil du nok have ham.

Antonie (sagte til ham).

Er du ikke ret klog? (Høit.) Ja, jeg græder just ke, naar du forlader mig.

Skaarup.

Gaae du kun, August. Jeg forlanger ikke, at)get Menneske skal dele vor Vanskjebne; og jeg kan :e fortænke dig i hvad du gjør. Antonie er en god ige, der vel kan forsørges paa anden Maade. Du fri for dit Ord.

August.

Men det skulde smerte mig meget, om Onkel ivlede om mine rene Hensigter —

Skaarup.

Vist ikke.

August.

For dig, Antonie, har jeg lykkeligviis ikke nødig at gjøre Undskyldninger. Det er din egen Villie. Og et Menneskes Villie er hans Himmerig. — Adieu, Onkel! Adieu, Tante! (Gaaer.)

Antonie (eftertænksom).

Jeg havde dog ikke troet, at August var saa slet.

Skaarup.

Det er Verdens Gang, mit Barn. Naar det gaaer skjævt for os, vender alle Folk os Ryggen. (Bliver Nicolai vaer og siger sagtmodig:) Er du her endnu, Nicolai? Ja, du har Intet ventet, Intet forlangt af os, da vi bildte os ind at være rige, saa jeg kan begribe, du holder det længere ud hos os. Bliv du kun, min Dreng! og kom saa tidt du har Lyst. Meget beholder jeg vel ikke tilovers; men vel saa Meget, at der er lidt til dig med.

Nicolai
(griber rørt hans Haand).

Min kjære, kjære Pleiefa'er! Vær ikke saa nedslaaet! Alt skal endnu blive godt. Gud være lovet, det staaer i min Magt at formilde dine Kaar.

Skaarup
(der har været fordybet i sig selv, seer distrait iveiret).

Hvad mener du, min Dreng?

Nicolai.

Først nu kan jeg betroe Eder hvad jeg hele Dagen over al den Tummel, her var i Huset, hverken har havt Lyst eller Mod til at tale om. Og iaften har jeg tiet med Flid, for at I kunde lære Den at kjende, I havde bestemt til Jeres Antonie.

Skaarup (opmærksom).

Hvormed har du tiet?

Antonie.

Tael, Nicolai! Jeg er nærved at døe af Utaalmodighed.

Nicolai
(til Madam Skaarup).

Husker du endnu den Dag, da jeg havde sagt Adieu til Jer Allesammen og skulde gaae ombord? Jeg stod ude ved Kjøkkentrappen og vilde af Trodsighed ikke, at I skulde see, jeg græd. Saa kom du, Pleiemo'er, ud til mig, gav mig en lille Pung med Penge og sagde: „Der er ti Rigsdaler i Sølvmønt, Nicolai! Naar du holder godt Huus med dem, kan du komme langt." Og saa græd du og kyssede mig paa Panden og sagde: „Før dig godt op blandt Fremmede, at vi engang kan have Glæde af dig."

Antonie.

Nei, velsignede Mo'er! gjorde du det?

Mad. Skaarup.

Lad mig i Ro, Barn! Det er vel Noget at tale om, at jeg gav ham de Par Skillinger. En Narrestreg var det af mig. Han har vel svire dem op det første Sted han kom i Land.

Nicolai.

Nei, nei, det har jeg ikke. Jeg har holdt godt Huus med dem; og Gud har velsignet den lille Sum. Bliv ikke vred, Mo'er! — men du havde ofte været streng mod den vilde Krabat, og jeg havde ikke det bedste Øie til dig. Men da du nu lige paa det Sidste viste dig saa god imod mig — jeg havde jo aldrig været saa rig — saa løb Øinene over paa mig, og jeg — for du veed, jeg var stolt og ærekjær — jeg lovede helligt, du skulde ikke fortryde din Godhed. Nu, som sagt, Gud har holdt sin Haand over mig og de 10 Rigsdaler. Vi ere begge vorede godt. Jeg vil ikke kjede Jer med min Historie, hvordan jeg faldt ned engang fra Merset, brak Armen og blev lagt ind i Hospitalet i Boston; hvorledes Kjøbmanden, vi havde bragt Varer, tog mig til sig, sørgede for mig og tog mig paa Comptoiret; hvordan han var tilfreds med mig og gjorde mig til Supercargo paa et af sine Skibe; hvordan han endelig gav mig Part i Handelen. Om alt dette en anden Gang. Kun saa meget nu, at

Skibet hvormed jeg er kommet, en stolt Tremaster, og hele Ladningen er min Eiendom.

Alle.

Din Eiendom!

Nicolai.

Ja, og endda har jeg Noget tilovers i Boston.

Skaarup.

Men Gud bevares, Nicolai! saa er du jo en hovedrig Mand!

Nicolai.

Ja, jeg er rig! Jeg siger det med en Glæde, jeg ikke kan beskrive. Jeg er rigere end Stormogul. Thi jeg er rig i den Glæde, jeg kan berede Jer Alle. — Pleiefa'er! al din Nød skal nu afhjælpes. Du kan disponere over Alt hvad jeg har.

Skaarup.

Nei, min Søn! det kunde jeg ikke forsvare.

Mad. Rust.

(der har siddet afsides i sine egne Tanker, nærmer sig).

Det er jo isandhed høist mærkværdigt.

Nicolai (til Madam Rust).

De, Madam, kan i god Ro gaae ned til Deres. Om en Time skal jeg være hos Dem; og alle Deres Fordringer skal tilfredsstilles.

Mad. Rust.

Ih, saa meget haster det heller ikke —

Nicolai.

Som jeg siger: naar De vil gaae ned og oppebie mig —

Mad. Rust.

Det skal være mig en stor Ære at see Dem hos mig. — Jeg anbefaler mig og ønsker Dem Alle til lykke til den glædelige Omskistelse. (Afsides, idet hun gaaer.) Han er rigere end Stormogul!

(Gaaer.)

Skaarup.

Men — men — jeg er ganske confunderet. Hvorfor er du da kommet her i Huset som simpel Styrmand?

Antonie.

Ja, det har jeg hele Tiden villet spurgt om.

Nicolai.

Tilgiv mig! Jeg vilde see, om I holdt af mig for min egen Skyld; om I tog godt imod mig.

Skaarup.

Hm! — jeg husker saa Skam ikke. Tog vi dig daarligt imod dig?

Nicolai.

Nei, nei! Under de Omstændigheder kunde det ikke være anderledes; det seer jeg nu. Og Antonie tog imod mig som en Engel fra Himlen.

Jansine.

Fa'er! det er bestemt Adolf, der kommer. Han vil blive glad. (Gaaer hen til Døren.)

Niende Scene.

Adolf. Skaarup. Madam Skaarup. Nicolai. Jansine. Antonie.

Adolf
(iler med Hast og i Bevægelse hen til Skaarup).

Hr. Skaarup! jeg bringer de bedste Tidender. Den Sum, jeg har lovet Dem, har jeg hos mig —

Skaarup.

Nei, min kjære, bedste Ven! gudskeelov nu kan jeg —

Adolf.

Jeg be'er Dem, intet Afslag! — Men min Hovedforretning staaer tilbage. Jeg gjentager nu, og med mere Grund end før, min forrige Bøn: foreen Deres Antonie med Nicolai!

Skaarup.

Nicolai med Antonie? Ja, hvem siger, at Nicolai nu —

Adolf (i samme Spænding).

Netop nu, Hr. Skaarup! (Vender sig med en vis Høitidelighed til Nicolai.) Jeg bringer Hr. Reiersen en

behagelig Efterretning. Det er lykkedes mig ved en af mine Venner at skaffe Dem en Ansættelse her i Byen. Da jeg kom hjem, fandt jeg et Brev, at De er udnævnt til Extra-Rulleskriver ved Holmen.

Nicolai.

Hvad? jeg Extra-Rulleskriver ved Holmen! Det skulde Pokkeren være.

Antonie (med Latter).

Nei, det er fortræffeligt! — Du er dog en redelig Sjæl, Adolf. Men nu behøver Nicolai ikke denne Post.

Skaarup.

Deri har Antonie Ret; skjøndt det er ellers en god Post.

Adolf.

Men jeg forstaaer ikke —

Nicolai.

Hør, kjære Hr. Adolf! De er en prægtig Mand, som jeg holder meget af og idag har lært at have al Agtelse for; men den Post maa De min Sjæl skaffe mig af med igjen.

Adolf.

Jeg begriber blot ikke —

Jansine.

Jeg skal forklare dig Alt. Jeg vidste nok, du vilde sætte det igjennem. (Til Nicolai.) Der kan du

re, hvad det er for et sjeldent Menneske! — Kom, Adolf, og lad mig fortælle dig —

Nicolai.

Men i een Ting har Hr. Adolf Ret. Naar ine Pleieforældre virkelig ville forene mig med Annie —

Skaarup.

Ja, derimod kan jo hverken min Kone eller jeg hvende Noget; og jeg skulde næsten troe, at Antonie ller ingen Indvendinger vil gjøre.

Antonie.

Kjære Fa'er! Nicolai og jeg har altid holdt af nanden.

Skaarup (forener dem).

Ja, saa var det Synd at sætte sig derimod.

Nicolai.

O, Antonie! du veed ikke hvor lykkelig jeg føler g!

Tiende Scene.

De Forrige. Jacob Baadsmand.

Jacob
(gaaer hen til Nicolai).

Med Forlov, Hr. Reiersen! Barkassen er klar.

Nicolai.

Fanden ivold med Barkassen! Nu bliver jeg her. Glæd dig, Jacob! Jeg er forlovet med min Pleiesøster.

Jacob.

Med min forrige Rhederes Datter — ja, det er der Raison i. Jeg har den Ære at gratulere.

Nicolai.

Naa, og du, Jacob — nu kan jeg vel ogsaa gratulere dig. Vil din Kjæreste i Nyboder gifte sig med dig?

Jacob.

Nei, Hr. Reiersen! hun var lovlig undskyldt; desformedelst hun var allerede gift.

Nicolai.

Arme Tyv! det gjør mig ondt for dig.

Adolf

(nærmer sig Nicolai).

Nu kan jeg gratulere Dem dobbelt. Jansine har forklaret mig Alt.

Skaarup.

Ja, Børn, vi vil have Meget at forklare og fortælle hverandre for lang Tid. Vi har i faa Timer oplevet Mere end Andre i flere Aar. Men saa meget seer jeg dog, naar I fra Begyndelsen havde fulgt mit Raad og sat Sørensens 300 Rigsdaler i Spare-

kassen, saa var vi sluppet fri for mange Brydderier. Vi havde ingen Lotteriesseddel taget, ikke bildt os ind at være rigere end vi vare, ikke robet os ind i Gjæld, og allermindst kjøbt Huse.

Antonie.

Ja, Gud! naar jeg tænker paa alt dette! — Men een Ting har vi dog vundet ved Lotteriesedlen.

Skaarup.

Hvad er det?

Antonie.

Mutter har faaet en ny Hat.

Skaarup.

Ih, hvilken Passiar! — (Til Publicum.) Høistærede Publicum! bryd Dem ikke om hvad den Smaa siger. At min Kone har faaet en ny Hat, vilde være en daarlig Moral af saa mange, besynderlige Omskiftelser. Derimod holder jeg mig til mit gamle Sprikvort: Naar Enden er god, er Alting godt. Men, om denne Moral skal gjælde iaften, overlade vi som billigt til det høistærede Publicums gunstige Dom.

Kjærlighed og Politie,

Vaudeville i een Act.

Opført første Gang paa det kongelige Theater den 18de November 1827.

(Omarbeidet.)

Personerne.

Kammerraad Paaske.
Amalie, hans Søsterdatter.
Carl Assens.
Kaspar, hans Tjener.
Værten i Gjæstgiverstedet „Elephanten".
Johanne, Pige sammesteds.
Zwiebel }
Flink } Bryllupsgjæster.
Krebs }
Første Politiebetjent.
Anden Politiebetjent.
En Pige.

Chor af Bryllupsgjæster, Vægtere og Byens Folk.

Scenen er i Kjøbenhavn. Handlingen begynder om Aftenen og varer ved ud paa Natten.

Første Scene.

:. Ved den ene Side mod Baggrunden en Fløi af Gjæst-
;iverstedet „Elephanten", stærkt oplyst.

:l Assens, i Reisekappe, og Kaspar, der bærer paa en
dsæk, komme hurtigt ind. Siden endeel Folk fra Byen.

Carl.

Mel. Nott' e giorno faticar. (Don Juan.)

Vi er' frie! Victoria!
Lykkeligt vi slap derfra!

Kaspar.

Herre! hør dog blot et Ord!
Kjolen samt et Silkefoer . . .

Carl.

Hvilken Gud skal jeg paakalde?
Hvo har ført mig paa min Vei?

Kaspar.

Nei, nei!
Jeg er Pokker sluppen ei!
Kjolen, ak, til Frøken Malle,

at turde sætte sig bag op. Det vilde jeg ikke gjerne nægte ham, skjøndt han sandtnok saae noget lumpen ud. Da vi kjørte forbi en Kro, seer jeg en Ridehoppe bunden udenfor, som jeg kunde kjende tilhørte Kammerjunker Lindbahl, og for blot at sige ham to Ord, lod jeg Kudsken holde, sprang ned af Vognen og løb ind —

Kaspar.

Men Herren lod nok sin Overfrakke ligge i Vognen, og i den stak nok Brevtasken med Pengene i.

Carl.

Ja, det var Ulykken. Da jeg strax efter kom tilbage, var baade Frakken, Pengene, og den Slyngel, jeg havde taget op i Vognen, Fanden ivold; og Kammerjunkerens Hoppe ovenikjøbet. Du seer da nu, at min Formynder har Grund nok til at være vred paa mig, og at vi siden den Tid ikke godt kan være gode Venner.

Kaspar.

Men jeg har ladet mig sige, at Herren har tilbudet ham fuld Erstatning for Pengene.

Carl.

Det vil han ikke modtage. Han siger, jeg er ikke fuldmyndig og kan ikke raade over min Formue. Men det er kun Udflugter. Han veed nok, at jeg

aldrig vil lade ham lide et saa stort Tab. Men han vil forpurre Partiet mellem Amalie og mig, uagtet vi med hans eget Samtykke have været forlovede næsten et Aar. Jeg veed ret godt, det er kun derfor, han er reist hertil og har tvunget hende at tage med. Men han kjender mig ikke ret, naar han troer, jeg lader mig afskrække af saa Lidt. Om han saa førte hende med sig til Rusland, til Siberien, jeg skulde finde Vei til hende.

Kaspar.

Ja, nu kan jeg forstaae. Men — ja, endda forstaaer jeg min Sandten ikke, hvorfor vi skulde luske os saa hemmeligt ind i Byen, saa seent paa Aftenen, og hvorfor Ingen maa vide vort Navn.

Carl.

Klokker!

Kaspar.

Deres Ord i Ære — men jeg synes dog, at Kammerraaden, om han ogsaa er nok saa vred paa Herren, ikke kan forbyde Dem at reise til Kjøbenhavn og tage ind hvor De har Lyst.

Carl.

Jo, der er eet Sted, hvor han kan forbyde mig at tage ind, og det er hans egen Stue; men det er just der jeg har stor Lyst til at indfinde mig. —

Anden Scene.

Skjænkestue hos Gjæstgiveren. I Baggrunden Fløidøre, hvorfra nu og da høres Musik, Skaaler, Hurra o. s. v. Døre til Siden.

Johanne

(kommer ind fra Siden og lytter ved Døren i Baggrunden).

Det er da ogsaa kjedeligt, at jeg skal være her alene, mens Bryllupsgjæsterne ere nærved at vende op og ned paa hele Huset derinde. Hør, hvor de klinke og raabe Hurra! Nu drikke de den rige Bryggerenkes Skaal — ja hun kan sagtens tale med. — Gid Døren blot stod paa Klem, at jeg kunde kige lidt ind til dem; men det kan Jomfruen ikke lide — eller hvad jeg vilde sige, Madam Blaar; for nu maa hun jo ikke længer være Jomfru. — Gjæster er her heller Ingen af. Naar endda den kjønne Hosekræmmersvend vilde komme. Jeg synes, han kunde gjerne see ind til os iaften, om ikke for min Skyld, saa for al den Commers vi har. (Græbefærdig.) Men jeg er mutters alene.

Mel. Bedste Mamma! vredes icke.

Her i dette Huus logerer
Mangen munter Cavalleer,
Herremænd og Officerer,
Stoie Hver paa sin Maneer.

Men den Værste blandt dem Alle
Hos mig Arme har Logis!
Med at banke paa og kalde
Lader han mig aldrig fri.

Naar jeg vidste, hvad han vil mig,
Skulde han det gjerne faae.
Men saa tidt han taler til mig,
Kan jeg ham ei ret forstaae.

Denne Gjæst, det er mit Hjerte —
Ak, en slem, urolig Gjæst!
Alt hvad jeg af Præsten lærte,
Glemmer jeg for denne Gjæst.

Hvad han hvisker, naar han banker,
Kan jeg, tør jeg ikke troe.
Men for mine dumme Tanker
Har jeg Stakkel aldrig Ro!

Tredie Scene.

Johanne. Carl og Kaspar.

Carl (afsides).

Her er Bryllup! Kjærlighedens Gud har opslaaet Bopæl her! Det skal være mig et godt Varsel. — Kaspar, jeg seer, der staaer en ung Pige derhenne,

hun seer god og skikkelig ud. Forhør dig hos hende, men forsigtigt —

Kaspar.

Lad mig om det, Herre! (Til Johanne). See, god Aften, min lille Pige. Saa alene, mens der er Sviir og Lystighed i hele Huset —

Johanne.

Nu, Een skal jo passe paa Gjæstestuen, og saa ligesaa godt jeg som en Anden.

Kaspar.

Det var kjønt tænkt — det kan jeg godt lide. (Afsides.) Det er min Sjæl et rart lille Pigebarn. (Høit.) Hvad jeg nu vilde sagt og ikke løiet, hvad er det for en Person, Værtens Datter er bleven gift med? Det er da ventelig en kjøn, ung Karl.

Johanne.

Kjøn er han just ikke. Han er lidt vindøiet, og saa halter han noget til den ene Side. Men det mærkes ikke, naar han sidder.

Kaspar.

Nei, det vil jeg min Sjæl troe. Det er ogsaa et stærkt Stykke, at halte, naar man sidder paa en Stol.

Johanne.

Men han staaer sig grumme godt.

Kaspar.

Ja, paa det nær, at han halter.

Carl (afsides).

Nu er han nok kommet i Brøvlehjørnet. (Høit, til
nne.) Mit smukke Barn, her boer jo en Kammerraad
ſe med sin Søsterdatter; de ere vel med til Bryl-
et?

Johanne.

Nei, bevares! De Folk ere altfor fornemme der-
— skjøndt Gud veed, Frøkenen er en Engel og
ikke stor paa det.

Carl (afsides).

Herligt! Denne Pige kan maaskee være mig be-
pelig.

Johanne (afsides).

Hvad det da var et kjønt, ungt Menneske!

Carl.

Hvad Nummer boer Kammerraaden?

Johanne.

Nummer fire.

Carl.

Mon han er at træffe hjemme nu?

Johanne.

Det troer jeg neppe. Han pleier at være i
bben paa denne Tid.

Carl (afsides).

Fortræffeligt! Ja Lykken er mig gunstig. (Høit.) Mit smukke Barn, vil du bevise mig en lille Tjeneste? Vil du bringe Frøkenen en Seddel fra mig? men egenhændig. Jeg skal vise mig erkjendtlig.

Johanne.

Naar jeg blot kan slippe fra Stuen; men jeg tænker, Husbond kommer strax.

Carl
(river et Blad af sin Tegnebog og skriver derpaa).

Men, som sagt, ingen Uvedkommende maa see—

Johanne.

Det har ingen Nød! Det er ikke første Gang, jeg bringer saadanne Billetter.

Carl.

Dog vel ikke til Frøkenen?

Johanne.

Ih, bevares! Men her er aparte unge Folk nok her paa Gaarden, der har grumme meget at tilskrive hinanden.

Carl.

See, der er Billetten.

Johanne.

Ja, der kommer Husbond; saa kan jeg strax gaae.

Carl
(afsides til Kaspar).
Følg med og bring mig strax Svaret.
(Johanne og Kaspar gaae, idetVærten træder ind fra Sidedøren.)

Fjerde Scene.

Carl. Værten. Siden endeel **Bryllupsgjæster.** Tilsidst **Johanne.**

Værten.

Nu har jeg gjort Anstalter til et Par Værelser for Dem, min Herre! Der bliver lagt rene Lagner paa Sengen og luftet ud. Aa, De kommer til at boe som en Prinds! — Men, for Pokkeren, har De endnu Overtøiet paa? De maa min Sjæl ikke genere Dem.

Carl.

Jeg generer mig slet ikke; og derfor beholder jeg mit Overtøi paa.

Værten.

Nu, i Guds Navn, De skal ha'e Deres Villie. Men, inden De gaaer op, drikker De dog et Glas Viin paa min Datters Velgaaende. De veed vel, hendes Bryllup feires iaften; og et Glas Viin gjør godt, naar man kommer ude fra Luften.

Carl.

Jeg ønsker Deres Datter alt muligt Godt. Men

i dette Øieblik kan jeg hverken spise eller drikke pa hendes Velgaaende.

Værten.

Nu, De skal ha'e Deres Villie. Men ind ma De gaae og hilse paa det unge Par og paa Bryl lupsgjæsterne; det er lutter reputeerlige Folk Alle sammen.

Carl.

Undskyld — jeg vilde dog kun forstyrre Selskabel

Værten.

Pakketel! De har alt drukket saa tæt derinde, a de ikke kan forstyrres. Ved en saadan Leilighed spa rer man sig ikke. — Kom nu, det er justement mun tert, naar En kommer til, der, saa at sige, er falden ned fra Skyerne.

Carl.

Ak, Hr. Vært! iaften er jeg slet ikke oplagt til at falde fra Skyerne.

Værten.

Nu, De skal ha'e Deres Villie. Men et lille Glas Viin maa De smage; dertil maa De min Sjæl ikke sige Nei. Vi skal faae det ud til Dem.

Carl (afsides).

Ih, saa gid han sad paa Hekkenfeldt. (Høit.) Som sagt, De maa have mig undskyldt.

Værten.

Saadan lader jeg mig min Tro ikke afspise. il De ikke med det Gode, saa maa jeg til at hente jælp. (Raaber ind ad Døren til Bryllupsgjæsterne.) Na, m ind og hjælp mig!

in halv Snees Bryllupsgjæster komme efterhaanden hastigt ind.)

Chor af Gjæsterne.

Mel. Hopsa-Vals af Sargino.

Høistærede! hvad er der skeet?
Vi er' til Tjeneste beredt.
Det ellers var jo Skam og Spot;
Vi bli'er tracteert saa godt.

(Da capo.)

Værten.

Den unge Herre tager
Tiltakke med mit Huus inat.
Men nu ham Fanden plager;
Han siger alt god Nat.

Gjæsterne.

Saa denne Herre tager
Tiltakke med vort Huus inat?

Værten.

Men nu ham Fanden plager;
Han siger alt god Nat.
Jeg mener, han maa smage

Lidt Steg og Søsterkage;
Og Stegen, tør jeg sige selv, er delicat.

Gjæsterne.

Javist maa Herren smage
Lidt Steg o. s. v.

Carl (afsides).

Her er jeg jo falden ned i en Hvesperede!

Værten.

Naa, seer De! De Andre er af samme Mening som jeg. (Til en Pige, der imidlertid har bragt nogle Glas Viin ind paa en Presenteerbakke.) Kom med det — (til Carl.) See her — lad Dem nu ikke nøde længer.

Carl.

Lad gaae da! Paa det unge Pars Velgaaende, med det Ønske, at vi andre Ungkarle snart maatte staae ligesaa nær ved Maalet.

Gjæsterne.

Bravo! Det ønske vi med.

En af Gjæsterne.

Lad os i den Anledning synge Bryllupsvisen igjen.

Værten.

Nei, den har vi nu sjunget tre Gange. (Til Carl.) Men kanskee De kan fornøie os med en lille Sang.

Gjæsterne.

Ja, en lille Sang! En munter Vise!

Carl.

Det er jeg ikke istand til —

Gjæsterne.

Aa jo vist — vi be'er Dem saa meget.

Værten.

Hvis ikke, maa De min Tro følge ind med, og ı vil vi synge Bryllupsvisen nok engang.

Carl.

Nei, saa vil jeg heller prøve saa godt jeg kan. ſſides.) Det er maaskee den nemmeste Maade til at ›pe fri for dem. (Høit.) Men jeg veed tilforladelig ikke ad jeg skal synge.

Værten.

Hvad De vil. Vi er' ikke saa nøieseende.

Carl (afsides).

Jeg kan jo synge den Vise, min gamle Skole-mmerat engang har skrevet. (Høit.) Men saa maa e synge Omqvædet med.

Værten.

Det skal vi nok.

Carl.

Mel. Im tiefen Keller sitz' ich hier.

Jeg læste i min Skolegang
Ovids Metamorphoser;
Men over Meningen jeg sprang,
Og brød mig kun om Gloser.
Imedens Alt forvandlet blev
Ved Digterens Citrinke,
Jeg uforandret gik og drev,
Og var og blev en Sinke.

Chor.

Han uforandret gik og drev, o. s. v.

Carl.

Men jeg blev ældre, jeg blev stor,
Nu blev mit Levnet praktisk.
Mærk, kjære Venner, paa mit Ord!
Beretningen er factisk.
Var Bacchus ei nedstegen mild
Med Thyrsusstav og Ranker,
Da var jeg ei forvandlet til
En gammel, grundig Dranker.

Chor.

Da var han ei, o. s. v.

Carl.

Engang, jeg var i snavs Humeur,
Da banked' det paa Ruden;
Og da jeg aabnede min Dør,
Stod for mig Dranferguden.
„Hvad feiler dig, min Broer?“ han sa'e;
„Held disse Draaber i dig!
„Drik! der er Meer hvor de kom fra,
„Og Kræfter skal jeg gi'e dig!“

Chor.

Drik! der er Meer o. s. v.

Carl.

Og om mit Hoved faldt en Krands
Af Druer rigt i Klase;
Og Kjoleskjødet som en Svands
Steg opad i Extase.
Med lodne Bukkefødder paa
Jeg hen til Guden hinked';
Og, da jeg ved hans Side laae,
Jeg tog hans Glas og klinked'.

Chor.

Og da han ved hans Side o. s. v.

Carl.

— I Ly af dette gjæstfri Tag
Vi høre Flasken klukke;

Og Bacchus ved et Tryllslag
Forvandler os til Bukke.
Han stiger af de fyldte Kruus —
O, skynder Jer! han vinker!
Med Vinens Fader drikker Du's,
Og klinker, klinker, klinker!

Chor.

Med Vinens Fader o. s. v.

Værten
(til Gjæsterne).

Naa, gaae nu I kun ind igjen til de Andre. Jeg har endnu Noget at besørge, saa kommer jeg strax. (Gjæsterne gaae støiende ind.) Det var min Tro en smuk Vise, De der sang for os, Hr.... Hr.... (Afsides.) Jeg gad forbandet gjerne vide, hvem det unge Menneske er; men jeg har ikke Lyst at spørge ham saadanne ligefrem.

Carl (afsides).

Hvor bliver Pigen af med Svaret! Maaskee jeg kan see til at faae fat paa hende.

(Vil gaae.)

Værten.

Na hør, min Herre! Et Ord!

Carl.

Hvad vil De mig?

Værten.

Hvis De ikke tager det ilde op, at jeg uleiliger :m, saa vilde jeg bede Dem om Deres Pas.

Carl.

Mit Pas? Jeg har intet Pas.

Værten.

Er det Deres Alvor? De er jo kommet hertil er Veltet, siger Deres Tjener.

Carl (afsides).

Den Klodrian! (Høit.) Jovist har jeg Pas; men kan jeg ikke godt komme til det.

Værten.

Det var slemt; det skulde leveres op paa Poli- kammeret.

Carl.

Det har jo ingen Hast.

Værten.

Jo, de Reisende, der komme inden Kl. 7, skulde :ntlig anmeldes samme Aften.

Carl.

Ei, saa sig De, at jeg er kommen efter Kl. 7.

Værten (afsides).

Han skal dog ikke slippe mig. (Høit.) Hør, veed : hvad, det er det Samme med Passet. (Idet han

tager en Bog i Folio frem.) Vil De blot behage at udfylde Rubrikkerne i denne Bog.

Carl (afsides).

Hvad er nu det igjen! (Læser.) „Den Reisendes fulde For- og Tilnavn, Stand, Ærinde, hvorfra hertil ankommen, om tillands eller tilvands, igjennem hvilken Port —" Ja, Hr. Vært, send det op til mig imorgen tidlig. Nu er jeg ikke oplagt.

Værten.

Det er snart gjort. Jeg har Blæk og Pen ved Haanden —

Carl.

Som sagt — jeg er udmattet af Reisen. Den ringeste Anstrengelse tager paa mig.

Værten (afsides).

Det er besynderligt! Hvorfor vil han ikke skrive sit Navn? (Høit.) Jeg nægter ikke, De beviste mig en Billighed, naar De nu strax vilde skrive Deres Navn, Stand, Hensigten med Deres Reise, og saa fremdeles. Jeg er en accurat Mand, og jeg skal vise Dem, vi har en Politieplacat derfor — —

Carl (afsides).

Det er da et uendeligt Brøvlehoved. (Høit.) Jeg troer Dem gjerne. Men før imorgen har jeg ikke Lyst at skrive. Og De skal heller ikke tænke paa al-

ge Forretninger iaften. De skal gaae ind til Deres
er, Deres Svigersøn, Deres Bryllupsgjæster, der
ammen vente paa Dem med Længsel.

Værten (afsides).

Ei! Ei! Ei! Det smager mig slet ikke. Omsonst
r man ikke sit Navn.

Carl.

Mel. Naar Møen bliver Kone. (Lulu.)

1.

Hr. Vært! lad Dem paaminde —

Værten
(afsides, betænkelig).

Ei! Ei! Ei!

Carl.

Man venter Dem derinde.

Værten (som før).

Ei! Ei! Ei!
Jeg frygter saagu',
Han er en Filou!

Carl.

De skal gaae ind igjen.

kommer Johanne ind og stikker hemmeligt et Brev til Carl.)

2.

Carl
(afsides til Johanne).

Et Brev! Det er fra hende!

Johanne.

Ja, ja, ja!

Carl

(læsende Brevet).

Nu har min Angst en Ende!

Værten (som før).

Ei! Ei! Ei!

Carl

(til Johanne).

Gaae forud og stig,
Jeg indfinder mig.

Værten (som før).

Ei! Ei!
Han er en Vagabond!

3.

Carl.

Hr. Vært! jeg Dem forlader —

Værten.

Ei! Ei! Ei!

Carl

(pegende paa Døren til Bryllupsgjæsterne).

Man venter der en Fader!

Værten (som før).

Ei! Ei! Ei!
Jeg frygter saagu',
Det er en Filou!

Carl.

Jeg anbefaler mig!

(Gaaer, fulgt af Johanne.)

Værten.

Det hover mig slet ikke. Han har intet Pas hitter paa tusinde Udflugter for ikke at skrive sit vn, og hvorfra han kommer og hvad hans Stil-g er. Han er sagtens et kjønt ungt Menneske, er klædt — men man har før seet velklædte Gavtyve. lfods kom han, og som det lader, er han jo bange, at Folk skal see ham — det er aldrig rigtig fat.

Femte Scene.

Værten. Kaspar. Siden nogle Bryllupsgjæster.

Værten.

Der er Tjeneren. Jeg vil see til at pumpe ham.
l Kaspar, der har taget sin Vadsæk og vil gaae med den.)
v lidt, min Ven! Har Han drukket et Glas Viin?

Kaspar.

Jo, forrige Uge, da vi var til Stumpegilde, da Herren et Par Flasker Viin hente, og saa fik jeg Glas med.

Værten.

Nei, jeg mener, hos mig iaften. Kom kun ind en, saa skal Han faae sig et Glas. Men hvad jeg

vilde spurgt, siden vi staae her saa fortroligt og tale med hinanden, hvad er hans Herre egentligt?

Kaspar.

Det er et meget regjerligt Menneske. Synes De ikke?

Værten.

Jovist. Men hvad er han? hvad giver han sig af med?

Kaspar.

Ih — ja, han giver sig af med mange Ting — det kan De nok forstaae.

Værten.

Men hvad er da hans Navn?

Kaspar.

Hans Navn? Naa, hvad han hedder. Ja, seer De, det er min Sjæl ikke saa meget godt for mig at svare derpaa. Jeg har ikke tjent ham saa længe, og det er saadanne et underligt, aparte Navn, han har.

Værten.

Saa? Jeg skal hjælpe Ham paa det. Hedder han maaskee Jensen?

Kaspar.

Nei, Jensen er det ikke.

Værten.

Eller Poulsen?

Kaspar.

Nei, men i det Hjørne, synes jeg næsten.

Værten.

Er det da Jørgensen?

Kaspar.

Lad mig see — nei, det troer jeg dog ikke.

Værten.

Eller Petersen?

Kaspar.

Ja, Pe — nei, det er det heller ikke. Men det igger rigtignok saadanne midt imellem Jørgensen og Betersen. — Men nu maa jeg gaae; Herren venter.

(Gaaer.)

Værten (ene).

Nei, der maa min Sandten stikke Noget under.)verken Herren eller Tjeneren er' at lide paa. Det r Gavtyve, det vil jeg gjøre min Eed paa. Det er ıft i Gjæstgivergaardene saadanne Patroner drive eres Spil. Og nu tilmed iaften, da det er min)atters Bryllup, og det halve Huus er drukkent af ıtter Fornøielse — det har han vidst, det vil han benytte. Jeg maa op og tale med Kammerraaden og øre hans Mening, hvad der er at gjøre ved den 5ag. Gud bevares, en saadan Karl kan jo bryde nd inat, hvor han vil, og bestjæle os Allesammen.

Mel. Hvor det vil være mig en Glæde. (Azemia.)

1.

Jeg kjender nok de Cavallerer,
Der ei vil nævne Navn og Stand.
De leve flot og commerserer
Og oversvømme dette Land.
Men naar de skal betale,
De kjønt sig anbefale
Og tage Dit og Dat af Værtens Gjemmer med.
Men troe mig, faaer jeg ham ved Kraven,
Han skal ei glæde sig derved.
Ja, faaer jeg dig fat,
Din hule Krabat,
Du skal i Arrest,
Det tjener dig bedst.

Nogle Gjæster
(ved Døren til Bryllupssalen).

Hr. Vært! Hr. Vært!
De bliver begjært.
Man kalder Dem her —
En her, En der,
En hist, En her!

Værten (talende).

Nu kommer jeg strax, Børn! Jeg har blot lidt at pusle efter.

et kan dig ei hjælpe, at du vil narre mig.
g skal nok fange dig!

2.

g har ei Ro, før jeg er friet
r denne smukke Gjæst igjen.
g selv vil hente Politiet —
hansen er min gode Ven.
g Politiebetjenter
ør ingen Complimenter.
n ta'er min Hr. Krabat
d Vingebenet fat.
, troe mig, faaer han ham ved Kraven,
n skal ei glæde sig derved.
Ja faaer jeg dig fat,
Din hule Krabat,
Du skal i Arrest,
Det tjener dig bedst.

Nogle Gjæster
(som ovenfor).

Hr. Vært! Hr. Vært!
De bliver begjært,
Man kalder Dem her,
En her, En der,
En hist, En her!

Krebs
(talende i Døren).

Svoger Tobias! Vi skal drikke din Skaal i Madeira.

Værten.

Jeg vedder, Patronen skal ikke slippe fri
For Stadens Politie.

(Gaaer ind.)

Sjette Scene.

Værelse hos Kammerraaden med Døre paa Siderne og i Baggrunden.

Carl og Amalie komme ind.

Amalie.

Du her i Byen, Carl! Nei, det kunde jeg da ikke drømme om!

Carl.

Men har du da ikke længtes efter mig?

Amalie.

O, du troer ikke, hvor jeg har længtes! Før har jeg altid været saa glad ved at opholde mig en Tid i Kjøbenhavn; men denne Gang synes jeg ret, her er trist at leve. Alle de Familier, Onkel har ført mig til, er kjedsommelige; og de, der komme til os, det vil da sige, til Onkel, ere ikke at udholde.

Carl.

Hvem kommer her da jevnlig?

Amalie.

Fremfor Alle naturligviis Justitsraad Martin.

Carl.

Er det da virkelig din Onkels Hensigt at tvinge
| til at række Justitsraaden Haanden?

Amalie.

I det mindste plager han mig ærligt dermed fra
orgen til Aften. Og Justitsraaden kommer regel-
æssig hver Dag og aflægger mig en Visit, der
:rne ledsages af en Present, nu en Bouquet Blom-
r, nu sjeldne Frugter, eller hvad han kan falde
a. Engang, efter en tilfældig Yttring af mig,
agte han mig en Hundehvalp.

Carl.

Men hvorfor taaler du det? Hvorfor viser du
m ikke Døren?

Amalie.

Jeg troer, du vil! Jeg er vel nødt til at finde
ig i at han kommer her. Men jeg har ret været
a bedrøvet i al den Tid. Fra dig og fra hele min
ımilie var jeg skilt. Ingen af dem lod høre fra
|; ikke et eneste Brev har de sendt mig.

Carl.

Hvad siger du? Har du ingen Breve faaet fra os?

Amalie.

Ja, jeg er rigtig nok bange for, at Onkel har holdt dem tilbage. Pigen her i Huset siger, at i det mindste eet Brev er kommen til mig. Men alle Breve skulde leveres til Onkel; det havde Værten Ordre til.

Carl.

Men er det ikke oprørende! De har Alle skrevet hjemme; og hver Gang har jeg lagt en Billet i med, da jeg nok vidste, at mine Breve vilde confiskeres. Det er jo et Forræderi uden Mage!

Amalie.

Ja, det er meget urigtigt af Onkel, det har du Ret i. Jeg spurgte ham saa ofte, om der intet Brev var, og han saae, hvor bedrøvet jeg var derover — og alligevel kunde han nænne . . .

Carl.

Amalie, jeg har paa Reisen hertil undertiden havt Tvivl, om det var saa rigtigt hvad jeg havde isinde. Men nu betænker jeg mig ikke længer. Kan min Formynder være bekjendt at bruge Krogveie for at sætte sin Villie igjennem, saa kan det vel ogsaa være os tilladt.

Amalie.

Hvad mener du? Hvad har du isinde?

Carl.

Ja, hvorfor troer du, at jeg er kommen hertil
?en?

Amalie.

Naturligviis for at træffe sammen med mig.

Carl.

Ja, men ikke for at skilles fra dig i samme Øie-
k; og det vil ufeilbarlig blive Tilfældet, naar din
nkel seer mig. Nei, kjæreste! min Mening er rig-
nok, at du skulde tage herfra endnu iaften, og følge
d til os derhjemme.

Amalie.

Men, for Guds Skyld, hvor gaaer det an, Carl?

Carl.

Intet er lettere. Jeg er kommen hertil i lukket
gn; men, for at undgaae Opsigt, har jeg sat den
i et Gjæstgiversted paa Vesterbro. Derhen maa
følge med mig tilfods; og saa kjøre vi strax til
Tante i Sorø. Hun er underrettet om min Be-
tning og billiger den. Hele din Familie er paa
Partie, og er vred over din Onkels Halsstarrighed.

Amalie.

Men er det ikke for voveligt? Hvis man mødte
og vi bleve kjendte — ?

Carl.

Derfor kan du være rolig. Iaften er Lykken os just gunstig. Din Onkel er ikke hjemme. Hos Vær-tens er der Bryllup, og alle Husets Folk have travlt dermed. Vi kunde jo aldrig træffe det bedre. Og, feiler jeg ikke meget, saa kan vi let faae den unge Pige her i Huset paa vor Side, og maaskee bevæge hende til at følge med os.

Amalie.

Men — men, var det dog ikke bedre at opsætte det — bare til imorgen Aften?

Carl.

Kjære Amalie, naar jeg bliver her længere end til imorgen tidlig, saa er jeg røbet, og din Onkel faaer at vide, jeg er her. Værten har allerede piint mig nok for at erfare hvem jeg er. Jeg skal skrive mit Navn i hans Bog, jeg skal ud med mit Pas, og Gud veed hvad han alt har ramset op for mig — Nei, betænk dig ikke, kjæreste! Tag Mod til dig! Vi ere jo forlovede for Gud og Mennesker. Til hvem kan du bedre betroe dig end til mig? Riv dig løs fra den qvalme By, og følg med mig til vor Gaard, hvor endnu nogle skjønne Høstdage vente os.

Amalie.

ᴇ I. Le Troubadour, fier de son doux servage. (Johan fra Paris.)

1.

Mit Fangebuur
Holder mig her tilbage.

Carl.

Den frie Natur
Vinker dig, bort at drage.

Amalie.

Hen til dens Favn
Det lokker mig tilbage.

Begge.

Ja, vi vil drage,
O Fødestavn!
Fra Sorg og Savn
Hen til din Favn!

2.

Amalie.

Et kjærligt Bud,
En Magt, som jeg ei betvinger —

Carl.

Ja, Elskovs Gud
Giver din Tanke Vinger!

Amalie.

Fort ved hans Bud
Til Hjemmet maa jeg drage.

Begge.

Ja, vi vil drage,
O, Fødestavn! o. s. v.

Syvende Scene.

De Forrige. Johanne, der kommer hurtig ind. Siden Kammerraad Paaske.

Johanne.

Mel. In Berlin, sagt man. (Die Wiener in Berlin.)

1.

Herren kom, Frøken!
Gaae kun op, sa'e han.
Jeg kommer strax, sa'e han.
Luk mig ind, sa'e han.
Hils din Frøken, sa'e han,
Hun skal strax, sa'e han,
Lave Thee, sa'e han —
Der er han alt.

(Der bankes paa Døren.)

2.

Amalie.

Alt er forbi, Kjære!
Seer han dig herinde —

Carl.

Hvis vi blot hurtig
Kan et Skjul finde!

Johanne.
(pegende paa en Sidedør).

Her er Plads, Frøken!
Luk ham ind bare!

Amalie.

Hvo kan os bevare
I vor Nød!

(Der bankes stærkere.)

3.

Johanne.

Luk ham ind, sa'e jeg,
I Der' Gemak, sa'e jeg.
Siden kan vi, sa'e jeg,
Faae ham ud, sa'e jeg.
Han gaaer maaskee, sa'e jeg,
Om ganske lidt, sa'e jeg,
Naar han blot, sa'e jeg,
Har drukket Thee.

Amalie og Carl.

Alt er forbi, Kjære,
Seer han dig (mig) herinde.
Naar vi blot hurtig
Kan et Skjul finde!
I mit (dit) Kammer sikkert
Er jeg fri for Fare.
Det kan os bevare
I vor Nød!

(Carl gaaer ind, hvorpaa der lukkes op for Kammerraaden.)

Kammerraaden.

Men hvad skal det ligne, at I lukke Jer inde, og lade mig staae en Evighed og banke?

Amalie.

Kjære Onkel, vi ... vi ... der er saa uroligt i Huset iaften, og saa vovede jeg ikke strax at lukke op.

Kammerraaden.

Naa ja, det var endda ganske fornuftigt.

Amalie.

Og vi ventede dig heller ikke saa tidlig hjem.

Kammerraaden.

Ja, min Makker i Clubben fik Forfald og maatte gaae. — Giv mig min Slobrok, Johanne!

Amalie.

Gaaer du ikke ud igjen, Onkel?

Kammerraaden.

Nei, jeg vil blive hjemme, jeg vil ikke lade dig ne, just fordi der er al den Stoihoi her paa Gaar- ı. (Affides.) Hun seer mig saa forvirret ud. Jeg vedde, der er Noget galt fat. (Til Johanne, der :er ham Slobrokken.) Fly mig Aviserne; de ligge i n venstre Kjolelomme. (Sætter sig og blader i Aviserne.)

Amalie
(affides til Johanne).

Vi er' forlorne! Hvad skal vi gribe til!

Johanne
(ligeledes affides).

Jeg troer, jeg veed en Udvei. Vi maae give n unge Herre Noget paa — saa kan han slippe bort rfra forklædt.

Amalie.

Det gaaer vist ikke an.

Johanne.

Lad kun mig raade. Jeg gaaer ind og taler d ham. (Gaaer ind.)

Amalie.

Onkel har vel ikke faaet Brev til mig idag.

Kammerraaden (kort).

Nei.

Amalie.

Det er besynderligt, at Ingen skriver derhjemme.

Kammerraaden.

Det er ikke saa besynderligt. De er' Alle forstyrrede i Hovedet derovre.

Amalie.

Jeg ventede dog, at Bedstemoder havde ladet høre fra sig.

Kammerraaden.

Men det har hun ikke gjort.

Amalie.

Og Carl — vi har jo været saa længe forlovede.

Kammerraaden
(reiser sig).

Men nu er den Historie ude — det har jeg sagt dig. Troer du, Carl tænker paa dig? Nei, den Herre har andre Ting i Hovedet. Et vorent Menneske, der lader en Kapital af 20,000 Rigsdaler stjæle fra sig, han er ikke at forlade sig paa, hverken i det Ene eller i det Andet.

Amalie.

Han vil jo erstatte dig dit Tab.

Kammerraaden.

Det kan han ikke, det staaer ikke i hans Magt, saalænge han ikke er fuldmyndig. Nei, af ham har jeg kun Sorg og Ærgrelse. Troer du maaskee, at Tabet af Pengene er det Eneste ved denne Geschichte, der skaffer mig Ubeilighed?

Amalie.

Ja, jeg veed ikke Andet.

Kammerraaden.

Men det veed jeg. Vi fattede Mistanke til en
atron derovre og lod ham sætte fast og forhøre.
ort efter fik jeg et anonymt Brev, hvori jeg blev
iet med, at hvis denne Arrestant ikke blev sat paa
Fod, og hvis jeg vedblev med mine Efterforsk-
nger, skulde der sættes Ild paa min Gaard og jeg
v kunde ikke være sikker paa mit Liv. Vi maatte
: rigtig nok lade Slynglen løbe af andre Grunde;
:n denne Trusel har dog sat en saadan Skræk i
g, at jeg for en stor Deel af den Aarsag er reist
rtil.

Amalie.

Men jeg troede, du reiste, fordi man var kom-
:n paa et nyt Spor; at Den, der havde taget Pen-
ne, rimeligviis nu opholdt sig her.

Kammerraaden.

Aa ja vist, det skrev man mig til herfra. Men
, da det kommer til Stykket, er det blotte Formod-
ger. Nei, Jeres kjære Carl, som I Alle gjør saa
get af, han har redet det godt for mig.

Amalie.

Du veed ikke, hvor nær han har taget sig denne
ykke.

Kammerraaden.

Han? Nei, det faaer du mig ikke til at troe. Er der nogen Verdens Ting, han tager sig nær? Har han maaskee hørt paa mine Raad, eller taget sig af mine Advarsler? Skal han ikke med Tiden varetage de store Godser, han eier? Kunde han ikke have Godt af lidt Kundskab til Lov og Ret, tage en juridisk Examen, eller dog øve sig lidt paa Amtsstuen? Men da jeg engang foreslog ham det, veed du saa hvad Svar jeg fik? Han svarede mig, at han....

(Man hører Noget falde inde i Kammeret.)

Hvad var det? Er der Nogen inde i dit Værelse?

Amalie (forvirret).

Nei, Ingen — jo, Pigen gik jo derind.

Kammerraaden.

Jeg maa dog see, hvad hun har fore.

Amalie.

Du kan ikke gaae ind... der er saa urøddeligt.

Kammerraaden.

Snak, jovist kan jeg. — Men Døren er i Laas. Johanne, hvad rumsterer Hun? Luk op!

Amalie (afsides, angst).

Nu bliver da Alt opdaget!

(Johanne træder ud, men søger at hindre Kammerraaden i at gaae ind.)

Johanne.

Mel. Fredmans Epistler, Nr. 42.

1.

Gunstige Herr Kammerraad!
Knap jeg tale kan for Graad —
Vaskefadet stod paa Kanten
Af Servanten
Og faldt ned.
Men jeg skal paastand igjen
Sætte Dem et andet hen,
Naar saa blot Herr Kammerraaden
Lader Naaden
Gaae for Ret.

Kammerraaden.

Ei, saa gaae til Pokker! Men hvem er derinde?
Hvem er inde? :,:
Hatten har jeg seet.

Amalie og Johanne.

Alting er fortabt! Han har seet ham derinde!
Vi maae finde :,:
Paa en anden List.

Kammerraaden.

Ei, saa gaae til Pokker! o. s. v.

2.

Johanne.

Kjære Frøken, hvis jeg maa —

Amalie (afsides).

O, min Gud! hvor skal det gaae —

Johanne
(til Kammerraaden).

De har ved en Spas Dem skillet,
Vi har villet
Unde Dem.
Frøkenen har kjøbt idag
Omhæng efter Deres Smag —

Kammerraaden.

Og nu vil den lille Taske
Overraske
Mig med dem?

Johanne.

Ja, nu veed De Alt! En Gardinstikkerinde
Er derinde. :,:
Tør hun komme frem?

Kammerraaden.

Hahahahaha! Fru Gardinstikkerinde!
Hun derinde, :,:
Vil hun komme frem!

Amalie og Johanne.
(afsides).
Alting staaer paa Spil! Vi kan tabe og vinde,
Men ei finde :,:
Anden Udvei meer.

Efter Sangen kommer Carl ind, forklædt som Fruentimmer, i mørkt Undertøi, med Kaabe og Hat og Slør halvt for Ansigtet. Han holder sig saa meget muligt i Baggrunden.)

Kammerraaden.

Saa Malle har villet overraske sin Onkel? Med Gardiner og Omhæng? Men jeg har forpurret denne Overraskelse — hahaha! Ja, jeg er ikke god at narre. Ligesom jeg traadte ind iaften, mærkede jeg, at du havde Noget fore, Noget, som jeg ikke maatte vide. Hahaha!

Amalie.

Bedste Onkel —

Kammerraaden.

Tie bare stille — det er ikke din Skyld. Jeg har en fiin Næse. Man kan nu engang ikke narre mig. — Hør, min Pige, gaae ind et Øieblik med Johanne. Jeg vil snakke et Ord med den Madame — om de Gardiner — du veed nok — jeg skal jo overraskes — hahaha.

Amalie (afsides).

Hvad er hans Hensigt? Vare han ikke —

Kammerraaden.

Som jeg siger, gaae ind og skynd dig lidt.

(Amalie og Johanne gaae ind.)

Seer De, min kjære Madam — ja, kom kun nærmere — jeg fik i dette Øieblik et fortræffeligt Indfald. Min Søsterdatter — nu for Pokker, kom herhen; De avancerer altid fra mig — min Søsterdatter har villet komme bag paa mig med sin Present. Nu vil jeg betale hende med den samme Mønt. I næste Uge er det hendes Fødselsdag, og jeg har kjøbt noget Tøi til en Vinterpels, som jeg vil forære hende. Men, hvad siger De, om vi lod Tøiet skjære til og sye, men elegant og paa Moden — hvad? Og det seer De mig ud til at kunne besørge for mig; ikke?

Carl

(med Fruentimmerstemme).

Jo!

Kammerraaden.

Men hemmeligt — forstaaer De? Intet Ord maa komme over Deres Mund. (Carl nikker.) Og præcis Onsdag Morgen i næste Uge har jeg Kaaben? (Carl nikker.) Ja, saa vil jeg gaae ind og hente Tøiet. (Afsides.) Hun er just ikke meget snaksom, den Madame.

(Gaaer ind i sit Kabinet).

Carl.

Ja, det er nok bedst, jeg seer til at komme herfra.

(Idet han vil gaae, møder han i Døren Værten, der stiller sig i Veien for ham.)

Ottende Scene.

Carl. Værten. Siden Kammerraaden, Amalie og Johanne.

Værten (til Carl).

Hvem — hvem er De, med Tilladelse? Hvad vil De her? (Carl tier og søger at komme bort.) Saa sagte! saa sagte! Hvor vil De hen? — Her er ikke et Menneske herinde; hvorledes er De kommen ind? — Guds Død og Pine, faaer jeg Svar eller ikke? Nei, De kommer ikke af Pletten, før De har gjort Rede for Dem. — Skal De tale med Nogen? Hvad vil De her saa silde paa Aftenen? Ih, har jeg seet Magen! Ikke et Ord kan man faae ud af hende. Der har jeg nok fangen en net Fugl. Jo, vi kjende nok disse Madamer med Hat og Kaabe, der rende om i Gjæstgivergaarbene og Boutiquerne og tage Leiligheden tagt. — Hvad har De under Kaaben? Hvad er det, De har stukket til Dem? — Ud dermed, ellers gjør jeg kort Proces og sender Bud efter Politiet. (Vil rive Carls Kaabe tilside.)

Carl
(med Fruentimmerstemme).

Hjælp mig!

(Amalie og Johanne komme hurtig fra det ene Sideværelse, Kammerraaden, der har en lille Pakke under Armen, fra det andet.)

Kammerraaden, Amalie, Johanne.

Mel. Fredmans Epistler, Nr. 9.

Hørte De (I) Skriget? Hvad er paafærde?
Hvilken en Støi! Hvad er der i Gjærde?
Hvad er der arriveret?
Hvem raabte saa høit Gevalt?

Værten.

Denne Madam med Kaaben og Hatten,
Der snuser her saa langt ud mod Natten,
Vil jeg ha'e arresteret.
Herr Kammerraad, det er Alt.

Kammerraaden.

Konen, den Stakkel!
Dumme Spektakel!
Gaae Han til Pokker! Han er en Nar.

Kammerraaden, Amalie, Johanne.

Gaae kun! Det er en Skam og en Spot!
Denne Madame kjende vi godt.
Hun er her fra Gaden,
Velbekjendt i Staden,
Og for god for Ham (Dem), min Fa'er!

Kammerraaden.

Er De reent besat, Herr Vært? Vil De arrestere Folk midt i min Stue?

Værten.

Uden Fortrydelse, Herr Kammerraad! Her kommer saa meget forløbet Pak her i Huset.

Kammerraaden.

Slibber Slabber! De kan lukke Deres Øine op, og see, hvem De har for Dem. (Afsides.) Han har ganske forstyrret min skjønne Plan. (Høit.) Denne Madame er en meget agtværdig Kone; jeg kjender hende privat, og hun skal være uantastet i mit Huus. (Afsides.) Bare jeg kunde faae Pigebørnene bort. Jeg frygter, de har allerede lugtet Lunten. (Høit.) Naa, hvad staae I her for, Børn! Gaae nu ind og begiv Jer til Ro. (Amalie og Johanne gaae ind, men staae paa Luur, indtil Carl er gaaet.) Min rare Madam! det gjør mig ondt, De har havt Ubehageligheder. (Sagte til Carl.) Tag denne Pakke til Dem; det er Tøiet, jeg har talt om. (Høit.) Har han ikke forskrækket Fruentimmeret! Hun er ganske altereret. (Klapper Carl paa Skulderen.) Ja, gaae nu hjem, min Rare! Den gode Mand var istand til at sende Bud efter Politiet. Tjenere!

(Carl neier og gaaer.)

Værten (afsides).

Jeg skulde dog aldrig troe, at Kammerraaden paa sine gamle Dage — (Høit.) Det var sandelig ikke min Hensigt at forstyrre Dem.

Kammerraaden.

Jeg vil sige Dem eengang for alle, De maa ikke blande Dem i mit Huusvæsen. Jeg boer hos Dem, jeg fortærer hos Dem, jeg betaler til rette Tid, og dermed Basta! — Hvad vil De her i mine Værelser paa denne Tid?

Værten.

Forlad mig min Dristighed, at jeg kommer saa silde. Men jeg er en slagen Mand, hvis Herr Kammerraaden ikke kommer mig tilhjælp med Deres Raad og Bistand.

Kammerraaden.

Hvad er der iveien?

Værten.

Sagen er i Korthed denne. Her er for lidt siden kommet et ungt Menneske med sin Tjener ind i Huset, har udgivet sig for Reisende, og forlangt Værelser. Men da jeg beder om hans Pas og vil vide hans Navn, saa vil han hverken ud med det Ene eller med det Andet. Han skjuler sig for alle Mennesker; han faaer en Skræk paa sig, hvergang nogle af mine Gjæster lade sig see. Det kan jo aldrig være rigtig fat. Det er en Gavtyv, saavist jeg staaer her.

Kammerraaden.

Ja, det seer mistænkeligt ud. Kom han kjørende herind?

Værten.

Han kom tilfods. Men det hed sig, han var ırt til Ravelinen med en Leilighed. Det kjender vi k. Da han kom, var han indhyllet i en stor Kappe, m han ikke for aldrig det vilde stille sig ved. Hvem n vide, om han ikke havde Pistoler og Hirschfængere ult under Kappen!

Kammerraaden
(forskrækket).

Hvad? Seer han saa farlig ud? Jeg kan dog drig troe, at vi have Noget at befrygte. Her er gode Anstalter i Byen, aarvaagent Politie; her er Vægter i Gaden. Og hvad kan han som eenligt 'enneske udrette?

Værten.

Han har en Karl med, der seer temmelig skyn-lagtig ud. Og hvem staaer os inde for, at han 'e har Baghold; at han ikke i Nat, naar hele Hu- sover, lukker sin Bande ind og overfalder os Alle-mmen.

Kammerraaden.

Gud bevares! De gjør mig ganske forskrækket. — vor er hans Værelse? Hvor har De indlogeret ham?

Værten.

Ved Siden af Herr Kammerraaden, Nr. 5. Han r udtrykkeligt forlangt det.

Kammerraaden.

Ved Siden af mig? og det har han forlangt? Aa, Gud hjælpe mig, der gaaer et Lys op for mig. Det er den Kjæltring, der har bestjaalet mig og truet mig paa Livet. Han er just efter alle Julemærker at dømme, en fortvivlet Personnage, der er istand til Alt. Nei, han maa ikke blive en Time længere her i Huset. Han maa strax bort.

Værten.

Gid vi blot kunde blive ham qvit paa en god Maade. Men jeg vil nødig gjøre Opsigt.

Kammerraaden.

Opsigt? Det gjør værre Opsigt, naar vi ere udplyndrede til Skjorten.

Værten.

Aparte vil jeg gjerne have de unge Folk dernede afveien. De kjøre nu ret strax hjem.

Kammerraaden.

Hm! hm! — Hør, Herr Vært, jeg har her i Byen en god Ven, der er ansat paa Kammeret. Til ham vil jeg gaae hen, høre hans Mening og, om muligt, faae Politiets Assistance. Imidlertid tager De nogle gode Venner til Dem, vi forene os, lade Inquisiten kalde ned og examinere ham.

Værten.

Meget vel. Jeg kan jo tage nogle af Bryllups-efterne med mig.

Kammerraaden.

Godt. Saa vil jeg strax gaae. (Raaber ind i det bet Værelse.) Min Kjole, min Hat —

malie og Johanne komme ud, den sidste bringer Kammer-raadens Kjole o. s. v.)

Amalie.

Vil du gaae ud saa silde, Onkel?

Kammerraaden
(under Omklædningen).

Ja. Jeg har faaet Forretninger. Jeg er her jen om en lille halv Time. (Afsides til Værten.) Det r jo Nr. 5 han logerer? Du Fredsens Gud, der jo kun en Væg imellem. — Min Stok, Johanne - aa Snikfnak, ikke den; min tykke Knortestok.

Værten.

Saa vil jeg anbefale mig —

Kammerraaden.

De maa sgu vente og tage mig med Dem. Jeg r jo istand til at møde ham paa Trapperne. — Og t, Malle, du skal lukke din Dør af, Johanne skal ive hos dig; I lukker ikke op, hvem der saa banker - hører du?

Amalie.

Men hvad er der paafærde, Onkel? Jeg bliver ganske forskrækket.

Kammerraaden.

Hvad der er paafærde? Det er hverken Meer eller Mindre — (Afsides.) Ja, jeg tør dog ikke sætte Pigebarnet i Angst. (Høit.) Aa, det er Ingenting! Jeg skal snart faae Bugt med den Sag. Det er et Smørrebrød for mig. Jeg forknyttes ikke saa let. — Kom, Herr Vært, og tag mig under Armen; det er altid godt, naar man er To sammen. Hold kun fast; det gjør Intet. (Han og Værten gaae.)

Amalie.

Men hvad kan der være skeet? og hvorfor tør jeg ikke vide det? Onkel gaaer ud igjen, og han var jo tydeligt i Sindsbevægelse. — Nævnede han ikke Kammeret Nr. 5?

Johanne.

Jo, og der boer den unge Herre.

Amalie (afsides).

Bare Onkel ikke er kommet paa Spor efter Noget! Hvorfor skulde jeg ellers lukke mig inde? og hvorfor skal Pigen blive hos mig? Jeg aner det Værste. (Høit.) Gaae ind, kjære Johanne, gaae ind til —

Johanne.

Til den unge Herre?

Amalie.

Og hils ham, at jeg er ene, at jeg venter paa m. — Og hør, har du tænkt paa, hvad jeg har ɾeslaaet dig?

Johanne.

Jo. Jeg vil følge Frøkenen, hvorhen De saa aer.

Amalie.

Du skal heller ikke komme til at fortryde det. kynd dig nu, min Pige! og sig, han maa komme ar.

)aaer ind i sit Værelse; Johanne ud af Døren i Baggrunden.)

Niende Scene.

(Skjænkestuen.)

Kaspar kommer ind. Siden **Johanne**.

Kaspar.

Her er rigtig nok god Levemaade i Huset sten. Som jeg er bleven tracteret med Viin og :d Gaasesteg og med Kage.... Men det er ogsaa ɛrt, som Værten har spurgt mig ud om min Herre. idtil har jeg holdt mig stiv. Men skal jeg drikke :get Mere, saa seer det min Sjæl galt ud. — Det

Værste er, at jeg har seet saa lidt til den kjønne, lille Pige, der er ved Stuen. Hende kan jeg gefærlig godt lide.

(Johanne kommer hurtig ind.)

Johanne.

Kaspar, du skal strax komme op til din Herre!

Kaspar.

Hvad er der nu iveien?

Johanne.

Tys, ikke saa høit. Jeg formoder, vi skal nu tage herfra.

Kaspar.

Herren og Frøkenen?

Johanne.

Ja, jeg troer. Kom bare —

Kaspar.

Tager da Hun med, min lille Pige?

Johanne.

Ja, jeg har lovet det.

Kaspar.

Det kan jeg godt lide Hende for. Ja, lad os saa gaae.

(De gaae.)

Tiende Scene.

Værten, Zwiebel, Flink og **Krebs** samt en halv Snees pyntede **Bryllupsgjæster** komme ind fra Bryllupssalen. De dandse ind, ere tildeels perialiserede; dog er det kun meget mærkeligt hos Krebs.

Chor af Gjæsterne.

Mel. Giovinetto, che fatt' all'amore. (Don Juan.)

1.

Lad os Glæderne gribe ved Halen!
Ja, grib dem ved Halen!
Lad os drikke, forinden vi døer!
Alt imorgen forgaaer Perialen,
Ja, gaaer Perialen,
Og saa er' vi saa gode som før.
Falala!
Lad os drikke, forinden vi døer!

2.

Værten.

Kjære Venner! gjør ingen Spektakler!
Nei, ingen Spektakler!
Værer stille! og hører mit Ord!

Krebs.

Kjære Broder! tilgiv, om jeg vakler!
Tilgiv, om jeg vakler!
Jeg har drukket for tæt ved dit Bord.
Falala!
Jeg har drukket for tæt ved dit Bord.

Chor.

Falala!

Vi har drukket for tæt ved dit Bord.

Værten.

Stille, mine Venner! Vi maae for Alting ingen Opsigt gjøre.

Zwiebel.

Höre 'mal, Bruder! Siig mig engang, hvad vil du gjøre med Krabaten, wenn vi ham ertappen?

Værten.

Jeg lader ham sætte ved Vingebenet.

Zwiebel.

Nun ja — ved Vingebenet — das läßt sich practisiren. Aber hast du auch bedacht —

Værten.

Ih, her er sgu ingen Betænkeligheder.

Gjæsterne.

Javist — han skal sættes ved Vingebenet.

Zwiebel.

Aber zum Teufel! jeg sætter, han har Pistoler hos sig. Man wird sich doch nicht todt schießen lassen um nichts und wieder nichts.

Flink.

Derfor kan De saamænd være ganske rolige, mine

mner! Han har ingen Pistoler hos sig ... han kan
jen have hos sig — fordi — fordi det vover han ikke.
:t er desuden forbudt at bære skjulte Vaaben hos sig.

Zwiebel.

Verstehen Sie, Vaaben, som ere skjulte i en
ok, ere forbudne; aber, bei meiner Seele, nicht
stolen.

Flink.

Javist, jeg veed nok, De har megen Ret. Men
stoler, er jeg vis paa, har han ikke hos sig. Man
der da heller ikke Folk ned uden at see sig for.

Krebs.

Det er naturligt, han skal see sig for, førend
n skyder.

Zwiebel (afsides).

Dummes Vieh!

Krebs (til Værten).

Men Svoger, naar vi nu har fanget Gavtyven,
gi'er du nok en Bolle Afbrændt tilbedste.

Gjæsterne.

En Bolle Afbrændt! ja, en Bolle Afbrændt!

Værten.

Taalmodighed, Godtfolk! Lad os først faae ham
, saa kunne vi altid tale derom

Krebs.

Saa skal vi drikke Brudeparrets Skaal, og din Skaal, min Bro'er, og Gavtyvens Skaal. Men notabene, først hænge vi ham, og siden drikke vi paa hans Sundhed. Hahaha!

(Gjæsterne lee høit.)

Værten.

Men værer dog stille! Jeg hører Nogen paa Trapperne.

Flink.

Det er efter al Sandsynlighed ham — for hvem skulde det ellers være? Lader os nu postere os ved Døren, og gribe ham strax, naar han kommer.

(Han og de andre Gjæster stille sig ved Døren og tage fat paa den indtrædende Kammerraad.)

Ellevte Scene.

De Forrige. Kammerraaden.

Kammerraaden.

Seer Jer for, Børn! Hvad Pokker er det for Optøier!

Gjæsterne.

Aa, det er ingen Anden end Kammerraaden!

Værten.

Undskyld — vi tænkte, det var den Reisende, der kom ned.

Kammerraaden.

Nu, er Alting paa rede Haand? — Den gode
en, hos hvem jeg var, traf jeg desværre ikke. Vi
aae da selv fange Fuglen. Vil nu De, Herr Vært,
ae op til ham og paa en god Maade lokke ham
d, saa skal jeg examinere ham.

Værten.

Jo, det vil jeg gjerne — skjøndt ... det er noget
sligt, nu da det er saa silde, og man jo ikke kan
de —

Kammerraaden.

Ja, da maa En hente ham ned. De kan jo
de et Par af Deres Venner følge med og staae
enfor.

Værten.

Ja, det kan jeg. Kom I To med.

(Han og to af Gjæsterne gaae.)

Zwiebel.

Es ist wohl ein abscheuliches Wetter draußen,
rr Kammerrath.

Kammerraaden.

Nei, det kan jeg dog ikke sige.

Zwiebel.

Das Clima hier zu Lande ist miserable. In
echlenburg, wo ich gebürtig bin —

Kammerraaden.

Der har de altid Solstin — ja, jeg har hørt tale derom.

Flink.

Holder Herr Kammerraaden det ikke for det Bedste, at vi strax lade den Fremmede transportere op paa Politiekammeret, og tilmed ved Vægterne? Jeg synes, det stemmer meest med Sagens Natur og almindelige Grundsætninger.

Zwiebel.

Wenn jeg maa raade, so geben wir ihm eine tüchtige Tracht Prügel und lassen den Schlingel laufen. Sonstens giver det Qvark os nok at bestille med at løbe auf die Polizeikammer.

Flink.

Det er ingenlunde patriotisk tænkt. Bør man ikke opoffre sig for det almindelige Vedste?

Zwiebel.

Ja, wenn man nichts anders zu thun hat.

(Værten og de to Gjæster komme farende ind.)

Værten.

Han er borte — rendt sin Vei! Kammeret er tomt og alle hans Sager ere væk.

Gjæsterne.

Er han borte?

Kammerraaden.

Ih, men Herr Vært, hvorledes har De baaret
:m ad?

Værten.

Porten har været lukket hele Aftenen, saa jeg
jriber ikke, hvorledes han er kommen ud.

Kammerraaden.

De skulde have stillet Vagt ved hans Dør. Han
ıatte ikke komme af Stedet, ikke af Pletten. Gud
ade os! naar han blot ikke har brudt ind hos
g. — Ja, Herr Vært, jeg holder mig til Dem. Er
| bestjaalen, saa skal De staae mig til Ansvar. Lys
g op — jeg maa strax forvisse mig.

(Skynder sig ud.)

Zwiebel.

Das war eine verdammte Geschichte! Da stehen
r wie die Ochsen am Berge.

Krebs
(til Værten).

Hør, Tobias, der har du, reent ud sagt, baaret
| dumt ad. Et gammelt Ordsprog siger: Kloge
ıns kan ogsaa — hahaha!

Værten.

Ei, lad mig i Ro! Jeg kan min Tro have nok
Hovedet aparte.

Krebs.

Ja, du har Noget i Hovedet — hahaha! det veed jeg nok.

Værten.

Vær stille, siger jeg; du er nærgaaende.

Krebs.

Hør nu, du lovede os jo en Bolle Afbrændt, naar du slap fri for Gavtyven. Nu er du sgu sluppen fri for ham — hahaha!

(Gjæsterne lee.)

Mel. Schau der Herr mich an als König. (Der Freischütz.)

Krebs.

Fikst du Pæren, Zacharias?
Du blev narret slemt, Tobias!
Kloge Høns kan tidt, Papa —

Værten.

Vær dog stille —

Krebs.

Hahaha!

Gjæsterne.

Hahahaha!

(Under Latter-Choret kommer Kammerraaben iilsomt ind.)

Kammerraaben.

Hjælper, mine Venner! Jeg er bestjaalen — jeg er ruineret . . .

Værten.

Det er vel aldrig muligt —

Kammerraaden.

Min Mallemo'er er stjaalen fra mig, min Alders Glæde, Kronen for alle Dyder . . .

Værten.

Men, hvordan er det gaaet til?

Kammerraaden.

Veed jeg det! Gavtyven har sikkert med en Pistol tvunget hende til at følge med ham; og nu vil han maaskee paa den Maade igjen tvinge mig til en eller anden Indrømmelse. Aa, jeg arme Mand! Og den stakkels Malle!

Værten.

Men det er jo uhørt!

Krebs.

Er Deres Kone løben fra Dem, Herr Kammerraad!

Kammerraaden.

Slip mig, Menneske! — lad os gjøre Anstalter —

Krebs.

Hahaha — Deres Kone er løben fra Dem!
Jeg min Herre gratulerer!
Snart sig Deres Huus formerer,
Og saa bliver De Papa.

Kammerraaden og Værten.

Vær dog stille!

Krebs.

Hahaha!

Gjæsterne.

Hahahaha!

Kammerraaden.

Men er' De Mennesker forrykte! Tael dem tilrette, Herr Vært. Hvis vi ikke skynde os, saa er det for sildigt. Saml Deres Folk! hent Lygte! Vi maae strax sætte efter dem.

Værten.

Herr Kammerraaden har at befale. Nu skal jeg gaae op og kalde paa Pigen, for En maa blive hernede. Men jeg er strax tilbage. (Gaaer.)

Zwiebel
(til Kammerraaden).

De skulde min Sjæl lade den Dingst løbe. Wenn so Etwas engang har gjort sig abspenstig, so geb' ich keinen Heller dafür. Man kan sine Penge verlieren, og man kan faae dem igjen. Aber med en Kone er det so eine eigene Sache. Wenns da nur ein bischen hapert, so taugt die ganze Maschine nicht. Nehmen Sie sich eine andere Frau; der er min Sjæl Koner nok i Byen.

Kammerraaden.

Men hvem taler om sin Kone —?

Zwiebel.

Der skal jeg Dem en ganske curios Geschichte fortælle, die noch zu meiner Zeit in Mechlenburg passierte, wie Einer sin Kone partout zwingen wollte —

Kammerraaden.

Hvad Fanden rager den Historie mig? Det er jo ikke min Kone, men min Søsterdatter, som vi savne.

Zwiebel.

Ah so, det er Deres Søsterdatter! Hören Sie aber doch die Geschichte. Sie ist bei meiner Seele zum Todtlachen.

Kammerraaden.

Aa, er jeg nu oplagt til at høre Historier!

Krebs.

Bryd Dem ikke om ham. Det er et levende Vademecum. Lad os To tale fornuftigt med hinanden. Vi kan sætte os hen og faae et Par Flasker Viin.

Kammerraaden.

Jeg vil hverken drikke eller høre Historier — Naa, Gud være lovet, der kommer Værten. — Nu, kan vi snart komme afsted?

Værten
(der er kommen ind; skuffet).

Aa, Gud hjælpe os! Nu har Johanne ogsaa taget Reisepas.

Kammerraaden.

Er Deres Pige ogsaa forsvundet?

Værten.

Hun er ingensteds at finde. Gaardskarlen har seet hende gaae ud af Bagporten for lidt siden med nogle Fremmede.

Kammerraaden.

Men det er jo en Conspiration, det er jo aabenbart.

Krebs.

Er nu din Pige ogsaa rendt fra dig?

Værten.

Aa javist — gaae kun din Vei.

Krebs.

Det er som jeg siger: du er bleven taget ved Næsen, Tobias! hahaha!

Fikst du Pæren, Zacharias?
Du blev narret slemt, Tobias!
Kloge Høns kan tidt, Papa —

Kammerraaden og Værten.

Vær dog stille —

Krebs.

Hahaha!

Gjæsterne.

Hahahaha! (Alle gaae.)

Tolvte Scene.

En dyb Gade, oplyst af Lygter. Inden de efterfølgende Personer komme ind, hører man Raab noget borte: Stop ham! o. s. v.

Amalie, Carl (i Reiseklæder), **Kaspar, Johanne.**

Alle Fire.

Mel. Auf, auf! zum fröhlichen Jagen.

1.

Der er Spektakler i Gaden.
Kom, lad os skynde os bort!
Med Politiet i Staden
Man gjerne kommer tilkort.

Amalie.

Kan vi ei skjule os, Kjære?

Carl.

Fat Mod og frygt kun ei!

Kaspar og Johanne.

Men klogest vilde det være,
Ifald vi løb vor Vei.

2.

Carl.

Det har ei Nød, vil jeg haabe,
Hvad kan de gjøre os stort?

Kaspar og Johanne.

Ak, Herre, hør hvor de raabe!
Lad her os staae i en Port.

Alle Fire.

Den er ei Mand, der kan frygte;
Han lønnes bør med Foragt.
Dog kan vi under en Lygte
Betragte Fjendernes Magt.

(De krybe i Skjul ved Indgangen til et Huus under en Lygte.)

Trettende Scene.

De Forrige. To Politiebetjente, ledsagede af et Par Vægtere (hvilke sidste dog holde sig i Baggrunden) komme ind.

Første Betjent.

Jeg siger, gjør jeg, at din fordømte Pimpen har fordærvet os Alt. Vi havde havt dem; de løb os jo ud af Hænderne. Men saa sad du hos Ølhandlerens, da vi behøvede dig.

Anden Betjent.

Men, Herr Collega, det er jo min Embedspligt, at eftersee, om de lukke til rette Tid.

Første Betjent.

Men, Herr Collega, du er et Aalehoved! du har ;en Conduite. Har vi nu ikke i tre Nætter som gle Narre været paa Jagt efter de Slyngler, der brudte ud af Arresten og have gjort Indbrud s Oberstlieutenanten? Have vi ikke faaet Løfte om raisonabel Douceur, hvis vi kunde faae Fingre a dem? Hvad gaaer du da og drysser efter og der ned i hver Ølkjælder, hvert Viinhuus?

Anden Betjent.

Ei, Herr Collega, maa jeg da ikke beskytte mig)d Natteluften? Jeg har en svagelig Constitution. ,aar Nat fik jeg hverken Vaadt eller Tørt, naar ; undtager vaade Been —

Første Betjent.

Og tørre Hug — du husker nok, i Skindergaden.

Anden Betjent.

Ja, vent kun! dem har jeg skrevet bag Øret.

Første Betjent.

Ja, Gu' blev de skrevne bag dit Øre. Men kristen faldt lidt klodset.

Anden Betjent.

Vil du kanskee have en Afskrift deraf?

Første Betjent.

Stille! Jeg synes, jeg seer En liste sig frem derhenne under Lygten.

Anden Betjent.

Der? — Jeg synes, jeg seer To.

Første Betjent.

Det er intet Under, om du seer Alting dobbelt. Kom, lad os være forsigtige. (De gaae hen mod det Sted, hvor de Flygtende have skjult sig.) Staae der! Ikke af Stedet! (Et Par Vægtere komme til.) Passer paa, at Ingen løber bort. (Til Carl, efterat han og de Andre ere førte frem paa Scenen.) Hvem er De, med Forlov?

Carl.

Min Ven, jeg beder Dem om at lade os gaae i Fred. De har ingen Grund til at anholde os.

Første Betjent.

Ja, det skal De ikke sige, omsonst kryber man ikke i Skjul. — Hvad er det, De Allesammen bærer paa? Veed De ikke, at det er forbudt, ved Nattetid at gaae med Pakker og Byldter i Kjøbenhavns Gader?

Carl.

Det er vort Reisegods. Vi skal ud paa Broen til en Gjæstgivergaard.

Første Betjent.

Ja, Snak har vi nok af. — Turde jeg nu see, hvad De skjuler der under Kappen?

Carl.

Det er min Eiendom, og jeg skylder Dem ikke Regnskab.

Første Betjent.

Jeg vil tjenstligst raade Dem at udlevere det med det Gode. Disse gode Venner (pegende paa Vægterne.) vilde slet ikke gjøre sig nogen Samvittighedssag af at bruge Magt imod Dem.

Amalie

(afsides og ængstelig).

Giv efter, Carl! — for min Skyld.

Carl.

See her, det er ikke Andet end et Skriin.

Første Betjent.

Det er Nok for det Første. (Til Kaspar.) Kom saa du herhen, min gode Ven! Jeg synes, jeg skulde kjende dig. Har du ikke engang havt frit Logis i Stokhuset?

Kaspar.

Nei, Gud bevares! Herr Politiebetjenten tager saavist feil.

Første Betjent.

Det vil nok gi'e sig. Lad os see, hvad du bærer

paa. (Tager Vadsækken fra Kaspar. Til den anden Betjent.) See efter hvad det er. — Og nu Hun, min lille Pige! Lad mig faae den Pakke Tøi, Hun har under Armen.

Johanne.

Kjære Herr Politiebetjent! De maa endelig ikke troe noget Ondt om mig. Jeg er saa uskyldig som et nyfødt Barn.

Første Betjent.

Politiet troer Ingen, ikke engang nyfødte Børn. (Til den anden Betjent.) Naa, hvad fandt du?

Anden Betjent.

Jeg troer, min Sandten, her er hele Oberstlieutenantens Garderobe, som man har stjaalet fra ham — een, to, tre Manskjetskjorter, to Veste, Lommetørklæder, Halstørklæder . . .

Første Betjent.

Jo, det er en smuk Historie! Tør jeg nu spørge Dem, hvor De agtede Dem hen med al den Herlighed.

Carl.

Jeg skylder Dem ikke Svar derpaa.

Første Betjent.

Vil De da blot beære mig med Deres og Jomfruens Navn?

Carl.

Jeg har mine Grunde til at fortie det.

Første Betjent.

Det tvivler jeg ikke paa; De har nok altfor gode Grunde. Ja, jeg kan ikke hjælpe Dem — det hele Selskab maa umage sig op med mig paa Kammeret.

Amalie.

Vi ere ulykkelige, Carl! Tael ham dog tilrette.

Carl.

Mel. Es ritten vor Jahren drei Prager Studenten.

1.

De vil dog for Alvor ei prostituere
Anstændige Folk, og os Alle —

Første Betjent.

Tie stille!

Carl.

— arrestere?

Første Betjent.

De skal følge med, om De vil eller ei.

Begge Betjente og Vægterne.

De skal følge med o. s. v.

2.

Carl og Amalie.

Nei, hør os! Vi give Dem hvad De begjære!
Betænk, De forkleiner vort Rygte —

Begge Betjente.

Tie stille!

Carl og Amalie.

— vor Ære!

Begge Betjente.

Hvis Æren kun duer, saa taaler den Vask.

Begge Betjente og Vægterne.

Hvis Æren kun duer o. s. v.

3.

Carl. Amalie. Kaspar. Johanne.
(Præstissimo.)

Velan, De skal bøde for Alt hvad De vover,
Saavist som Retfærdighed end ei —

Begge Betjente og Vægterne.

Tie stille!

Carl. Amalie. Kaspar. Johanne.

— Ei sover!

Begge Betjente og Vægterne.

:,: Troer I, at man bryder sig stort om Jer Snak? :,:

Første Betjent.

For Satan! har jeg ikke Grund til at anholde Dem? De kryber i Skjul for Politiet, og fører Gods med Dem, som De kan gjøre lige saa lidt Rede for som for Deres egen Person. Altsaa skal de Alle paa Kammeret, og det paa Minutten.

Carl. Amalie. Kaspar. Johanne.

Mel. O sanctissima! (Røverborgen.)

Kom i din Herlighed,
Gud for Kjærlighed!
Du kun kan os bevare.
Faae os befriet
Fra Politiet —
Amor! frels os fra Fare!

Begge Betjente og Vægterne.

Fort i Arrest!

(Idet de skulle føres bort, hører man i Frastand)

Chor af Bryllupsgjæsterne.

Mel. Wer niemals einen Rausch gehabt.

O, kjære Bacchus, hjælp os lidt!
Vi bede — hør vor Røst!
Vi kan ei skjelne Sort fra Hvidt.
Du er vor sidste Trøst.

Politie og Vægtere.

Mel. Begyndelsen af Choret: Point de pitié, point de clémence. (Les deux journées.)

Tys, hvad er det? Hisset jeg seer dem!
Passer paa!
Ingen maa
Slippe bort!
Skynd Jer fort
Og arresteer dem!

Fjortende Scene.

De Forrige. Bryllupsgjæsterne.

Chor af Bryllupsgjæsterne.

(De to første Linier udenfor Scenen.)

1.

O, kjære Bacchus! hjælp os lidt!
Vi bede — hør vor Røst!
Vi kan ei skjelne Sort fra Hvidt.
Du er vor sidste Trøst.
Skaf os i Hast det Tyvepak,
Saa skal du have mange Tak.

2.

(Præstissimo, mens Politiet synger eller raaber imellem: „Værer stille! holder Munden!“)

Dit Alter har vi offret paa,
Og sjunget til din Priis.
Saa lad os ei som Narre gaae,
Men hjælp os ligerviis!
Til Gjengjæld ville vi, Herr Ben,
Os drikke fulde snart igjen.

Første Betjent.

Stille, siger jeg. Vægtere, holder Orden blandt disse Sviregaster! Skal Folk ikke have Natteró? — Hvad er I for Snaphaner?

Krebs.

Jeg er ingen Snaphane, min Fa'er! Jeg er Borger og Detailhandler.

Første Betjent.

Hvem I saa ere, I skal iagttage Orden og Skikkelighed paa Gaderne.

Krebs.

Vi er' jo netop her, for at holde Orden. Hør nu bare. Vi er paa Jagt efter tre Artikler. Den første er en Jomfru, der er rendt sin Vei; den anden en Kjælderpige, der er rendt sin Vei; den tredie Artikel er en fremmed Skabhals, der er rendt sin Vei; og den fjerde — nei stop!

Første Betjent.

Og den fjerde er nok hans Forstand, der er rendt sin Vei.

Krebs.

Sludder — den kan ikke rende, undtagen naar jeg selv render . . .

Zwiebel.

Ak, Bruder, sey doch ruhig —

Krebs.

Slip mig — hvad har jeg nødig at taale . . . Jeg skal være rolig, men lad mig blot prygle den Torvegriis.

Første Betjent.

Hvad? prygle mig? Han understaaer sig ... Han skal paa Raadstuen. Afsted!

Femtende Scene.

De Forrige. Kammerraaden. Værten.

Kammerraaden.

Hvad er her paafærde, Børn? Er her Opløb?

Amalie (afsides).

Min Onkel! Hvad gjør vi nu!

Carl.

Stille! Vi kan maaskee endnu slippe.

Første Betjent
(tager Hatten af).

Ah, Herr Kammerraaden! Tjenere! — Hører De med til dette Selskab?

Kammerraaden.

Jo, min Ven, og det skulde være mig kjært, om vi fik Deres Assistance. Vi have Alle samlet os, for at sætte efter nogle Personer, der have forladt Gjæstgiverstedet Elephanten.

Første Betjent.

Saa? Det var en slem Casus. Hvad var det for Personer?

Kammerraaden.

Med blødende Hjerte maa jeg tilstaae, at min Søsterdatter er der iblandt. Desuden en fremmed fordægtig Reisende og hans Tjener; endelig Værtens Pige.

Værten.

De førte Alle deres Tøi med sig. Men om de har rapset Noget fra Huset, veed vi endnu ikke.

Carl (afsides).

Jo, vi faae et godt Skudsmaal!

Første Betjent.

Hm! Hm! Saa? Lad see! Skulde Herr Kammerraaden kjende disse Personer?

Kammerraaden.

Malle! Ja, der er hun jo!

Amalie.

Tilgivelse, kjæreste Onkel!

Carl.

Tilgiv os! Vi have udstaaet nok.

Kammerraaden
(forbauset ved at see Carl).

Hvad seer jeg —!

Værten.

Det er den Reisende, Herr Kammerraad! det er Gavtyven —

Kammerraaden.

Ja, Gu' er det en Gavtyv! Saafandt jeg lever, er det ikke ham, der har ført Malle bort!

Værten (forhippet).

Ja, det veed vi jo. Men lad os nu faae at vide —

Kammerraaden
(til Carl og Amalie).

Og I tør vove at tale til mig! — Bort med Jer — jeg skal statuere et Exempel . . .

Amalie.

Onkel!

Carl.

Lad Dem bevæge! Modsæt Dem ikke vor Kjærlighed! Amalie og jeg have været et Aar forlovede, og med Deres Samtykke. De seer, at man kan ikke adskille os.

Værten (afsides).

Hænger det saadanne sammen!

Zwiebel.

Ah so, da liegt der Hund begraben! — Herr Kammerrath, lad De de unge Mennesker faae hverandre. Wenn sie nicht mit ihm davon gelaufen wäre, hätten Sie Recht; aber so — hun faaer min Sjæl aldrig nogen Mand ellers.

Kammerraaden.

Ja, De har godt ved at tale. Men De kjender ikke det Puds, han dér har spillet mig. Ved hans Uforsigtighed er en Sum af 20,000 Rigsdaler stjaalen fra mig — betænk, 20,000 Rigsdaler!

Første Betjent.

Ih, Herr Kammerraad, hvad husker De mig paa! Jeg har en god Tidende at bringe Dem, og skulde imorgen tidlig været oppe hos Dem med Brev fra Etatsraaden. Vi har grebet Gavtyven — han har allerede tilstaaet . . .

Kammerraaden.

Hvad siger De!

Carl og Amalie.

Nei, hvilken Lykke!

Kammerraaden.

Og mine Penge!

Første Betjent.

Paa en to, tre hundrede Daler nær er hver Skilling kommen tilstede.

Kammerraaden.

Naa, Gudskeelov! See der, min Ven, der har De strax 5 Rigsdaler for den gode Efterretning.

Carl.

Vi gratulere.

Amalie.

Ja, Onkel, det var jo rart.

Barten.

Ogsaa jeg tillader mig at gratulere.

Kammerraaden.

Ja, det var min Sjæl en Tidende, der var værdt at høre. Og da jeg nu engang er kommen i godt Humeur derover, saa (til Carl og Amalie.) vil jeg ikke tage det saa nøie med Jer To. Lad det blive ved det Gamle, og tager hinanden, siden det ikke kan være anderledes.

Amalie.

Tusind Tak, Onkel.

Carl.

Nei, det kan ikke være anderledes. Men Tak alligevel.

Kammerraaden (til Carl).

Ja, vent — det er kun paa den Betingelse, at du lægger dig efter Jura, og i det mindste tager dansk juridisk Examen.

Carl.

Naar Amalie er Prisen, skal Intet falde mig vanskeligt.

Kammerraaden.

Nu, nu, ikke saa pathetisk. Dansk juridisk Examen er just intet Hercules-Arbeid. (Til Politiebetjenten.)

Og saa er det vel ikke værdt at arretere disse unge Mennesker.

Første Betjent.

Ih bevares! Alt deres Tøi skal strax udleveres.

Værten.

Men Johanne —!

Amalie.

Hun bliver hos mig — det har jeg lovet hende.

Kammerraaden.

Javist, det komme vi nok ud af. (Til Carl.) Men du, naar du for Fremtiden vil begaae flere Spilopper af samme Slags i Kjøbenhavn, saa vil jeg dog give dig en lille Advarsel.

Mel. Nie werd' ich deine Huld verkennen. (Af Finalen i „Bortførelsen af Seraillet").

Lad dette være dig en Regel:
Naar du vil flygte med din Skat,
Maa ingen Vægter faae dig fat;
Thi ellers staaer du som en Flegel.
Nei, Kjærlighed kan ei befrie
Din Skat fra Stadens Politie.

Almindeligt Chor.

Nei, Kjærlighed kan ei o. s. v.

Carl.

Det kan ei krænke mig at dele
Med Alle dette Samfunds Lov.

Faa lykkelige Timers Rov
Er ringe Offer for det Hele.
Naar Kjærlighed kun staaer mig bi,
Jeg frygter ei for Politie.

Almindeligt Chor.

Naar Kjærlighed kun staaer ham bi,
Han frygter ei for Politie.

Amalie
(til Publikum).

Saavidt Forfatteren har evnet,
Han aagret har med sit Talent.
Snart skal han staae som Delinquent,
For Smagens Politieret stevnet.
Kun Eders Gunst kan da befrie
Hans „Kjærlighed og Politie."

Almindeligt Chor.

Kun Eders Gunst o. s. v.

Anmærkninger.

En Aften i Foyeen. — Skuespillere og Theaterforhold ere snart af alle dramatiske Forfattere bragte paa Scenen, saaledes af Shakspeare, Molière og de fleste ældre, franske Skuespildigtere (i de saakaldte „Critiques“) og blandt de nyere af Delavigne og Fl., hos os af Holberg i „Comediernes Ligbegjængelse“ og „Hexeri og blind Allarm“ „Mit der Entstehung des Theaters — siger Tieck i „Phantasus“ i Samtalen efter „Der gestiefelte Kater“ — entsteht auch der Scherz über das Theater, wie wir schon im Aristophanes sehen.“ — Dette maa tjene til Undskyldning for, at ogsaa jeg har følt Lyst til at skildre denne selsomme Verden i det Smaa, der af et tilsyneladende Chaos formaaer at frembringe saa forbausende Virkninger.

Denne Vaudeville har hidtil ikke været indleveret til Directionen for det kongelige Theater.

Sparekassen. — I „Dagens“ Søndagsblad for 1836, Nr. 25, findes en iøvrigt meget fordeelagtig og velvillig Anmeldelse af dette Stykke, men hvori der formenes, at Hoved-Titelen ikke synes passende, „da Sparekassen aldeles ikke har nogen Indflydelse paa

Indhold.

